

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Frankenau.; efter det Tydske ved Rasmus Frankenau.

Titel | Title:

Mine Bekiendelser om Qvindekjønnen : en Nytaarsgave for begge Kiøn

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Friderich Brummers Forlag, 1802

Fysiske størrelse | Physical extent:

199 s. :

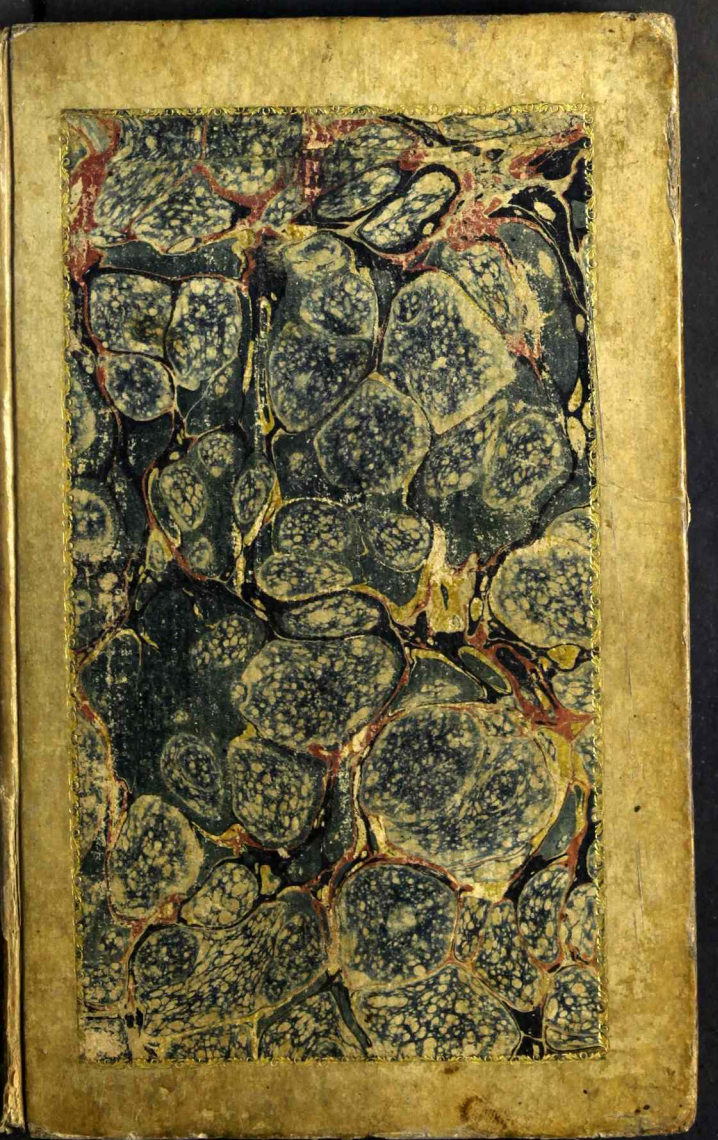
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

14, - 439 - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021279960

C/R

Merrill Hass Jr. Boston 1860.

Mine
Bekjendelser
om
Dvindeslønnet.

En Nytaarsgave
for
begge Køn,

1900 ————— 13841
Efter det Tydske
ved

Dr. Frankenau.

Kjøbenhavn, 1802.

Trykt paa Friderich Brummers Forlag,
hos Zacharias Breum.

1810

Erklärung

1810

Erklärung

Erklärung

1810

Erklärung

Erklärung

1810

Erklärung

Erklärung
1810

Til Qvindeliouuet.

Du, der fræe vor Bane med saa mange Roser og
Torne! for hvem vi allene synes at drage Ande,
inden hvem vi ikke kunne ønske at leve! Du, der ere
Kilden til vore Wildfarelser og Dyder! Du hvem vi
saa ofte opoffre vor Eiendom, vor Møglighed, vort
gode Rygte, og det som endnu er værre, vore Plig-
ter! Indtagende Rion! Forsængelige Rion! Elsker-
lige og farlige Gienstande, der skuffe os saa ofte, og
vorde igien saa ofte skuffede af os! Bredes ikke over
denne Skildring af Eders Qvindelighed, der i sine
enkeltede Dele indeholder de strengeste Sandheder, og i
det hele er falsk; der snart formørker Eders Glands,
snart forøger den; der ikke rammer hele Eders Rion,
men blot dets Individier; der ikke kommer fra noget
opbragte Hjerte, men er et retfærdigt Sandhedsoffer.

De der udmærke sig fra den store Hob, vil forstaae at hadre dem selv bedre, end at de skulle tilægge sig det der ikke kan angaae dem. Eders Omfælgelse vilde være en stiltiende Tilstaaelse, at I hverken besidde Villie eller Kraft, nogensinde at seire over Eders Svaghed. Kun de forsængelige Daarer blant Eder, kunne staae i den Tanke, at vi ære dem, naar vi stedse holde Sandheden skjult for dem.

I.

Vi maa lære at bedømme Fruentimmerne, hvis vi vilde beholde vor Fornuft og Styrke; hvis vi vilde vorde lykkelige med dem. De ere i Almindelighed den Klippe, paa hvilken den i Verden indtrædende Yngling strander; allerede overdreven Estergivenhed fra hans Side mod dem, er farlig for ham: thi den forandrer ham selv til en svag Qvinde, der hverken er i Stand at tænke eller handle.

Men, hvor skulle vi studere Fruentimmerne? i de høiere Stænder? i den fine Verden? ved Toiletten? eller paa Landet? ved Spinderovken?

Sandelig, en Modedames foregivne gode Tone, eller en velopdragen Piges yderste Tilbageholdenhed, ere lige saa langt bortførte fra Sandheden, som Sminkte fra den naturlige Farve, eller et Fiskebeens Skjorts Omfang fra Legemets virkelige Stikelse.

Wels.

Medlem de sandlige, endog raa Exder, eller i de lavere Stænder, maa man studere Naturen, og sammenligne begge Kien. En Bondes Datter, eller Arbeidsmands Hustru, ere sikkrere Mønstere end en Bestalinde, eller en Hertuginde.

2.

En fornuftig Mand, skulde af Klogskab, blot betragte Fruentimmerne som elskværdige Værn, med hvilke man kan see, fladdre, skiemte, og vederqvæge sig efter alvorligere Forretninger.

Endog paa sin Kones Skød, maa han beholde sin Værdighed, og lade hans Overmagt giennemskine selve hans Underdanighed.

3.

Der gives, for visse Fruentimmere, intet farligere Dieblik for at forfalde til legemlig Yppighed og Veklyst, end det, naar deres Forsængelighed smigres paa en overordentlig og ualmindelig Maade.

Portraitmalere have gjort den Sagttagelse, at Damerne, i det Dieblik, da de modtog en stor Tilfætning af quindelige Ynder, saasom ved Paafætningen af deres Kinders Rødme, sank i en farlig Tilstand af legemlig Afsvigelse.

Mangen Elsker, der ikke kunde vorde hønhørt af sin Elskede, i Hensigt til visse Rettigheders Udøvelse,

der, omsonst forsøgte Dienstbeviisninger, Forøringer, ubetinget Føielighed, kort alt, seirede med et over sin knipske Eiferinde, formedelst et Smigrevie af ualmindelig Føinhed og Styrke.

4.

En Mand, der er i Udraab for, at han ikke let fandt nogen af det smukke Køn ubøielig, tiltrøe vore Damer særdeles Fortienester.

De maatte ikke være nysgierrige, hvis de ikke ønskede at kiende denne Mand nærmere;

De maatte ikke være forsængelige, for et at ønske at seire over ham, hvorved de fik det øverste Sæde blant alle seirende Skionne.

De maatte være saare beskedne, hvis de ikke vindfrænkter tiltrøede deres Under den Almagt, at holde den Ustadige fængslet, og omvende Sviregæsten.

5.

Wangen Gætemand bliver kied af sin Skionne og upperlige Kone, blot fordi hun opfordrer ham til at sympathisere i hendes Kiærlighed, og paatrænger sig ham.

6.

Fruentimmerne have i Almindelighed mere Indtagende, mindre Karakter, mere Bid, mindre Fornuft,

nuft, flere Seil, færre Laster; og selv deres Lastø-
bare Præg af Svaghed.

Og, hvad andet, end denne Svaghed, frem-
bringer hine smaa Uvenskaber, hine smaa Følelser af
Skinsyge, hiin uendelige Gladder, hine Luner, for
hvilke de ikke vide at gjøre hinanden Regnskab, hiin
ubeskedne Nysgierrighed, hiin Utilforladelighed i
deres Fortællinger, hiin saa særdeles i det Smaa ud-
artende Omstændelighed ved disse, og hiin Smaaheds-
aand i deres Daddel og Lyst til Giennemhægling, der
synes at hænge sig mere ved Legeme end Siæl, mere
ved Genie end virkelig Følelse, mere ved Svaghed
end virkelig Brode, mere ved Ord end selve Sæ-
gen? *)

Det er intet usædvanligt at see dem i Kontrast
med sig selv: De ere gierrige, uden at spare; knipske,
uden at mene noget dermed, andægtige, uden Dyd,
og religiøse, uden Provelse.

Vortfiernede fra betydelige Syssler, antage de
en foragtede Mine mod disse; derfor behandle de
enhver ubetydelig Ting som en Stats sag.

Forresten maa vi tilgive deres fyrige Indbild-
ningskraft, deres ustadige Forstand, deres indskræn-
kede

*) Jagttagelser som Overs. af gandske Hierte og
lang Erfaring underskriver.

bede Bedømmelseskraft, at de ikke finde andet end
Fuldkommenhed i det der behager dem, og intet an-
det end Feil, i alt hvad der har den Uheld at mis-
hage dem.

7. Den undværligste quindelige Dyd, der giver
dem den meste Vægt over Mændene, er Sædelig-
hed. Denne elskværdige Egenkab, udbreder en saas-
dan Kolorit over Miner, Anstand, Vid, Karakter,
at alt vorder anstødeligt, hvis den mangler. Hvis
et Fruentimmer engang har overtraadt Skrankerne
for denne Tilbageholdenhed, denne deres Riens ud-
merkede Fortieneste, saa er hun saare let tilbøielig til
enhver Udsvævelse.

8.

Et Fruentimmer af Verden, vil være elsket;
en Kokette lader sig noie med at være udraabt for
elskværdig.

Hun vil fængsle, denne blot behage.

Den første indgaaer efterhaanden afvejlende
Forbindelser, den anden elsker flere paa samme Tid.

Lidenskab og Fornoielse, ere den Førstes Hers-
kerinder; den andens, Forsængelighed og Ledsind.

Galanterie, er en Svaghed hos Sialen, eller
en Feil i Naturellet; Koketterie, en Uorden i For-
sæt.

standen; Et Fruentimmer af Verden opvækker Frøgt,
en Kofette derimod Had.

Uf begge disse Karakterer lader der sig danne en
tredie, den værste blant alle, en Messalinas Kar
akter.

Fruentimmerne prøve sieldent Grunden til deres
Tilboieligheder, eller Modstand. Hiertet er deres
Raadgiver, og Følelsen træder hos dem, i Stedet
for Forstand og Overlæg.

Blufærdighed overløver undertiden Kydskheden,
men, hvorledes skal man kunde slutte til den sidste,
naar den første er aldeles forsvunden?

II.

Man lære Fruentimmerne, at Blufærdigheds
Rødme forhoier deres Ynder. De vænne sig til denne
Konst, og den vorder dem tilsidst lige saad let som
Graad.

Mænd, der ansee Rødme for et Mærke paa en
ond Samvittighed, eller Modløshed, anvende samme
Flid for at skjule den.

Ofte rødmer et Fruentimmer heller ikke over de
begangne Feil, men over at hun ikke er bleven greben
i Sierningen.

12. Mange Damer ere kun kydske fordi der ikke møder dem nogen Anmodning, eller ogsaa, fordi de ikke er stæet paa en upassende Maade.

13.

Mange Fruentimmere opvække kun Attraa, uden at indaande Elskov; man kæmper hos dem, blot om Seier, ikke om Gunst.

14. Gaa Fruentimmere lade andre blant deres Rion vederfares Ret, især, naar Skionhed taler for dem.

15. Fruentimmere holde deres legemlige Svagthed for Ære; de skamme dem ved Styrke;

Og hvorfor?

Ikke allene for at lade kielne; deres Forsigtighed strækker sig videre; de forbeholde sig fremdeles Undskyldninger, og den Rettighed, virkelig at være svage i Nødstilfælde.

16. De Fruentimmere der mangle Færdighed i Elskov, ere lettest at vinde Seier over; jo mindre En er vant at føre Krig, desto lettere strækker han Gevær.

17.

17.

En Mand fortier strengere fremmede Hjemmes
lighed, end sine egne; Et Fruentimmer strengere
sine egne, end fremmede.

18.

Det første Skridt til Laster, er det hemmelige
Hedsfulde i uskyldige Handlinger; ethvert Fruentim-
mer, som gierne giver sig af med at holde sine Hand-
linger hemmelige, har om langt eller kort Marsag
dertil.

19.

Unge Piger troe, at givte Mænd stedse vise
deres Koner Kiertegn, og Munke indbilde sig, at
Krigsmænd stedse føre Sværdet i Haanden; imidler-
tid gjør man ofte ti Feldttoge, uden at drage Sværs-
det.

20.

Man bemerker almindeligt, at Fruentimmere
beflage sig over Mangel paa Dyd hos Mand, og agte
 deres Tilvæer alt for ringe.

21.

Fruentimmere tilgive lettere end Mand; kun
maa det ikke komme til nogen formelig Forsonings-
scene, hvis det ikke skal werde værre.

Den

Den der beder en Pige om Tilgivelse, naar han har kysset hende, faaer ingen; men hvis han tager endnu et Kys — vel at forstaae, som Delikatessen vil, og Diskretion byder, — saa vil han snarere erholde Tilgivelse.

22.

Fruentimmere ere som mørke Taler, og have i Almindelighed ogsaa det tilfælles med mørke Taler, at de ophøre at behage, naar man har udgrundet dem.

23.

Nogle Fruentimmere troe, at de maa regiere, naar de have bragt deres Mand Midler, og naar deres Mand ikke ville indrømme dem Tronen, saa søge de at gjøre andre Erobringere. Vi have jo skaffet Pengene, sige de.

Men mine Damer! have de selv fortjent denne Kapital? Arvede de den ikke? Fik de den ikke til Foræring? Og hvis vilde vel være stolt, af hvad han besidder paa sig en Maade?

24.

Ofte ere Konerne deres Mand utroe af Navn; sager dem de daglig Skyld ham Afvigte for. Jeg har ingen Børn med ham, sige de.

Hvorfor har du ingen Børn, kiære lille Kone? Læs i Biisdommens Bog: "bedre ingen Børn, og

at

at være from". I flige Tilfælde kunne de færreste lægges Manden til Last: Duggen formaaer ikke at frugtbargjøre en steenes Ager.

25.

Man har ofte lagt Merke til, at de Mænd, der ere mindst faste i Sadelen, ere de galanteste, at de ved Ord ville erstatte hvad der virkelig skorter hos dem, og at de just af denne Aarsag ofte ægte de skions neste Piger.

En Mand, der veed at han er Mand, troer at kunde undvære disse Konstgreb, Troper og Figurer, fordi han har et mandligt Foredrag.

26.

Man tale kun med Fruentimmere om et nyt Skuespil, om en ny Mode, og de vorde gandske levende; man tale derimod med dem om Statens Beskæftelse, og de begynde snart at gabe.

Denne, dem egne Ledsind, og denne Forsængelighed, er en Skadeslæghed som Naturen indbringer dem; den træder hos dem i Stedet for Philosophien, i det den giver deres Lidelser en kortere Varighed, letter dem Livsglædernes Nydelse, og hindrer dem at besinde sig i Henseende til et saa ufuldkommenet Væsens Ansættelse og Luner, som deres Forvildthed er.

27.

Fruentimmernes Smerte grændser til Veemod; vort Kions til Misnoie; deres Blyhed nedtrykker dem under Lidenskabernes Nag, vor Stolthed hæver sig mod sigt; de trøste dem selv med Klager, og medens en sammenpresset Kummer fortærer os gradviis, udgyder deres sig i lindrende Taarer.

28.

Ogsaa det er Fruentimmerne et egent Karakters træk, at de, uagtet den liden Eenighed der hersker mellem dem, dog forliges, og holde sammen, saasnart man med foreenede Kræfter angriber dem.

Tal ilde om deres Kion, de føle det Alle; tal overhovedet med Misnoie om vort Kion, dets eneste Medlem vil aldrig legge sigt paa Hierte.

Er det maaskee af samme Grund, at Løverne leve eensomt og adskilte, Faarene derimod trække hior deviiis omkring?

29.

De heiligste Koner elske i Almindelighed deres Mand med større Varme, end de skionnere blant Kionnet; maaskee af Taknemmelighed mod Manden, der af Hiertets Godhed foredrog deres Styghed for Skionhed, eller af Frygt for at en Skionnere maatte gjøre Indtryk paa dem.

30.

30.

Den artige Fortæling hos Moses, om Fruens timmerkionnets Skabelse, og hvorledes Guddommen faldt paa at danne den første Qvinde, giver et Bink til Qvindkionnets hele Bestemmelse.

"Det er ikke got at Mennesket er ene, Jeg vil gjøre ham en Medhielp, der kan være om ham."

Qvinden skal altsaa hverken være foran, eller bag Manden, men omkring ham.

31.

Mændenes Land, har fra Begyndelsen af, danset og stemt, eller snarere, for stemt Qvinderne.

Selv i slebne Selskabskredse, hvis Hovedhensigt skal være Glæde, finder man sielden den Tugt og Sædelighed, man er berettiget at vente af Fruentimmere.

De troe, at de, fordi de befinde dem mellem Mand, kunne tillade sig en mandig Lystighedstone, skiont de just i denne Stilling burde være allerforsigtigst og sædeligst.

Vi kunne ikke taale denne Tone længe, og opskrive den i vor Sukommelse, der overhovedet saa let glemmer Fruentimmernes Skræbeligheder, og det langt heller end deres Dyder.

Det vilde, alt for overgivne Væsen hos en Kone eller Pige, behager os ikke, ei engang, naar vi selv forføre hende dertil. Det formærker hendes Skionshed, hendes yndefulde Qvindelighed; man stoler ikke paa en, af saa levende og paaafaldende Videnskaber ledsaget Dyd, og vi trække os tilbage, inden det kommer til alvorlige Forstaaelser.

32.

Wittigheder, især i Equivoquer der angaae Kionkene, regnes i vore Dage til den fine Verdens Tone. Man betænker ikke, hvor høit man fornærmer, eller endog nedbryder det andet Kions Unbsæelse, det Kions neste Helligdom.

Og denne elendige Smag har allerede fløvet den moralske Følelses Irritabilitet saa meget, at vi see tusende Fruentimmere smile ad det obscøene og lave i vore Samtaler, hvor stor Paastrand de desuagtet gjøre paa deres Kultur.

De frabede sig ofte Lystiamagerens Tvetydighed paa en Maade, hvorved denne endnu mere opmuntres til sine uhøviske Wittigheder.

33.

Mangen ung Pige føler ikke den ukonstlede Skionheds høie Værd, og drømmer ikke det mindste om, hvor dybt Mændene føle den.

Huit

Hun vansker hendes Ungdoms fine Ynde for medelst Bestræbelser for at synes noget, det hun ikke selv indseer, ei at klæde hende. Hun borger en fremmed Stemme, og fremmed Gang; Hun esters tracter det, som ikke er hende egent; op søger Fortrin der ligge uden for hendes Sphære, og er først tilfreds med sig selv, naar det lykkes hende, at borte Kærne sig fra sig selv.

Det har kostet hende ret megen Møie, at worde mindre elskværdig.

34.

Overflodig Pynt, Eminke af Rødt og Hvidt, og hvad alle øvrige Forfalskningens og Forstyggelsens Konster hede, have i det mindste den Nytte, at de ere et ubedrageligt Middel til at giøre os visse Fruentimmere frastødende.

35.

Qvindens Kiærlighed for Manden, vinder for medelst den Gunst hun yder ham. Formedelst denne samme Gunst taber hun Mandens Kiærlighed for hende.

Men, ophører hun endelig at elske en Mand, saa forglemmer hun ham saa aldeles, at hun ikke engang længere kan mindes, at hun har Kiærket ham hendes Gunst.

36.

En Elsker fra i Gaar, staaer saa lidet fast, at en Egtemand fra i Dag, er i Stand at borttrænge ham. En Egtemand staaer paa saa flutte Fodder, at en Elsker i Morgen kaster ham overende.

37.

Egter jeg en Karrig, saa gior hun mig til Tigger; en Spillerke, saa vorder jeg maaskee riig ved hende; en Lærd, saa kan jeg lære af hende; en Knipsk, saa vil hun ingen Udsvævelser begaae; en Udsvævende, saa over jeg min Taalmodighed med hende; En der vil behage alle, saa vil hun ligeledes behage mig; en Sandselig, saa vil hun maaskee drive Sandseligheden saa vidt, at hun ogsaa vil elske mig; en Hyklerke; en Skindhellig; — hvad kan jeg vente af den, der vil føre hendes Gud bag Lyset, og skuffer sig selv? —

38.

Blant de sære Arter af Qvindehevn, hører den, naar en smuk Pige hevner sig over hendes Elskere, ved at vælge en styg, gammel, eller uværdig Mage.

39.

Enten en Kone uafstadelig har Dinene hestede paa hendes Mand, eller siet ikke, saa følger af begge Dele Intet.

40.

Saa Koner ere saa fuldkomme, at de ikke i det mindste engang om Dagen give deres Mænd Anledning at angre sin Forbindelse, eller misunde en Ugjort sin Stilling.

41.

Der gives visse Mænd, der uagtet al deres Klarsighed til det andet Køn, lade Fruentimmerne vedersfares liden Ret. Maa skee gaaer det dem, som hiin Dommer, der frygtede saa meget for at være partisk, at han gjorde sig det til en Lov steds at lade sine Venner tabe deres Processer.

42.

Fruentimmerne maa af Naturen være tilbøieligere til alle Arter af Forstillelse, end Mændene. Først lære de, at holde deres virkelige Tænkemaade skjult, og tilsidst komme de saa vidt, at de yttre den de ikke have.

43.

Det største Antal af de Mænd, der vise Fruentimmerne meest Opmerksomhed, og ere meest yndede af dem, Mænd, med irritable Sandser, tænke i Usmindelighed stette om dem: de søge dem mest, fordi en levende, eller dunkel Kiønddrift binder dem stærkest til dem; disse derimod drages for det

meste til Mændene, formedelst deres egen Forsængelighed.

44.

Alt, hvormed vi virke dunkelt paa Forstanden, og levende paa Følelsen hos Qvindetiennet, forsikrer os vort Herredomme over dem. Derfor have saa mange Præster der talede med henrivende Stb, staaet, og staae endnu i stor Kredit hos det smukke Kion.

Det kommer tildeels af, at man gjerne antager saadanne utydelige eller levende Følelser for den største og meest ophøiede Dyd, og sætter den besværlige Handling langt bag efter.

Og disse Følelser vækkes i det mindste hos Personer, hvor Følelsernes Undertrykkelse, eller Bestemmelse var væsentlig, for bedre at finde sig i de Forhold hvori man stod.

45.

Meddelelsen af et Fruentimmers endelige, højeste Gønst, er intet mindre end et sikkert Beviis for Elskov til den der nyder den.

46.

I det selskabelige Liv, er Mændenes Høflighed tjenstfærdigere, Fruentimmernes mere smigrende. Denne Forskiel ligger i Opdragelsen, den er naturlig;

lig;

lig; Manden synes at vilde forbinde mere, Qvinden derimod, at vilde behage.

47.

Seieren over en Rokette er yderst vanskelig; den letteste blant alle Erobringet er Seieren over en fornuftig Kone.

48.

Fruentimmere, der selv ingen Svaghed have begaaet, tilgive en saadan, i det mindste uden stor Vanskelighed; de derimod, hvis Opsørsel trænger til en stor Overbærelse, ere næsten de eneste, af hvilke man mindst maa vente den.

49.

Smukke Fruentimmere synes kun at være skabte til vores Qual: vi kunne hverken leve uden dem, eller worde lykkelige med dem.

50.

Fruentimmerne gjøre sig meest til af deres første og sidste Erobringet: det er allerede stort, at behage i Ungdommen, og det er meget, endnu at behage, naar man gaaer tilbage.

51.

Ved Eskov opnaaer man den første Fortieneste hos Fruentimmerne; den anden naar man vorder fors trolig med deres Meninger, og den tredie, naar man

paa en eneste Maade gjor alle deres Under giældende. Den der ikke finder nogen Bei til deres Hierte, maa i det mindste vinde deres Forstand ved Lovtaler; thi, i Mangel af Elskere, anstaaer den dem best, der tilskyder dem Midler til desto mere at behage dem selv.

52.

Det sikreste Kiendetegn paa at I elske, og worde elskede, er dette, naar I i Kollisionstilfælde see at Egennytte vorder tilsidefat mod Elskov. Hvis I kunne sole Glæde over at Eders Elskede, eller Elsker opnaaer Vre og timelig Hæld, hvortil I intet have bidraget, og dem I ikke deele med Eieren, saa kunne I være forvissede om at I elske.

Hvis I kunne bære med Eders Elskede, saavel Kummer som Glæde, blande Eders Taarer med hans eller hendes; kunne I ønske at unddrage ham sine Lidelser, og heller undvære hans Trøst, end bedrøve ham, da varer forsikrede om at I elske!

Kunne I, tilbagestødte, ubemerkede, adskilte fra den elskede Gienstand, og efter Tabet af dens Skjønhed og Omgang, dog med Glæde stræbe for dens Vel — ja kunne I, selv naar I sættes i den sørgelige Nødvendighed at maae foragte denne Gienstand som trosles, dog usete, og ubemerkede, ved en truende Fare, spore Skælven og en Art Vælsyt ved at

kunde

kunde staae den bi, uden at bestemme den, da været forvissede om at I elske! I give ikke Elskov for Elskov, men Elskov af Elskov.

Hvor mangt et Fruentimmer der attraaer at behage, binder sig ikke til et godhiertigt Skrog af en Mand, for, ved ubetinget at søie ham i alle hans Luser, at prøve sine Unders Magt? Hvor mangen Tyran forbinder sig ikke med en Egtesalle for den vellystige Nydelses Skyld, at vorde tiibedet? Herskesyge er ikke Elskov.

Hvor ofte yttre ikke Omhed og Længsel sig kun saa længe Faren for at miste den forbundne Gienstand, staaer paa? Stoltthed af at være udelukkende Besidder, er ikke Elskov.

Hvor ofte hænger den sebnere Part sig ikke til den usebnere, blot for at vejlede, styre og opdrage den? Dannelsestyst er ikke Elskov.

Hvor ofte have ikke Fruentimmere en Elsker, blot fordi det giver en Art Navn at have denne; fordi den virkelige Egtemage nu vil forfølge hende, og den almindelige Hob beklage hende. Ach, Attraa efter at være interessant, er ikke Elskov.

Ligeledes er det Mandene egent, at de kun elske dem der trænge til deres Hielp, og misunde disse enhver

Hver Fordeel, den Skæbnen skænker dem, uden deres Medvirkning. De attraae ikke deres Mages Tilfredshed, de fordre blot at de skulle yttre deres Taknemmelighed, deres Afhængighed: de tilbides ved den Stolthed at kunde sige: Jeg har gjort det.

For andre, er intet smerteligere, end ikke stedse at see deres Koneer muntre og fro. De gjøre alt hvad de kunne, for stedse at see dem tilfreds.

Hvorfor?

Fordi de selv ere saare tilbøielige til Misnoie og kiende intet andet Middel derimod, end stedse at see deres daglige Selskaberinde lige smilende og glad. Hvis der håndtes hende et Uheld, hvis hun mistede en Veninde, en Nærpaarørende, saa skuede de hende. Den Trang de kunne føle ved at blande deres billige Taarer med hendes, kiendte de ikke.

Hvor slige Drixtter virke fremstikkende, der boer ingen Kierlighed, men Selvfølelse! Det er ubegribe ligt, hvor fint denne veed at indpode sig i vore selskabelige Drixtter, og at slaae Rodder i deres Grund.

53.

Manden finder det ømfindtlige Fruentimmer for blod; men ofte er Fruentimmeret kun noget mere følelsesfuld, og her er det han miskiender hendes Fortrin for andre.

54.

54.

Naar Qvinden overgaaer Manden i Sædelig-
hed, saa har han Fortrinnet for hende i Moral; naar
hun er mere eenfædig god, er han billigere.

55.

Naar Fruentimmerne synes dristige og uforsvæ-
dede, saa er det ikke Mod, men Mangel paa Kund-
skab om Faren.

56.

Schakspear lader Jago i Othello affige følgende
Dom over Fruentimmerne: I Qvinder, ere Males-
rier uden Huset; Klokker i Eders Bærelser; Bild-
katte i Kjøkkenet; Helgene, naar I fornærme;
Dæmle, naar I vorde fornærmede; Komoediantins-
der i Eders Huusholdning, og Huusholderster i
Sengen.

Smidlertid er Rettigheden at besvare denne
treffende Dom, ikke betagen Fruentimmerne, og
hvis de synes, kunne de svare: I Mand ere Dæve
og Ulve i Eders Systers, Børne i Eders Omgang;
Tølpere naar I fornærme; Tyranner naar I for-
nærmedes; Skandegiafter i Eders Huusholdning, og
Fæe i Eders Seng.

57.

Naar Manden er satyriske, er Qvinden drilensde, knipst og mokant.

58.

Hvis det vel ikke var sandt, at alle Fruentimere mere havde en naturlig Tilbøielighed til Bankelmød, og at næsten ethvert Fruentimmer engang har været en Kokette, saa vilde dog Forsængeligheden bringe dem did, hvis Forsængeligheden selv, ikke desforuden ofte fordrede at være En Mand tro.

Under en fyrig Elskov troe de, at føle den stedse lige saa heftig som i Begyndelsen; men, hvor lidet vilde denne Elskov kunde modstaae glimrende Forsøg naar de tilbødes det svage qvindelige Hjerte?

Utallige Koner ere kun dydige, saa længe som hine Fristelser mangle.

59.

Elskov allene, opvækker kun sjelden Fruentimmernes Elskov.

Der gives ingen Elskov i Verden uden Forsængelighed; hvis Fruentimmerne vare mindre forsængelige, saa vilde de være troere og dydigere.

60.

En Kokettes Planer — naar man tager Ordet i dets flattere Forstand — sigter til intet mindre, end

vov

vor mandlige Fastheds Tilintetgjørelse, og vore elsk-
værdigste Dyders Omstyrkelse.

Hun tiltvinger sig vor Elskov formedelt en tve-
tydig Frækhed, uden at tilfredsstille vort Hierte.

Fruentimmere af denne Art, forstyrre vor Lands
Orden, og vor Moralitet; for desto mere tyrannisk
at kunne herke over vore Legemer.

De gjøre de viseste Mand til Daarer, i det de
misbruge deres quindelige Skionhed til at blende os,
og i Stedet for at standse vor Attraa, udgrunde og
konstle de ny Flamme for den.

De føle ingen Agtelse for os, efterat vi ere
blevne Slaver af deres lavere Sandfælighed.

Naar vi ere udlevede, jagē de os med Overgis-
venhed, og en haanlig Latter, paa Døren; —

Og naar de selv begynde at falme, tiene de
yngre Fruentimmere med deres Kundskaber og Er-
faringer.

De indbyde andre, naar vi ikke længere anstaae
deres Luune, eller vi ikke længere ville vække vor
Pung frem, for at understøtte deres Laster.

Hvis Naturen har forundt disse Sireners Skions-
hed og quindelig Ynde, saa ere de end mere forsøris-
ke og uimodstaelige.

Hvis de besidde en levende Forstand, og tilliges med deres Skionhed, et ondt, med Uskylds Maske formummet Hjerte, saa gives der ingen mandlig Dyd, den de jo kunne overvinde.

61.

Man kunde deele alle Koketter i tre Klasser:

De der foruden deres Egtefælle, have endnu en Tilbeder, en saa kaldet Ven af Huset.

Eller, De der have flere end en ad Gangen.

Eller, De der stedse skifte om.

Den første Art Koketter finder man overalt, endog der, hvor Tidsalderens Sæders Forderv endnu ikke har opnaaet nogen høi Grad; ja endog i Egtefæller, hvor der synes at herske Enighed og Kierlighed mellem Mand og Kone.

I hvor selvtagen den Ret, at have en Huusven, end er, saa lade Fruentimmerne sig ikke gierne berøve den, og vi ere gavmilde nok, ofte at tilstaae dem denne Ret, da vi vel vide, at vi ikke altid ere i Stand at underholde, og sysselsætte vore Koner.

Desuden gjør en Kokette der kun har en Tilbeder, ikke saa stor Opsigt, som den der til en og samme Tid holder om manges Gunst, og fra flere end en Side giver sin Mand til Priis for Publikums Latter.

Hun kan i Stilhed spille hendes liden Rolle, og har fra ingen Side noget at befrygte, naar hendes Tilbeder har vidst, at gjøre sig god Ven med hendes Mand.

Der gives mange Egtemænd, der endog selv indføre en saadan Huis og Hierteven hos deres Koner, og ønske at see ham saaledes behandlet; enten fordi de ikke befrygte eller have Grund at befrygte, at han skal misbruge sit Venskab, eller fordi de ved sigt Vegetsi troe at holde deres Koner fra andre Udsvævelser, eller for desto mere uhindrede selv at kunde gaae paa Dumpejagt, Kiønt dette sidste, efter min Mening, bliver det fletteste Middel blant alle, til at vedligeholde Huisfred.

Hvo vilde stille Sikkerhed for en Kones Dyd, naar hendes egen Mand, i en saadan Huisigt, selv giver, eller blot tillader hende en Tilbeder?

Den quindelige Omfjendtlighed vil snart give Lige for Lige, og Konen vise hvormeget hun selv har lært af hendes Mand.

Tusende Egteskaber ere forulykkede paa denne fibrige Bane, og i denne Henseende kan det vel være sandt, at mange ellers vel tænkende ærlige Koner, afrettes til Laster, af deres egne Mand.

De Koner, der lade sig nøie med en Huusven, og Tilbeder, deele sig igien i to Arter:

NoGLE betragte deres Ven, kun som Ven, og behandle ham saaledes; andre indrømme ham en Ægtemands Rang, og maaskee de samme Friheder.

Det er bleven en Nødtarft for hines Hjerte og Selskabelighed, at have, foruden deres Mand, endnu et mandligt Væsen omkring sig, hvem de med Sikkerhed kunne betrore deres lønlige Tanker, Følelser og Ønsker, med hvem de kunne underholde sig angaaende Dagens og Familiens Anliggender, og som de paa en venfskabelig Maade kunne sympatisere med.

Naar en sandan Omgang beholder sin hele moralske Reenhed, saa kan man i ingen Henseende kalde den Utroskab mod den ægtefskabelige Kierlighed; men hvo vilde vel stedse være Borgen for hiin Reenhed?

De Koketter, der tilstaae den Tilbeder de for stedse have valgt sig, utilladelige Friheder, ere i Almindelighed unge, fyrige Koner, der enten af Gierighed, eller Stolthed, eller ogsaa andre Grunde, ægtede en anseet, men allerede vissen, eller visnende Mand, eller hvem de maaskee i Følge Familieloblerie, maatte række Haand.

Slige gamle Mand, ere overhovedet ikke altid de undseeligste, eller forsigtigste.

De begaae ofte den store Taabelighed, at opdagge og betroe deres unge Koner mere end nødvendigt, og opvække derved efterhaanden en Elskovsattraa hos dem, den de strax fra Begyndelsen af, med mandlig Klogskab burde have undertrykt og forebygget.

Ofte gaae de end videre, og beder ve Alt, først medelst Underviisning i boleriske Konster.

Hvorledes kan man da undres over, at slige unge, og i Begyndelsen et lastværdige Koner, snart sætte en venstabelig Elsker ved Siden af deres knarsvorne, udlevede Gemal?

Men de kokette Koner, der med en ung, elskværdig Mage, desuagtet begaae Udsvævelser, siønt Manden ikke er dem modbydelig, synes at have noget uforklarligt i deres Karakter, eller at høre blant de høist sandselige Koner af denne Art. Deres lystne Luner søge Afverling og Elskovsforbindelser, uden at de selv kunne forklare sig deres Eidskabs Maserie.

Vi ere overhovedet ikke altid i Stand, noie at afmaale de Grader og Marsager der volde at en Mand hellere lider et Fruentimmer, end et andet, da selv Fruentimmerne i denne Punkt ogsaa ofte handle

handle efter mørke Følelser, og have deres egen
Seekraft.

Konerne selv ere ikke altid eenige heri, og deres
Smags Domme afvige ofte saa særdeles i denne
Punkt, at man ikke veed, hvad man skal tænke
om dem.

De skønneste Mand behage dem ofte mindst.
De see mere paa blomstrende Sundhed, og mandig
Styrke, dem de til alle Tidsaldere have holdt som
noget Afgtværdigt, for mandlig Skønhed — maaskee
fordi Skønhed gjør os i deres Øine slaae og quindagt-
tige, og fordi de da mindre kunne stole paa vores
Karakter og Kierlighed, maaskee ogsaa af end flere
Grunde.

Hvilken Mand kunde være saa blind og usorsigtig,
at tillade sin kokette Kone Omgang med den El-
sker hun havde som Pige? Den første Elskov forsvar-
rer ofte med en særdeles Magt, og med en overrasken-
de Følelsens Varme, endnu giennem mange Aar sine
ældre Rettigheder, og er ikke sielden stærk nok atter
at tilintetgiøre de venstabeligste, dog paa den følger-
de Hjertesforbindelser.

Og hvis hun for Ægteskabet aldeles har tilladt
Elskeren visse Friheder, og har siden maattet ægte en
anden Mand, hvad kan et Skridt nærmere til Utros-

Skab koste en saadan Rone mere, end en gunstig Lethed? —

Det er en saare rigtig Anmerkning, at en gammel Elsker ikke mangler andet end Navnet Vægtemand, hos den Person han har opoffret sig, og at selv denne Omstændighed er en stor Fordeel for ham.

Koner der holde sig, ligesom et Harem af Mænd, og kiste disse med samme Ligegyldighed som de fleste Klæder, ere Messaliner, der ikke engang fortjene et Blikkast.

62.

Vi Mænd slutte næsten stedse fra et Fruentimørs Tale og Minder, til hendes Hjerte, og tage kun fielden feil i vore Slutninger, da der, hvad denne Punkt angaaer, ligger en vis Spaadomsaand i vort Dle.

Overalt, hvo der kan tale letsindigt, og i en spøgende Tone, om Udsvævelser i Elskov, staaer selv paa en slibrig Grund.

Derimod gives der igien Fruentimmer, der overlade sig til alle Udsvævelser i Belslyst, og al mulig Tøiløshed i Sæder, og vide desuagtet, at affekttere en høi Grad af Uskyld.

63.

Extremet af en, blot den dyriske Nydelse afhængig Elskov betegne vi, med Navnet: dyrisk Elskov; Extremet af en, blot til aandelig Nydelse indskrænket Elskov, kalde vi: platonisk Elskov. I Middelpunkten mellem begge, stiller den reene menneskelige Kiønsnydelses Karakter sig, der hverken spærmer med Aander, eller nyder med Dyr.

64.

Det ligger i den kvindelige Karakter, at være medlidende, at giøre Got, fordi det behager Qvinders Kiønnet selv, og er et Mittel til andre Udsigter.

Derfor kunne vi just ikke skianke dem vor hele Agtelse, men dog en vis Deel af denne.

65.

I ingen Karakter udvikle sig alle smaa og store Qvindelidenskaber, deres Feil samt Mangler, saavel som deres Laster og Dyder, eller blande sig paa en saa underfyldt Maade mellem hinanden, som i Elskov.

Ganske anderledes forholder det sig med Manden: Manden er bestemt til andet end netop at elske. Men hele Qvindens Bestemmelse kan man ret vel indbesatte under dette Udtryk.

En

En stor Mand, kan, hans Karakter ukvænket, høre sig galt ad i Etskovskapitlet; en stor Kone, vil i samme Punkt, formedelst en feilagtig Fremgangsmaade, stedse tabe i vore Dine.

66.

En sød, behagelig, og undertiden alvorligere Spøg, alvorlig som næsten al Spøg til hvilken vi med særdeles Velbehag overlade os, pleier at vorde: dette, og inte: hverken meer eller mindre, bør Dig elsker v være.

67.

Man pleier, ikke ueffent, at sige om visse uendeligt interessante qvindelige Skabninger: de ville være høist elskværdige Friller, men flette Koner.

68.

De fleste Koner besidde for megen Godmodighed, for egentlig at gjøre ondt; og for megen Lune og Lidenskabelighed, for stedse at være gode. Deraf kommer det, at de gjøre saa meget Got, som der nogenlunde lader sig foreene med disse Luner eller deres Tilfredsstillelsemidler. Det Onde, de begaae, grunder sig sielden paa den Hensigt at skade en anden, men blot paa deres egne Luners utidige Tilfredsstillelse.

E

69.

69.
 Man behøver just ikke at være synderlig Fruentimmerkiender, for at vide, at Qvindelønnen indtager os langt mere uoplyntet, det vil sige formedelt en vis Middeltning mellem Negligé og Pynt, end i Kædsom Galladrægt.

Vi see derfor ofte, som Modsatning til den Opførsel formedelt hvilken andre synes Kædetter, at der af en vis Skidesløshed i Klædedrægt, af en usfordæget Kædsomhed i Mandfolkeselskab, af en foragtede Studshed, hvormed de behandle alt hvad der nærmer sig dem, fremlyser kun en løslig Behagelighed.

Thi, hvad andet tæler i denne Skidesløshed, i denne Trodsighed og Overmod, end den stolte Bevidsthed hos hendes alt underkuende Ynder og Elskværdighed, der forsmæder at vilde behage.

Og ligesaa meget som Stolthed og Trodsighed gjøre os en uinteressant Kone modbydelig, ligesaa meget tiltrækkende ere de hos den interessante.

Ligesom overhovedet alt, der skeer med Hensigt, forstyrer det Skønnes Indtryk, og svækker dets Virkning, og det Tilfældige, det Uvilkaarlige derimod, forhøier dette Indtryk, saa vorde ogsaa hine Midler hos adskillige Koner kun saa meget mere

mere forførfiske og Hjertebesnærende, da al Mistanke om Hensigt falder bort hos en Skabning der er blot Luune.

70.

Alle Fruentimmerne bære et medfødt Had til den Skionne og Indtagende hos deres eget Kion, deres eget Jeg undtagen.

Saa længe imidlertid en Piges, eller Kones Skionheder og Vnde forblive ubeundrede, og ikke gjøre Indtryk paa Mændene; saa er dette Kion en temmelig billig Skionner af disse Egenskaber, og vi høre ofte en fornem Dame, uden mindste Nid, at rose en Bondes eller Tienestepiges Skionhed.

Men derimod, saasnart Skionhederne berømmes af Mændene, og disse Under begynde at sængsle, da vaagne Nid og Avind selv i de frommeste og ædlestes Hjertes; det er et alt for dybt Saar for deres Forsængelighed, og særdeles tilgivelige Behagattraa.

Det synes som Naturen vilde, at enhver Pige eller Kone skulde ansee en beundret Skionhed af hendes Kion, for hendes Rivalinde, der kunde gjøre dem deres elskede Yngling, eller retmæssige Egtesælle afspenstig.

Chi, aabenbart er hiin naturlige Skionnsyge hos Fruentimmerne beregnet af den forsigtige Natur, paa

at skierpe deres Opmerksomhed og Omhu for at besvare deres Tilbederes Elskov.

Hvis nu, foruden alt dette, en saadan kvindelig Yndling af Mændene, ikke behandler Elskovs søde Hemmeligheder, hvis Skjul maa, baade af physiske og moralske Grunde, være Fruentimmerne saa magtpaaliggende, med hiin Anstændighed, den naturlig og konventionel Delikatesse fordre, da maa hiint Had kun forekomme dem saa meget mere billigt.

71.

En Kion og velstakt Mand, vil useilbart gjøre sin Lykke hos det andet Kion, skiant det seer nok saa tomt ud i hans Hoved. Qvindelig Elskov skeeler stedse til Legemet, for den besfatter sig med Sjælens Egenskaber.

72.

Et kvindeligt Hierte, der alt for let lader sig saare af Amors Pile, helbredes ogsaa i Almindelighed saare snart — og den der erobrer det, har fanget et ubetydeligt Intet i et overmaade stort Garn.

73.

Naar Elskov ikke er andet for et kvindeligt Hierte, end Tidsfordriv, saa ere hendes Tilbedere egentlig intet andet end — hendes Hofnarre.

74.

Saa usfordragelig og stolt en Ting, unge, indtagende Fruentimmeres Elskov end i Almindelighed er, saa ydmyg sniger den sig, i det tredivte Aar omkring en almindelig Mands Hierte, det den i det tyvende Aar vilde have vendt Ryagen.

Det gaaer Qvindeelskov som alle Tyranner: den vorder krybende, naar den ikke laenger kan befale, eller tiltrodse sig sin Villie.

75.

Qvindelig Elskov skjuler sig alt for gierne bag Benskab, og Jeg veed ikke heller hvilken anstaendigere Dragt den skulde vælge dertil, naar den engang er nodt at skjule sig, eller gior det af Klogskab; men ofte misbruges denne Dragt af den, og i den bortrømmer ikke sieldent den qvindelige Sædelighed, gienem det uforsigtige Hiertes Porte.

76.

De Fruentimmere der kun elske legemligt, skulle i Almindelighed — naar ellers deres Mand ere funde, leve i et lykkeligt Egteskab.

77.

Qvindelig Elskov vorder høist æfel, naar den taler for høit om sig selv, og Bøllysten vorder dens Talerer. Beskedenhed og Tilbageholdenhed give den

de største Ynder, og Ustyld burde stedsse være dens kostbareste Smykke og dens Værdigheds Krone.

78.

Naar Elskov fører Regimentet i et Fruentimers Sial, saa er Forstanden stedsse dens Basal.

79.

Sand Elskov er ikke blot noget aandeligt, heller ikke blot noget legemligt; men en Datter af begge. Platonisk Elskov er et Hiernesvind; legemlig Elskov er dyrist Elskov.

80.

Den Broe, som qvindelig Elskov bygger sig til en Mand's Hierte, er meget i Fare for at falde sammen under Bygningen, naar Lidenskabernes Strøm bryder for stærkt mod dens Grundpiller.

81.

Qvindelig Elskov vil, hvis den underveis skalde finde en Slagbom, ikke vente til der bliver oplukket; den kryber enten under, eller springer over, eller vender Panden imod den.

82.

Det lader, som om mangt et ungt Fruentimmer kunde elske hendes gamle Mand, men — det lader kun saa.

83.

83.

Hvilket sørgeligt Egetskab vil den Mand ikke komme til at døie, hvem hans Kone, allerede den første Morgen efter Brolluppet, seer saurt til.

84.

Tusende Fruentimmere have stor Årsag at forsøge hvad det er, der med saa stor Magt binder dem til vort Hjerte.

85.

Uvindelig Elskov der vil anbefale sig ved Sladservurrenhed, vil man lige saa lidet troe, som en Torvskriger der holder en offentlig Lovtale over sine Glasfer og Øsker.

86.

En elskovsyg, til Følerie hengiven Pige, er en hoist latterlig og ivetydig Ting.

Egentligt er hendes hele Tilstand en afverlensde Feberparoxysme. Nu seer man hende sidde i en melancholsk Stilling, liig et Menneſte, den en indvortes Fortvivlelse har forvandlet til Billedstøtte. Hendes Øine stirre mod Jorden, eller den hellige, kydske Maane, det eneste medlidende Vidne til hendes tunge Lidelser. Store fulde Taarer, udvældede af Siælens Inderske, bave i hendes Øine, medens hendes Bryst kun aabner sig for at udstøde skrækkelige

lige

lige Sukke. Man spørger om hendes Befindende, og et Suk er hele Svaret; hendes Tunge har mistet sin Taleevne; hendes Siæl, alle hendes Følelser, synes at ligge nedsiunkne i en umaalelig Afgrund, af hvilken de ikke formaae at arbejde sig op.

Hendes Hænder hvile livløse i hendes Skød, eller hænge slappe ned til begge Sider af hendes Legeme, og have ladet det taarevadede Tørklæde, eller et Brev fra Elskeren falde paa Gulvet. Kort, man seer et stivnet Liig, eller i det mindste et Menneske der ligger i sidste Mandedragt.

Pludselig vorder dette døde Legeme levende. Naturen synes at have givet det et nyt oplivende Stød; der følger en frygtelig Virksomhed paa hiin melancholske Stilhed; alle quindelige Lidenskaber storme mod den quindelige Siæl.

Den stakkels Dige opfylder nu Lusten med hendes Klager, løber halv rasende frem og tilbage i Værelset, vil hænge sig i sit Strikkegarn, drukne sig i sit Baskbakken, og giennemboere sig med sine Sæere.

Nu indgraver hun hendes Elskers Navn paa enhver Væg, i ethvert Træ; kalder ham grædende, hendes eneste, evige Trøst, protesterer mod Tilværet af et Himmerige, hvis ikke hendes Elsker skulde findes der,

der, og udstrækker sine Arme mod hans, for hendes
drømmende Phantasi tilstedeværende Mand.

Hun trækker hun et forslidt Papir frem af sit
Barm, paa hvilket Tidens Tand synes at have gna-
vet allerede giennem adskillige Aarhundrede; det er
en Elskovsbillet fra hendes Kortrolige; Hun er halv
færdig at opluge den, og kysser i Bogstaverne den
ømme Haand, der ikke formaaer at slynge sig om-
kring hendes Hals. Strax derefter, seer man hende
igien i en anden Tilstand.

Hun sidder ved et Bord. Hendes Sial synes
aldeles at være reist udenlands; Livet hos hende ytr-
trer sig kun i nogle Krampetræk i Hænderne. Dag
hende maa Huset gierne staae i lys Luc; uden for
maa Stormklokken gierne lyde, Skyerne tordne over
hende; hun hører og seer intet, thi hun tegner Skyg-
gebilledet af hendes Adonis, eller udgyder Livet, til-
ligemed Blakket, i et rørende Brev, og Brevet vor-
der et afskyeligt Misfoster af hendes Folerie.

I Morgen seer man denne Pige igien, man
troer ikke at kiende hende mere, thi nu er hun overs-
dreven lyklig. Hun svømmer i et Hav af Salighed.
Alle hendes Følelser dandse paa hendes Tunge, og
tumle sig omkring i hendes Miner. Hendes Ord
styrte frem af Munden, og føde hundrede taabelige
Ud;

Udtrykke til Verden. Hendes Legeme er i en evig Bevægelse; Hun begynder at dansen uden Musik, hun hæver Stemmen høit, og triller en fælsom Sang. Paa engang griber hun, i en Art Maserie, hendes Veninder, hendes Tjenestefrige eller Gaardskarl, og kysser dem Huden af Riaverne.

I dette Anfald af en rasende Glæde, vil hun gjøre alle Menneker lykkelige. Den hele Natur skal lee med hende. Dog hvilken pludselig Forandring! Hun faaer at vide, at man vil lægge Hindringer i Veien for hendes Elskov.

En gammel Onkel, en egenfindig Tante have gjort Indvendinger derimod; Brollupsdagen skal opsættes, Brudellædningen skal være af dette, og intet andet Sult. Hendes Sødsfende ville ikke lade sig udplyndre for at udstyre hende; Faderen betænker sig paa at give et Val paa hendes Brollupsdag; hvilke Fornærmelser for hendes — Hierte. Man horer hende udskielde Onkel, Tante, Sødsfende og Fader; hendes Gang er som en Rasendes; hun stamper i Gulvet, hun græder Galde, hun vil heller døe, end lade sig saaledes behandle, og vil heller flye med hendes Yndling til Jordklodens yderste Grændser. Overmorgen seer man hende atter i anden Skikkelse. Hun venter sin Elsker i et Lysthuus, eller, om det nu saa skal

Fal træffe sig — i et Selskab. Han kommer, hun
 fyver ham imøde og hænger, som en Borre i hans
 Arme. Begge synes kun at udgjøre et Væsen. Hvert
 et Ord hendes søde Dreng taler, opfanges af hendes
 Læber; hun lever af hans Aande, og boer paa hans
 Kinder; hun ønskede gierne at kunde opsluge den el-
 skede Knos heel og holden med hendes Kysse; hun
 kysser hans Hænder, Ører, Nakke, hans Hund, Hest,
 og bekymrer sig aldeles ikke over, hvad Selskabet
 tænker derom. Hun hvissler sin Elsker hundrede
 Hemmeligheder i Øret, stikker ham et smeltende
 Brev, eller endog et Vers i Lommen, og trækker ham
 hen i den fierneste Krog af Bærelset. Man gaaer til
 Bords; ved en Forsæelse af Berten kommer hun ikke
 til at sidde ved hendes Aldon, men han faaer en an-
 den Pige til Dame. Hvilken Qual for vores Skions-
 ne! hun vorder rød, og strax derpaa bleeg som et
 Liig. Men, nu stiger hendes Marter til det høieste.
 Hendes Udvalgte viser sig handelsevis artig mod
 hans Naboe. Hun kaster et rasende Blik til Forvæ-
 deren, han foler det ikke; hendes Staal kommer i
 den yderste Forvirring; hun veed ikke længere hvad
 hun selv taler, hun søger i Diebliffet at hevne sig,
 og baade hendes Hænder og Dine kofettere med hen-
 des Naboe. Hun synes, ved hans Side, at for-
 glemme

glemme hendes Troelse, og giver hiin adskillige Kysse. Man staaer op fra Bordet, hendes Yndling nærmer sig, hun vender ham Ryggen, hun forbauses over hvorledes en saa nederdrægtig Karl kan vove at kysse hendes Haand; hun sværger ham evigt Had, og i Morgen sender hun ham — en Indbydelse.

87.

Stolte Fruentimmere synes derfor steldnere at forelske sig, fordi de troe derved at fornede sig.

88.

Naar Qvindeelskov ikke havde en saa kaldet Bogterfke, i den quindelige Undseelse, saa vilde den rimeligviis begaae tusende gange flere Udsvævelser, end den mandlige Elskov. — Men, hvis hiin ogsaa engang har overskredet Undseelsens Grændser, saa vil den stedse labe Lasterne sporenstregts i Armene, og tabe efter sig de gode Grundsætninger der allerede ere blevne den til Byrde.

89.

Naar Amor staaer Bopæl i en fort quindelig Siæl, saa maa han stedse blive en intrigant Knegt; ligesom han i modsat Tilfælde, hæver et adlet Hierte til den høieste Grad af Menneskegodhed.

90.

Hvilket Helvede paa Jorden, maa ikke en Egetestand være, naar Konen haber Manden, og Manden igien Konen, eller naar begge blot ere hinandens ligegyldige!

Den ulykkelige Aarsag til et saa sorgeligt Egeteskab, ligger snart i Forældres og Slægthinges uoverslagte Evang, der foreener saa mange stridige Hjerter med hinanden; snart i begge Egetefolks kolde, lange somme, foragtelige Opførsel mod hinanden; snart i skændige Menneskers Bestræbelser for at udsæne Skinsyges og Evedragts Sød mellem dem, snart i andre Omstændigheder, der ikke alle lade sig sige, og grunde sig ofte paa de ubetydeligste Smaaating, der alt for ofte forestilles dobbelt vigtige, for en emfindtlig guul sottig Lune. I hiin ulykkelige Tilstand, seer man stedse Mand og Kone at handle hinanden modstridende. Konen gjør Manden, og Manden igien Konen, enhver Bestutning, enhver Plan, enhver huslig Glæde, vanskelig. Denne Opførsel vorder efterhaanden mechanisk, og de løbe stedse an paa hinanden, i Ting, dem man aldrig skulde troe at kunde give Anledning til Riv og Trætte.

Manden ønsker at bede nogle Fremmede til Bords, og Konen sætter hele Huset i Oprør. De skal:

Stakkels Fremmede overføres hemmeligt med tusende
 Skjeldsbord, endnu inden de sætte Fod i Huset.
 Konen epdigter en Sygdom, en Vask; de maa afs-
 siges. Dagen derpaa, sætter Manden det igiennem,
 de komme, modtages med et koldt Knix af Madamen,
 og bevartes med et hundst Maaltid, i hvilket man
 har ødset med alle Koffekonstens Feitagelser. En
 anden Gang ledsager man en saadan ulykkelig Ven
 hjem; Han har tilbragt hele Dagen i moisomme-
 lige Forretninger; han kan med Villighed fordre et
 got Aftenmaaltid til Vederqvælgelse oven paa Arbej-
 det. Han træder ind i Huset; i Kiøkkenet er der
 stille som i Graven; Madamen er gaaet ud, uden at
 sørge for Mad til den stakkels Mand, eller hun har
 allerede holdt Taffel, og Egtefællen maa endnu ens-
 gang gnave de allerede aspillede Been af en Kalves
 Kalle, eller suge paa allerede udpillede Krebsklover.
 Man seer hvorledes Manden vorder opbragt, han
 gjør sin Kone veltortiente Vebreidelser, det synes som
 hun ikke hører dem, eller hun bliver affkyelig vittig,
 og — gaaer.

Nu udøser hun alle hendes Klager i et Brev
 til hendes Cicisbeo, og beder ham til Gaaft. Mand-
 den maa finde sig i sigt, hvis han ellers ikke vil have
 et stedsevarende Uveir i Huset. Den indbudne Ven

kommer. Paa engang opklares det unge Kones
 Masyn, der hele Dagen igiennem har kastet foragtes-
 lige Blikke til Manden. Alt paa Konen er Liv, man
 mislunder Manden, der har en saa god, forekommens-
 de, venlig Kone, medens Hjertet bløder hos den stafs-
 tels Egtfælle, der søger at nedgrave sin Kummer
 bag sine Bøger, sin Skrivepult, eller Dreierbænk,
 man lige saa treven, uforekommende, og vranten er
 ogsaa mangen Mand mod sin Kone. Hvis han er
 vild og herskesyg, saa vil han med en despotisk Mine
 nægte hende enhver lille Fornøielse; han vil sige hende
 Sottiser i offentligt Selskab; han vil udøse alle sine
 fortredelige Luner mod hende, ikke finde nogen Ret
 god nok, fordomme hele hendes Huusholdning, giens-
 nemhegle hendes Børneopdragelse, finde hendes Ansigt
 stygt, jage hendes Stue eller Køllepige paa
 Døren, eller ofte, blot for at ærgre sin Kone, gjøre
 Kour til dem, eller ogsaa han vil rende uden Huset,
 efter Spil, Dagdriverie og Elskov, for kun ikke at
 see sin Kone.

Den allerufordrageligste Mand for en Kone, er
 en phlegmatisk Mand, der tillige hader hende. Hun
 nødes til hvert Øieblik at føle det haanlige der er
 denne Karakter saa egent; den phlegmatiske Mand,
 vil hvert Øieblik holde skarpe Straffeprædikener over

et nyt Baand, en lidt for høi Latter, en Plet paa Kiolen, paa Halsklædet, over en søndersbrudt Brod-
kniv, over et Haar i Suppen, og endnu urimeligere
Smaating; han vil martré hende mere med Lang-
somheden i hans Bebreidelser, end med Bebreidel-
serne selv; han vil besvare hendes Replikker, med
den lumskeste Kulde, for kun desto mere at ærgre
hende; han vil skogerlee hende lige i Hæset, naar
hun er allermest opbragt, og ledsage enhver blant
hendes Tanker med de vittigste Udfald.

Hvo seer ikke daglig siige ulykkelige Ægtefæber,
og naar man endog ikke kan beklage saadanne Ægte-
folk, hvo vil da ikke ynke Børnene, der have mod-
taget Livet af siige Forældre, og som under Huus-
seidens Uroligheder sikkert maa erholde en saare slet
Opdragelse —! !!

91.

De fleste Fruentimere ansee i Forstningen,
Elskov som et uskyldigt Legetoi for deres Hierte, uden
at betænke at dette Legetoi efterhaanden vorder dem
uundværligt, og endelig en Kilde til betydelig Kum-
mer. Naar et ungt Fruentimmer ikke er opmærk-
som paa den første Elskovs Gnist der tander sig i
hendes Hierte, saa vil hun snart see den hele qvinder-
lige

lige Siæl i lys Lue, og de Midler hun anvender for at slukke denne Brand, ville kun gyde Olie i Ilden.

92.

Et ungt Fruentimmer, der efter hendes Mand's Død, gjør Lovtet aldrig at giøve sig igien, siger viiselig en stor Usandhed. Den quindelige Smerte over en Mages Tab, er vist nok saare levende; men just fordi den er saa levende, er den kun af kort Varighed. En heftig Lidenkab giver i Almindelighed den anden Plads i den menneskelige Siæl, og i Smertens Sted, sætter sig snart quindelig Elskov fast, endog naar Fornusten hverken billiger, eller kan billige den.

93.

Det andet Egteskab sluttes fra Fruentimmerets Side gierne med større Kulde end det første, og dog er det en unægtelig Erfaring, at hun saare ofte gaaer langt usforsigtigere til Verks ved hiint, end ved dette.

94.

Et Fruentimmer der alt for let tilgiver sin Mand hans Udsøvelser, og kan endnu elske ham i et andet Fruentimmers Arme, gjør os tilbøielige at troe, at hun selv ikke har rigtige Begreber om Elskov

D

skov

Køns Stænhed, og at hun nok let kunde falde paa at handle som Manden.

95.

Naar et ungt Fruentimmer kan nægte hendes Kierlighed til en Mandsperson, saa er der stor Aarsag til Formodning om, at hiin Kierlighed kun har havt sit Sæde paa hendes Hjertes Overflade.

96.

Det er sævt, at fine og fornuftige Fruentimmer ofte kunne elske et Drog af Mandfolk, at de for dette Drogss Skyld, ofte aflaae anseelige Partier, og sætte sig for en saadan Persons Skyld ofte i den sorgeligste Forlegenhed. Man seer heraf, hvad Smagen er for en bizarr Ting, og at selv Elskov, er dens Luner underordnet.

97.

Fruentimmer, der have ophørt at elske, pleie inderlig gjerne at tale om den Mængde Brieve de have havt.

98.

Et Fruentimmer, der troer at have meget Genie, er stelden skiftet for en varig og inderlig Elskov.

99.

Man kan egentlig sige, at det andet Kion er skabt for Elskov, og vort Kion for at modtage den.

Natur

Naturen har til dette Niemeed udøst sine skion-
 neste Gaver over hiint Kian, dog med den største
 Wiisdom. Den har vildet skabe af Manden et Mes-
 sterstykke af en høi, modig, alle Fæver trodsende, og
 virksom Mand.

Qvinden skulde være et Mesterstykke af Elskov
 og alle Hjertets sømmere og finere Følelser; hun
 skulde formedelt hiin Elskov formilde det Raas, Als-
 vorlige og Wilde hos Manden, og formedelt denne
 Mildelse gjøre os bequemme til en sand Lyksalighed.
 Dertil fik hun den qvindelige Skionheds Ynder, den
 fine Legemsbygning, den himmelske Grazie i Udtryk-
 ket af hendes Tanker og Følelser, den sønne, fors-
 tryllende Tone i hendes Stemme, det blide og ind-
 tagende i hendes Karakter, ja endog hine smaa Svag-
 heder i Henseende til Eftergivelse og Føielighed, fors-
 medelt hvilke hun ofte formaaer tusende Gange mere
 over os, end formedelt Qvinderegimentets grusomme
 Despotisme.

Endelig ligger der i den qvindelige Elskovs Nas-
 tur, en end større, og Jeg tør vel sige, den største
 Grund til vores Lyksalighed. Det Forekommende,
 Artige, Indbydende, Belmeenende, og Hjertelige, der
 er den qvindelige Elskov saa ganske egent, har en
 utrolig Magt over vort Hjerte, og den uskyldige Hefs-

tighed, der ledsager den og er saa smigrende for det samme Hjerte, hæver den let til den elskværdige Storhed, den vi tilbede, fordi vi ikke kunne leve den fornden, og fordi vi ikke selv kunne opnaae den.

100.

Det andet Kiøns Elskov, er den stærkeste, men tillige den allersvageste; den maatte være begge Dele, i Følge Naturens Hensigter, hvis vi ellers skulde vorde lykkelige ved den. De maatte kunde seire, og erobre let, hvis de skulde vorde den store Kilde til vores Lyksalighed og Tilfredshed, som de virkelig ere.

Erfaring giver os de merkeligste Exempler paa deres Styrke og utrolige Heroisme. Den overvinder de stærke Hindringer, der stille sig mod deres søde Jølelser, og deres fine List foreener sig med deres mere end mandige Mod. Den bryder de Lænker, i hvilke man vil smedde den, og bryder dem ofte, paa deres Undseelses og Sædeligheds Bekostning, naar der ikke længere gives andre Midler. Den trodser en fortærnet Habers Egenind og Magt, og den Aet han troer at have over deres fri Beslutninger. Den fordømmer sig selv til en skrækkelig Eensomhed, naar dens Ønsker ikke vorde opfyldte, og den flyer neppe engang det frygteligste blant Alt, Døden, naar det

kom:

Kommer an paa at kaste sig modig i dens Arme, for derved at undgaae den Tvang, som man søger at paa-lægge den.

Saa modig som den quindelige Elskov rømmer sine Hindringer tilside, saa varig og hestig er den nu ogsaa mod den Gienstand, som den engang har hestet sit Blik paa.

Et saadant Fruentimmer elsker det Umenneſke der vilde have skuffet hende, endog i Graven, i en anden Verdendeel, i et nedrigt Fruentimmers Arme.

De Taarer hun fælder over ham, ere mere Elskovstaarer, end Taarer af Smerte, og quindeligt Had.

Hendes Nie hænger endnu stedse ved hans Viliede. Hendes Sial opsøger tusende Undskyldninger for hans Utroſkab. Hun gjør heller sig selv end hendes Hjertes fordums Yndling Bebreidſer, og hvor tilbøielig er hun endelig ikke, at tilgive en Mand, naar han vender tilbage i hendes Arme, ſiønt han endog kun røber liden Anger. —

Hendes Kinder begynde at blusse, og hendes Nie, og den ſtiodesløst hengende Arm, der ikke røber nogen tilbageſtødende Kraft, ſige alt for tydeligt hvad der gaaer for sig i hendes Hjerte, ſiønt Mun-

den endnu ikke formaaer at sige den Bildsagne, et Ord.

O, den quindelige Elskov, er aldrig større og ædlere, bærer aldrig renere Præg af himmelsk Blidhed og Menneskegodhed; er aldrig tilbedelsesværdigere, end naar den — tilgiver, og falder en frydsfuld og dydig Taare over to Hjerters Gienforening.

Men den quindelige Elskovs Svagheder, ere i deres Art, lige saa store, som dens Hestighed.

Saa snart et Fruentimmer virkelig elsker, saa taber hun ogsaa Kræften til fremdeles at beherske sig selv. Alle hendes Lidenstaber, ere da syffelatte med at afvæbne hende; selv hendes Grundsatninger antage hendes Elskovs Natur, og ere reede at overgive sig, eller at lade sig dreie som det opflammede Hjertes Lidenstaber ville have det; hendes Uskyld og Dyd hænger saaledes ved en tynd Traad, der kun endnu beholder nogen Styrke ved Elskerens Ærlighed. Hendes Fied nærmer sig Elskovs Fæver, i Stedet for at bortstjerne sig fra dem.

Man vil undertiden vende om, men man gaaer kun hurtigere frem ad, fordi Siælen ikke har nogen anden Synspunkt end den elskede Gienstand, og gider ikke søgt nogen ubehageligere Divci. Denne
Divci

Vivet maa desuden søges ved Raisonnement, og kold Fornuft, og intet er ufordrageligere for Eiskov, end Raisonnement og kold Fornuft.

Naar Siælen bluffer, vil den ikke anstille nogen alvorlig Undersøgelse over sine moralske Handlinger; den vil hellere opoffre sit største Klenodie, hellere tile i en Elskers usikre Omfavnelser, hellere have Fader og Moder, end give Fornuften Indpas paa Eiskovs Beføstning.

Med alle disse Svagheder, arbejder hendes Indbildningskraft uophørligt paa at gjøre hende endnu svagere; Hendes lige saa levende, som giftige Viljes der, drabe ofte aldeles i det qvindelige Hjertes Inderske, hiin liden Levning af Estertanke, Sædelighed og Uskyld. De beruse formedelst deres sandseligt skønne Skin, den qvindelige Aand; de male Elskovs Sødheder med de meest blendende og forførfiske Farver, de hange sig ved enhver Tanke, enhver Bog, den man læser, enhver Blomst den man plukker; de have i Almindelighed i det qvindelige Hjertes Inderske bestemt det til fuldkommen Overgivelse, saa at en ubvortes paatagen Sædeligheds Maske kun er en tom Skal af Dyd, og et konstlet Bedrag.

Medens imidlertid et forelsket Fruentimmers Udvortes bærer, og maa bære Præget af en indvort

tes Kulde, for at blende en vranten Mesters, en
grantsynet Faders Nie, gier hendes Siel Riempe-
skride i Elskov og den sønlige Udsærd hun maa an-
vende dertil, fremmer kun dens hurtige Gang.

101.

Det er høist sandsynligt, at ingen nok saa for-
nuftig Mand, kan som Giengield for nydte Belgiers
ninger føle sig et Fruentimmer moralsk forpligtet, og
intet nok saa fornuftigt og kydskt Fruentimmer nogen
Mand, uden at der blander sig mere eller mindre
Kionsdeeltagelse i den Forpligtedes, eller Forpligten-
des Følelser.

102.

Sand Elskov handler i Stilhed og uden Bram,
lilig ægte Dyd. Hellig Blufærdighed og Tausked
vaage uophorligt for Daren til det Hierte i hvilket
ægte Elskov boer.

103.

See de Fruentimmere, der med deres uslatteers-
lige Fortrin, i Henseende til Aand, Vid, Følelse for
det Skionne, og Kundskaber, ikke ere elskværdige i
det de elske.

Fruentimmernes høieste Originalis-
tet bestaaer i at være elskværdige i det
de elske.

104.

Lad endog den eenfoldigste Pige vorde forelsket, og man vil finde hende vittig, fuld af Aand, og den fineste Klogskab, i alt hvad der angaaer Gienstanden for hendes Elskov.

Saaledes har enhver Videnskab, enhver Instinkt hos Mennesket, sin eiendommelige Art af Vid, for høiet Aandsvirksomhed og Tyrighed.

Saaledes hører man ofte Folk, uden al Aand, at give deres Tale treffende og lykkelige Vendinger, i deres Forbittrelses heftigste Øieblikke.

105.

Hvilken elendig Skabning er ikke det Fruentimmer, der ei indgyder Ærefrygt og Elskov tilligemed hendes Attraa?

Ved Skamhed og Ynde, indgyder man Elskov; ved Dyd, allene Agtelse og Ærefrygt.

106.

Bremstikkende Aandsudtryk i et Ansigt, viger stedse noget af fra Skionhedslinien.

Et skiont Fruentimmerhoved, maa røbe et lykkeligt Anlæg til Tænkning;

Et skiont Mandshoved, Øvelse og Færdighed i Tænkning.

107.

En fri men dog anstændig Omgang med Mænd, er den Bane paa hvilken et Fruentimmer udvikler alle hendes Naturs Finesser.

Ingen Pige, der kender kun hendes Elsker, ingen Kone, der kender kun hendes Mand, uddanner sig fuldkomment.

Hendes indskrænkede Omgang med Mænd, gjør hende eensidig i hendes hele Virkefærd.

Hin Snedighed i Bendinger og Svar paa Mandsfolkens Spøg;

Hine fine Mellemfættninger i hendes Opførelse mod Ligegyldige, mod Skinsyge, mod Forelskede;

Hin for os Mænd aldeles umerkelige Udgrundning af vore Luner og Svagheder;

Kort — den hele qvindelige Politikk, i at lede og beherske Mandkønnet, der allene giver enhver Qvindekarakter bestemt Omridsning og Fuldbendelse, bliver, uden fri, anstændig Omgang med Mænd, uudviklet.

108.

Det lønlige Væsen, og den Tilbageholdenhed, til hvilke Fruentimmerne ledes af Naturen formes delst deres moralske Organisations Omfølelse, tilskyndes formedelst Mændenes Kneb og Paatrængenhed,

tvins

tvinges formedelst Konvention; disse ere blant andre, de Hindringer der ere os i Veien, naar vi vet vilde udgrandste Fruentimmerne.

Vi Mænd ere enten for uphilosophiskt adspredte, eller for philosophiskt stolte til at iagttage disse Fruentimmerfænheder, der for det mæeste kun yttre sig i almindelig Omgang.

Den der ikke har tilbragt, bortgjækket, og con amore bortgjækket et vist Antal af de blomstrende Leveaar i Omgang med Fruentimmere, og især med den flebnere Klasse, han giøre ingenlunde Fordring paa at være Fruentimmerkiender.

Kun den Mand der kiender Verden, der veed hvad han har at giøre i den, hvad han kan vente af den, kun han formaacr at sælde en rigtig og ueensidig Dom over Qvindenatur og Qvindekarakter.

Men, endog de philosophiske Verdentiendere mangle endnu stedse en væsentlig Tilfætning til Kundskab om Fruentimmere, saa længe de ikke ere Egtesmænd, eller æmme Fædre; de vil lære mere at agte den letfindigere, end den alvorligere, ædlere Deel af Qvindenaturen; Den sidste udvikler sig kun i Forsæld, som Egtesæller og Forældre.

Ligesom det overhovedet er sandt, hvad Rousseau siger om Verdenmands Menneſkekundſkab
ils voient trop, pour reflechir;

og om de Stuelærdes Menneſkekundſkab, uagter de
ere nok ſaa fine og ſkarpſindige Psychologer:

ils reflechissent trop pour voir;

ſaa kan dette ſamme ogſaa iſær anvendes paa begge
diſſe Klaffers Fruentimmerkundſkab.

Verdenmanden iagttager alt for overfladeligt,
fordi han ſeer for meget; den Lærde iagttager
for overfladeligt, fordi han tænker for meget.

Dog ere i ethvert Tilfælde, Verdenmandens
antropologiſke Jagttagelser, ſaavelſom de over Fruen-
timmerne, rigtigere end den Lærdes Jagttagelser: og
det, fordi hiin dømmer efter Skuet, denne efter al-
mindelige Fornuſtſlutninger.

Bellyſtlinge have ingen Fordring paa Fruentim-
merkundſkab; de kiende kun Kionnets uædlere, i det
høieſte den ſandſelig elſkverdige Natur, ikke den
ædlere, den moraliſke.

Ulykkelige Elſkere, og ſkinsyge, eller plagede
Egtemænd, ere lige uſkikkede til at bedømme Qvins
dektionet. De dømme lige ſaa urigtigt om Natur
og Karakter, og efter ſamme Grunde, ſom ulykkelige

Mens

Mennesker, eller forvendte Giale, om det menneskelige Livs Vard.

109.

Enhver Mand der omhyggeligt bestræber sig for at erholde Fruentimmernes Gunst, vinder den ogsaa sikkert: han maa saa være af en saa indskrænket Mand, eller saa syg, som han vil.

Man seer ofte de meest uddannede Fruentimmere forelskede i de meest indskrænkede Hoveder, og de skionneste quindelige Skabninger i de styggeste Mænd.

Ydmygelse nok for hine sminkede og parfumerede Smaaherrer, der gjøre sig saa meget til af deres Yndest blant det smukke Køn.

End mere:

I Henseende til Eskov for Mænd, sagde en blant de ypperligste og ædleste Koner, ere vi Fruentimmere alle — Narre!

De har Ret, Madam! men Mændene ere det — ikke mindre.

110.

En blant de uhyksaligste Fordervelser er, at Mænd og Fruentimmere endelig ville gjøre noget mere, og langt andet ud af Kjøndrivten, end det hvortil Naturen med egen Haand har gjort den.

En

"En sød Spøg i kjedsomme Timer; en behagerlig Syffel for Phantasien, formedelst Hjertet, (Som man saa ypperligt pleier at benævne den sandfelige Attraa) en ligedan Syffel for Hjertet, formedelst Phantasien, en moralsk Spøg af lysten Sandfelighed." —

Det er hertil at Menneskene saa gierne villegjøre Kiøndrivten.

Naturen er af anden Meening! for den er Kiøndrivten ikke Spøg, men Alvor, ram Alvor; thi hos den er Kiøndrivten Middel til Fortplantelse, og Menneskeslægtes Vedligehold, hvilket Mennesket kun anseer som Bisag.

III.

Vid og Lune blev Mændene, Munterhed og Lethed Fruentimmerne til Deel.

Ligeledes tillader Belanstandigheden Kiønnet kun at smile, men ikke at opvække Latter.

Fruentimmerne have yderst sjældent Rigdom paa Ideer, hvorledes kunne de da være rigt paa Samsætning, paa passende Eignelser, det er, være vittige?

III.

Det er ikke Fruentimmerne om at gjøre, at høre sande, dybe, eller fine Tanker; de opofre alt
 for

for Udtrykket: kun hvad der er skjønt sagt; hvad der har Hensyn paa dem, var det skjønt nok saa slaut, eller falskt, kun det staaer dem an, det ønske de at høre.

113.

En blant de skadeligste Frugter for os, af Fruens timmernes selskabelige Levnet, er at alt hos dem gaaer ud paa, formedelsk Dragt, hundrede andre Ting, og den hele Viis paa hvilken de bivaane Selskabet, stedse at pirre den mandlige Attraa, uden at vilde tilfredsstille den.

Endog den Dydigste gjør dette paa saa mange foldige Maader, og da det fra Ungdommen af, er blevet dem Alle en Bane, saa forekomme Følgerne deraf, dem saare ubetydelige.

Enten troe de, at man ikke bringer sine Sænder med i store Selskaber; eller, at vi alle ere saa delikate, at lade de Drivter, som en Afskildt Dame tandte hos os, ligeledes tilfredsstille af en afskildt Dame.

Man skulde troe, at vi endelig bleve vant til dette sine Koketterie, men Banen vælger ikke Naturdrivten og Kiøndrivten ophidser Indbildningskraften allevegne hvor den sættes i Bevægelse.

Ders

Derfor seer man ofte Herrer af Stand, hos ikke utienstagtige Haandverksdøttre, hvor der rigtigt nok tillige maa spilles en liden Roman, men som varer ikke saa længe, som den i den fornemme Verden, og kan afbrydes efter Gotbekyndende.

— eller ogsaa man seer hine Herrer, for end hurtigere at naae Maalet, i offentlige Skøgers Arme.

Og heraf kommer det, at vore Damer i Almindelighed bære lige Had, saavel til kokette Borgers døttre, som til Skøgerne, fordi begge gjøre dem Staar i deres Erobring.

114.

Intriguer med Piger af ringere Stand, give Erfaring og Dristighed mod Damer af den store Verden; Omgang med Skøger har ikke denne Fordeel.

Den der kun omgaaes disse sidste, bliver længe sty, længe forlegen i Selskab med Fruentimmere af en høiere Sphære.

Udsøvende Mænd, kunne endog see et smukt Fruentimmer, uden at begjære hende, fordi de kun betragte hele Kønnet fra Nydelsens Side.

115.

At den heftigste, ømmeste Lidenſkab for en elſket Gienſtand, i enkelte Dieblikke, ei beſkytter mod Sandſernes Overmagt, har allerede manges brændende Eiſker erfaret, og Rouſſeau ypperligt udført i St. Preux.

116.

En alt for ſagtmodig Mand agtes kun lidet. Konen vil ſee ham betjene ſig af ſit Herredom. En med koldt Blod fornuſtig anvendt Faſthed, er et, ſkjont yderſt ugalant, dog ellers uſeibbart Middel.

De have næſten alle en Snert af de ruſſiſke Fruentimmers Natur.

En eſtertrykkelig Brug af den retmeſſige Anſeelse, betager Rebellen Modet.

117.

Tilboielighed til Pynt, og Attraa at glimre ved at giøre Opfigt, ſtaaer for nærværende Tid i ſaare Lidens Sammenhæng med Damernes Koketterie: det ſkeer mere for at ſtilke andre Fruentimmere ud, end for at behage os Mænd.

118.

Fruentimmerne ſee hos os ikke ſaa meget paa det Udvoortes, ſom vi hos dem.

Derfor have nok alle ikke stygge Fruentimmere, en Art af mørk Følelse om, at Legemet vel er noget med det beste ved dem.

Derfor falder det ofte endog de klogeste blant dem underligt, naar en Mand tager en styg, forres sien nok saa ypperlig Kone.

119.

Frem for alt, er det Fruentimmerne magtpaa siggende at erfare om en Mand gielder meest blant Mand, eller blant Fruentimmere.

120.

Hvor hyppigt røbe ikke Fruentimmerne, under Fortællingen om andre Fruentimmeres Udsvævelser, i det Øieblik da de paa det heftigste laste disse, Beviser for at de nu just havde Lust at handle ligedan.

121.

Mange Fruentimmere kunne ikke begribe, hvorsledes en Dame kan modtage Opvartning af dette eller hiint, som de synes, slette Menneske; og dog, hvor snart er ikke alt forandret, naar den samme foragtede Mand vender sig til den kloge Dame.

122.

Den Maade paa hvilken de erklærede Elskere i Almindelighed behandles af den store Verdens Damer, er besynderlig:

I Begyndelsen koldt, ja vel endog fornærmelig; men snart erholde de Rang over alle Mænd, der ikke have nogen erklæret Elskovsforstaaelse.

Ligesom i visse Stæder, de Gifte, uagtet Ancienniteten, have Fortrinnet blant Personer af lige Rang.

123.

Man tillægger Fruentimmerne en uforklarlig Karakter, fordi de i Grunden slet ingen have: de ere stedse det man gjør dem til, og intet andet.

124.

Tilbageholdenhed hos Fruentimmerne, er et Anstrøg og Pynt paa deres Skønhed.

125.

Der gives saa tro Fruentimmere, dem det ikke falder besværligt at være det.

126.

Fruentimmere som elske, tilgive lettere stor Habemundighed, end liden Utroskab.

127.

Derimod tillader mangan en Kone, der intet har at bebreide sig, puffende paa hendes Dyd, sig selv mod hendes Mand.

E 2

128.

128.

En Kones Elskov maa være strafværdig eller ei, saa er det hos omstendige Koner, en næsten uundt gaadelig Følge, at de unddrage sig deres Mandes Omfavnelser.

Eller, naar hun ogsaa gjerne vilde gjøre den af dem begangne Uret god, saa vil hun kun med inderlig Modbydelighed og Kulde, nyde Ægtestandens kjæde Glæder.

Messaliner derimod, eller grovere tænkende Fruentimmere, tage villigt til Takke med alt; derfor see disse Mand heller slet intet, der hvor hele Verden seer tydeligt.

129.

De folsomme Fruentimmere ere langt fra ikke de eneste hos hvem den udlærte Forsøver vinder Geier; De kolde, forsængelige, saa kaldede kloge Damer, ere lige saa usikre. Kun falde de ikke for medelst deres Hjerte, men desto lettere formedelst deres Forsængelighed.

Den eneste Fordeel de maaskee have, bestaaer i at Forsøvere af Profession sielden spørge stort efter disse Damer, fordi de finde langt større Nydelse for deres Forsængelighed og Sandser, i deres Geier over de Følsomme.

Det

Det gaaer denne Art Fruentimmere som de
mandelige Digte af le Franc de Pompignan, om
hvilke Voltaire sagde: "Disse Digte ere fulds-
kommen hellige, thi der er Ingen der
rører dem."

130.

Der gives saare mange Aarsager, der lette For-
førerne deres Seier.

Snart er det Forsængelighed, eller Godmodig-
hed, der troer at tilveiebringe en Rion Omvendelse,
der vil lede en Siæl til Gud.

Snart troer den elendige qvindelige Stolthed
at hevne sit Rion paa den Nedrige.

Ogsaa bevirker den hos Fruentimmerne almægtige
Nysgierrighed saare ofte et uheldigt Fald.

Om Damen i Forstningen viser sig nok saa
uovertalelig, og røber gandske den Foragt for For-
førerer, som han fortjener, hvor meget har han da
ikke vundet, selv derved at han mishandles? Hvor
let kan han da ikke ved en forskilt, forsigtig Opførsel
opvække den Tanke, at man har gjort ham for stor
Uret. Vil ikke enhver god Siæl søge at gjøre denne
formodede Uret' god' igien? Hvor stor en Deel af
denne Forvovenhed vil hun ikke skrive paa hendes
uimodstaaelige Unders Regning? Hvor meget kan
ikke

ikke Forsøreren tilskrive en fordærvet Ungdom, hvor meget kan han ikke sukke efter Bedring, til hvilken han kun kan ledes ved en elskende Siæl?

Disse og mange flere Konstgreb, staae stedse rede for Mændene.

Hvis de ere behagelige, underholdende, saa vide de at fange Fruentimmerne formedelst tusende smaa Konster. Den ærlige, jævne, dydelsskende Mand, staaer stedse tilbage mod disse Forsørere. Han har ikke de Gaver til at omgaaes Fruentimmerne, som disse. Han kan gjøre Regning paa kold Agtelse, medens man udskielder de andre, og dog tøber i deres Garn.

Oste ere saadanne Forsørere fine Intriguemagere, og antage det udvortes af en moderne Tartuffe. De iagttage en stille, tilsyneladende beskedent, med Honning anstrøgen Opførsel; de staae meget om sig med moralske Sprog, advare med et christeligt Sagtsmod Egtemænd og Koner, mod Mand, der maa skee en enkelt Gang vare udsvævende, eller kun talede noget frit, medens de saa gandste i Stilheden søge at forføre deres Vens Egtfælle.

31.

Er Skiont den høieste Nydelse ikke Hensigten af deres Forsørelse, saa gaaer denne dog ud paa at drive

drive adskillige Uanständigheder, at anstille adskillige Erfaringer, og Forsøg der kildre Forsængeligheden og og tilfredsstille Intriguesygen, uanset, enten Konens huslige Roe derved for stedse opoffres, eller ikke.

Man siger siden til sig selv: Ogsaa den eller den kunde Jeg have havt, hvis Jeg havde villet, og troer sig derfor berettiget at foragte hende.

Hvis man ikke kan lypre Konen, saa gaaer man løs paa Manden. Man bibringer ham paa en forhadte Maaneer, tusende, endog de ubetydeligste Krænkelser, der forstyrre den huslige Fred.

132.

Det er ubegribeligt, hvorledes Mænd kunne være saa lumpne at foragte Fruentimmere fordi de have forført dem.

Kun mod Messaliner kan man billige en saadan Foragt.

Andre, nok saa svage, eenfoldige Fruentimmere ere stedse berettigede at fordre af Forføreren, at han ikke maa foragte dem fordi de vare svage mod ham, ja de ere endog berettigede til denne Fordring, efterat al Forstaaelse mellem dem er ophørt.

133.

Paa en alt for lidenskabelig, sværmerisk Elskov fra Mandens Side, følger i de fleste Tilfælde ikke
det

det lykkeligste Ægteskab: Damen kunde umuligt taale at see den fyrige Tilbeder synke ned til den roligt elskende Ægtemand.

Det ligger i Siælens Natur, at Forskiellen i Lidenskabens Hestigheds og Omheds Grad, volder martrende Sielsqaaler hos den finere, og hestigt elskende Part.

134.

Overhovedet lader der sig sieldent sælde nogen tilforladelig Dom over Maaden paa hvilken Pigen vil opføre sig som Kone. Manden bestemmer i Almindelighed Konens Karakter.

Heraf kommer det, at forfængelige, glimrende Piger, naar de blot have et got Hoved, og et ikke aldeles fordervet Hierte, ofte vorde de beste Koner og Mødre, tvertimod Publikums ubillige Forventninger.

135.

En bestemt Mand behandler næsten stedse sin Kone som Veninde, medens en Feig viser sig herskelyg og ubøielig mod sin. Saaledes holder Tiggeren sig en Hund, for at have et Bøsen, over hvilket han kan byde.

136.

Maafee er det ikke ubehageligt for mangen en
Mand,

Mand, at hans Kone er skinsyg; han hører da ofte tales om den Person han elsker.

137.

Naar en syg Kone engang elsker, saa elsker hun umaadeligt. Den temmeligt grundede Bekymring for at hun maaskee ikke maatte behage, volder, at hun længe kæmper mod hendes Lidenkab; og hvis hun ikke kan seire over den, saa maa hendes Elskovs vorde stærkere end hendes Selvsølelse.

138.

De Fruentimmere, der siensynligt have kastet sig i Andagtsens Arme, rabe i Elskovsforstaaelser, en mere forhoiet Nydelse end andre. Der er i deres Opførsel en egen, ubegribelig Blanding af Pønlighed, sin Lyst, begierlig Sandfærdighed, og tillige Tilbageholdenhed, der tilløkke og love overordentligt meget.

Man føler, at de gjerne ønskede, i Smug at nyde den Glæde at elske og elskes, uden at det maatte bemerkes; eller at de i det mindste havde Lyst at gjøre Folk viis, at de under hele Sagen ikke vare den angribende, men den angrebne og forblindede Part.

139.

Endog hos de fornuftigste Fruentimmere kommer Frygten for at bukke under for kielne Angreb langt

langt bag Faren der under slige Omstændigheder truer dem.

Ønsket at undvige den seirende Leilighed, langt bag hiin Frygt.

Beslutningen heri langt efter dette Ønske; og endnu langt længere bag hiin Beslutning, Modet at udføre den.

140.

Grov Skinsyge er Mistanke til den elskede Person; siin Mistillid til sig selv.

141.

Fruentimmerne indbilde sig let at man elsker dem, og hvis de overbevises om at det er Bildefarelse, saa holde de sig for fornærmede.

142.

Fruentimmerne ere Fugle, som to til tre Gange daglig skifte Stæde. I Huset ere de Stare, paa Promenaderne Paafugle, og under fire Pine, Duer.

143.

Fruentimmernes Rolle er at værges sig; Mandenes, at angribe; det sidste er langt lettere.

Dog har Fruentimmernes Rolle ogsaa noget godt ved sig; den der forsværer sig, kan give sig naar han vil; men den der angriber, seirer ikke stedse, skions han endog gierne vilde.

144.

Saa vel de unge, som gamle Fruentimmere, have, uden at de steds selv lægge Merke dertil, og kunne forklare sig det, deres afværende, og periodiske Forstæmmelser, ligesom Aprilmaanedens sit ustadige Veirligt.

Oftte synke de, fra den blideste, og gladeste Siælsforfatning, gandske uventet, undertiden gandske uvilkaarligt, ned til en yderst veemodsfuld Stilhed og Nedslagenhed.

Oftte er deres Hensigt dermed, ikke andet, end i vore Øine at synes desto elskværdigere, interessantere, og mere forførfiske.

St. Evre mont kalder meget passende lige Fruentimmere: *Commediennes d'affliction*.

Et eenfoldigt Fruentimmers Elskov, maa falde en fornuftig Mand yderst besværlig. De flauere Udtryk af hendes elendige Tanker og Følelser, det barnagtige og lapsede i hendes Kiærtegn, Plumphetuden i hendes sig paatrængende aandløse Grazie, den flauvise Lighed i alt hvad den Elskede vil, tænker, føler; den hierneløse Repetition og Anbefaling af alle hendes Egtfælles Ord og Gierninger, det dumme hiertelige endog i hendes Omsavnelser og Kysse,
kan

Kan umuligt behage en fornuftig Mand — og han er at undskyldes, hvis han søger en anden qvindelig Siens stand, i hvis Omgang hans Aand og Hierte finde mere reel Høde.

146.

De Fruentimmere hvis Elskov er mere Raserie end Æmhed, der uophørligt klage og græde, naar de ikke kunne have deres Elsker hos sig, der tale om Dolk og Gift, naar man ikke vil tilgive dem deres Forbindelse, vorde dog i Almindelighed, naar de til sidst have naaet deres Ønskers Opsvoldelse, først kolde — eller de ere allerede kolde, og antage kun hiint udvortes Raserie i deres Elskov, for at skjule deres Hiertes Kulde, og binde den opmærksom vordende Elsker Blaar for Øinene.

147.

Naar et Fruentimmer frygter for at hendes Elskov maaskee engang kunde ophøre, saa er den sikkert allerede paa Vei til dette Ophør.

148.

Tusende Fruentimmere ægte ikke Manden, men hans fordeelagtige Embede, hans Godser, hans Equipage, og Jeg tør lægge til, hans Eenfoldighed — som Skalkeskjul over — en lønlig Elskov.

149.

Der gives mange giste Fruentimmere der robe noget uudstaeligt Sioglerie i deres Elskov til Manden.

De passe paa ethvert Skridt af deres Egteskalle, som om han var et Varn; sætte hele Naboeskabet i Allarm, naar han blot har en Smule Hovved- eller Navepine; foreskrive ham med en tiffossk Vengstelighed, hvad han maa nyde af enhver Ret, indsvæbe ham ved det mindste Pust af en kvilg Bind i en tyk Pels, advare ham for enhver Steen paa hvilken han kunde støde sig, og vaage hele Nætter, og med største Omhu for at besørge hans Transpiration.

For en alvorlig Mand maa en saadan barnagtig Kierlighed være et blant hans ubehageligste Hunds-kors — hvis han ellers ikke selv er Dvnde nok til at behage sig selv, i ethvert blant hine Sioglerier.

Naar den quindelige Elskov ledes i Stoltheds Ledebaand, og den Mand hvem hun skænkede sit Hierte, ikke besidder nogle fremstikkende Mandsevner, eller glimrende Vresposter, saa vil den rimeligviis være af kort Varighed.

Forsængelighed fører ofte Herredømmet over
Elskov i den quindelige Sial, og denne maa i
Exilium, hvis den ikke vil bese Kna for hiin.

151.

En Mand der røber for megen ængstelig Høiag-
telse for det smukke Kion, vil vanskeligt giøre sin
Lykke hos det.

Man vil vel have Tilbedere, men kun ingen
bly Tilbedere.

152.

De Koner der fordre for megen Elskov af deres
Mænd, volde just derved, at Mændenes Hjertes
ofte vorde aldeles kolde, især hvis Maaden paa hvil-
ken de fordre hiin Elskov, ikke er klog og beskedet
nok, og den er det sielden fordi der gierne blander sig
en stor Portion Jalousie dertil — og megen Skin-
syge gjør let Elskov til det utaaligste af alt.

153.

Elskov kan giøre den vildeste Pige tam, og Amor
leder hine vilde fyrige Siæle, der ikke lade sig ind-
skrænke ved noget, dem en evig Egenfind omgiagtede,
der uophørligt deklamerede mod Elskovs Leegeverk,
endelig sikkest i sine Lænker, efter som deres Tempe-
raments hele Fyrighed dog engang meddele sig deres
Elskovsfelelser.

154.

154.

Et phlegmatisk Fruentimmers Elskov kan have meget behageligt og blidt ved sig, men hun vil kun for en kort Tid sængse en syrig Mand.

155.

De giwte Fruentimmere der vide oekonomisk at tilmaale Mændene deres Elskov, ville stedse besidde deres Mænds Hjertes længere end de der bestormer deres Egtesæller med Elskov.

Der gives en Art fornustig Kostbarhed, en Art af Tilbageholdenhed i Egteskab, der ofte paa en uadskillelig Maade sængser endog den vankelmødigste Mand, og paa den lykkeligste Wiis, fuldkaster alle hans andre Kierlighedsplaner.

De fleste Fruentimmere have ikke studeret hiin Tilbageholdenheds Konst. De udstyrte deres hele Ocean af Elskov mod Mændene — og drukne derved ikke sielden deres ægteskabelige Troe.

156.

Det er ikke altid en Følge, at et Fruentimmer ogsaa vil vedblive at være hendes Mand tro, fordi hun elsker ham. Sieldent har en Mand i et Fruentimmers Dine alle de Egenskaber som hun fordrer hos ham; hun finder let hos en anden Mand det som hendes ikke har, og da hendes bløde, boielige

Sial

Stal er særdeles foelsom for alt det Gode, saa hels
der ogsaa i Almindelighed hendes Hjerte snart hist,
snart her.

157.

Mange unge Fruentimmere elske for de endnu
troe det selv, og tidligere end andre troe det.

Undseelse lærer dem i Forstningen ligesom at
skule Elskovs Følelser for dem selv.

De rødme ved den mindste Mistanke hos andre
ved et intet betydende Skrig, der kan hentydes paa
deres Hjerte;

De forsvare sig mod en Mistanke om deres
Hjertes Erobring, snarere end man gjør dem Bebrei-
delse derfor;

De yttre en Mishag derover i deres udvortes
Udtryk;

De synes utilfreds over, at de troe at føle noget
hos sig hvorved de ere urolige.

De gad ikke tilskrive Elskov det, og dog er det
ikke andet end Elskov, der forlede dem til alle
Handlinger og Følelser.

158.

Qvindeliønnen iagttager næsten stedse en større
Delikatesse i sin Elskov, end vort Køn.

Et Fruentimmer der elsker en Mandsperson, veed — hvis hun har Opdragelse, — paa den listigste Maade, at skjule hendes Elskov, saa lange hun ends nu ikke sikkert veed om hun elstes igien.

Hun vil stedse handle saaledes, at Manden ikke kan broute af nogen frivillig Triumph over hendes Hjerte; hun vil med hendes Dialekt skyde Pile i hans Hjerte, men et Dialekt kan udlegges paa mangfoldige Maader: hun kan have udsendt dette, og dog sige til den Mand der vil rose sig af at hun har viist sig paa trangende i hendes Elskov, uden at han selv føler noget derved, at hun har været aldeles kold mod ham, — og Manden fortjener denne Kulde, hvis han sladdrer et stakkels Qvindehertes Svagheder af Skole.

159.

Et Qvindehertes Skrøbeligheder ere den første blant alle Modsigelser; intet er uforklarligere end hendes Følelser, og den skarpsindige Forsker forvilder sig i hendes Lidenskabers Labyrinth.

160.

Mangt et Fruentimmer tager en Mand til Gæst, den hun ikke skiotter om til Egtfælle. Saaledes forholder det sig ogsaa med en Mand, der ikke skiotter om sin Maitresse til Kone.

8

161.

161.

Hvis det er sandt, at Frygtagtighed reiser sig af Sandhed, List af Frygtagtighed, og Falskhed af List, saa maa man troe, at Sandhed er hos Fruentime mere en særdeles kostbar Dyb.

162.

Fruentimmernes Ungdom er kortere, og mere glimrende end Mændenes, deres Alderdom kiedsoms mere, og længere.

163.

Fruentimmere ere hevngierrige. Hevnelyst er et Deviis for Svaghed. De Svageste og Frygtfomste maa være grusomme.

164.

I Rom gaae Fruentimmerne ud med Sker, dog er sig Udgang sielden, og endnu sieldnere modtage de Besøg. De ny Romeres Skinsyge, er liig Asiaternes, giennem alle Tidsaldere.

Italienerne are de Fruentimmere, over hvilke de ere skinsyge.

Franskmændene hovere dem der foragte dem.

Tyskerne indrømme Fruentimmere der ere dem ligegyldige, Fortrin, eller efterabe meget mere de Folkesærd, der give Tønen an heri.

Engländerne beholde den meste Liighed med de gamle Barbarer; Fruentimmerne ere dem næsten intet andet end Bøllystredskaber, og maa tillige have Opsyn med Huset.

Spanierne have beholdt det meste af Riddervæsenet. I de barbariske Tider, nøde deres Fruentimere ingen Agtelse, og vare i alle Familier en Art af Tjenestetyende, der maatte besørge Huusholdningen, ja det endog indtil de ringeste Arbejder i samme; i det ridderlige Galanteries Tider, bleve de af Tjenestetyende Prindsesser, og nu kan man sige at de ere Bøllersker.

Førhen behøvedes der fine Snarer for at erobre og fangste dem. Nu til Dags lægger man dem grove Fælder; eller rettere, de staae slet ingen Fare, fordi de have intet at tabe.

165.

Fruentimmerne ville heller have Ansæelse af, som om de give efter for vor Magt og ikke for vor Svaghed: deres døende Hæder finder Undskyldning i en lemsfældig Bøllsomhed, der synes at berøve dem det som de yde os.

166.

Naar Mandens Hierte attraaer Mangfoldighed, faa fordreer Qvindens Hierte Beskræftigelse.

§ 2

167.

167. Altraa efter at befale, har stedse været svage
Siciles Dm; af denne Marsag er Qvindeskiønnen saa
herkeshgt.

168. Fruentimmerne forstaae best at elske i den Alder
da deres Elskværdighed aftager.

169. Den største Deel Fruentimmere ere mere skins-
søge mod Aldraab for Skionhed, end mod Vre;
Skionhed er ofte en sikkrere Veiviser til Mandenes
Bisald, end Bissdem er.

170. Manden der ægter en Pige under sin Stand,
bestemmes gjerne derti; formedelst to Grunde; enten
vil han forbedre sine oekonomiske Kaaat (enten nu disse
stedse have været stette, eller ere blevene det formedelst
Aordentlig Huusholdning), eller han vil tilfredsstille
en Lidenskab, den han ikke paa anden Maade kan til-
fredsstille.

Men hvad vorder i Almindelighed Følgen her-
af?

Herr Gemalens fyrige Temperament affkioles,
hans Egtesælles Skionhed salmer, er ham i det
mindste ikke længere ny; han har ikke Forstand og

Handsr

Mandskraft nok at sætte sig ud over høiadelige Dameres Næsetræklinger; han finder at han har overvundet sig; Konen sættes tilbage, mishandles, lønnes med Utroskab, eller Herr Gemalen holder sig — hvis det løber best af, og han hører til det lidet Antal af Samvittighedsfulde — blot adskilt fra hende. —

Det er et stort Underverk, hvis blant hundrede saadanne Ægteskaber, et eeneste lykkes.

171.

Hvo andre end Mændene ere Skyld i at Fruentimmerne ikke ere bedre?

Hvis vores Donna er grov, saa betakker man sig med et høfligt Bux.

Hvis hun vil have Ret, saa maa vores Fornuft tie mod et skiont Hoveds Indsigter.

Hvis hun har Luner, saa finde vi hende overmaade elskværdig.

Hvis hun tyranniserer, saa kalde vi det sødt, at adlyde hendes Befalinger.

Hvis hun er ubillig mod andre, saa omskabe hendes Taarer Uret til Ret.

172.

Hvo andre end Fruentimmerne ere Skyld i at Mændene ikke ere bedre?

Man

Man kan spørge hundrede Fruentimmere om hvortil de bruge deres Ynder, og de ville alle, hvis de ellers ere oprigtige, svare: for at gjøre Mændene opmerkssomme paa vort Ud-vortes.

De lege med deres Erobring, som asiatiske Despoter med deres Magt; de opoffre Adskilliges No og Held, for deres Lune, deres Stoltshed, deres Egensind, deres Forfængelighed, allene i Hensigt at gjøre deres Ynders Triumph saa meget mere glimrende.

Hvo kan opløse de tusende Modsigelser som et behagelystent Fruentimmers Hjerte røber? ogsaa med det middelmaadigste Hoved, formaaer hun at forrykke Mandens Hjerne, i det hun leger med hans Lidens- skaber.

I Dag elsker hun ham paa det fyrigste, i Mor- gen støder hun ham tilbage med den yderste Kulde.

I Dag døver hun ham formedelst en sværmerisk Hengivenhed; i Morgen giver hun sig Umage at til- trække sig fremmede Mænds Opmerkssomhed, for at op- vække Skinsyge, og formedelst denne, ny Flamme hos Manden.

I Dag kommer hun ham vecmodig, krybende i Møde; i Morgen trodser hun ham med den ubegripligste Haardhed.

Hun legger formedelst denne og hundrede andre Modsigelser an paa at gjøre ham til et Bavn, til en ufornuftig overdøvet Daare! —

Andre misbruge deres Ynder paa en anden Maade: for ikke at staae utilbedede, og til Latter, pynte de sig for enhver Nar, enhver Klodrian. Den lumpne Forsørers tvetydige Sprog, en dum Spræders flaae Smigrerier, behage dem ret vel, og sætte den retskafne unge Mand tilbage, fordi han ikke forstaaer at gjøre den rette Opvartning, og vaase noget dumt Tsi.

Fruentimmere endelig, der misbruge deres Ynder, i det de, døde for Moralitet og Undseelse, give dem af Armod eller Letfærd, for Betaling, til Pris for de paa sin Følelse fattige Mand, siige Fruentimmere siger Jeg, foreene med den physiske Pest, en for Menneskeheden endnu værre — den moraliske.

173.

Hvis Dyd og Gædernes Reenhed vare Fruentimmernes høieste Grundsaetning i Omgang med Mand;

Hvis

Hvis de forstode den Konst, at tilkiendegive dens
ne overalt, aabenhjertet, og med Værdighed, saa at
man ikke kunde behage dem, uden at ære hiin;

Hvis de lærte uden Hensyn paa Person og Stand,
at foragte den Læstefulde, og at yde den fortieneste
fulde Mand, lydelig, følelsesfuld Ugtelse;

Hvis de holdt usædelig Tale og frekke Anmodnin-
ger for personlig Fornærmelse, da vilde det smukke
Kion ogsaa være et ædelt Kion.

Stor og mægtig, vidtomfattende og heurivende
er quindelig Omgangs Indflydelse paa Mændenes
Dannelse, Hæld og Mennekkedel, hvis blot Fruen-
timmerne ere som de burde være; hvis de gave Dyd
og gode Sæder, Fornuft og Grazie, Fortrinnet i
deres Selskaber.

Da først fortiente de at være tilbedede; da først
vilde de være en Havn for Dyden, og ikke en Klippe
paa hvilken den stranded.

Den vilde, raa Yngling, vilde i Omgang med
dem, lære at bringe Viisdommen sit Offer.

Gialken vilde modløs skælve for Satirens
Svæbe.

Bellystlingen vilde skælvende trække sig tilbage
for den faste, bestemte Dyd, og de fleste endnu ikke
alder

aldeles fordravede Mand, vilde indaande Sagtmods
milde Duft.

Det vilde da vorde en stor Prissopgave for Yng-
linger og Mand, at behage Fruentimmerne forme-
delst sande Fortjenester.

Endog den med Forretninger belæssede Mand,
vilde i deres Omgang finde Bederqvægelse og Hvile,
han vilde her glemme sin Ergierrighed og Bindesyge,
og lære den Konst, at give efter i Tide; han vilde
vorde søieligere, muntre, mere folende og blidere,
og aabne sit Hierte for Menneffelighed.

Ogsaa den af Livet matte Olding vilde glemme
sit vrantne Væsen, og have sin Siæl til Munterhed.

174.

Det er en usækkelig Fordom hos mange Fruens
timmerne, at de troe, at Grendselinien for qvindelig
Dyd allene opnaaes formedelst naturlig eller tvungen
Undseelse; at de troe, at Eren bliver uplettet, skönt
den besmittes af ti andre Laster, kun ikke af Belslyst.

O, der gives foruden Lydsfhed endnu saa man-
gen qvindelig Dyd, der kan befordre Mandens Hæld!
Vel er den, den første og vigtigste; men Sagtmod,
Fromhed, Godhiertighed, fordomsfri Tænkemaade,

Til-

Silbøielighed for alt hvad der skönt og ædelt, maa
være dens Ledfagerinder!

175.

Hvis det er Sandhed, at Svaghed avler Frygt,
Frygt Fjndhed, og Fjndhed Hyklerie; saa kan man ikke
noksom beundre et Sandhed elskende Fruentimmer.

176.

Fruentimmernes store Plan, den de alle ønske
overalt at kunde drive igiennem, er at herske.
Den Elskende kan maaskee glemme den; men
den Elskede glemmer den aldrig.

177.

I Almindelighed elske Fruentimmere Sørges
spil mere end Lystspil, maaskee er Aarsagen, at deres
Kion for det meste tilbedes og forgudes i Sørgespils-
lene; i Lystspillene gøres det derimod latterligt.

178.

Der ere mange Fruentimmere der overlade,
eller underkaste sig, men som aldrig — overgive sig.

179.

Jo flere Vebreidelser og Samvittighedsnag der
ængste et Fruentimmer, desto frakkere er hun med
Beskyldninger, og desto voldsommere Midler bruger
hun mod en Mand eller Elsker, den hun ikke kan
lide mere, fordi hun har fornærmet ham.

180.

180.

Hvis et stygt Fruentimmer driver det til Elskov, saa elsker hun rasende. Den næsten sikke Betyrning for at hun ikke vil behage, holder længe hendes Lidenskab i Tømme, og hvis hun ikke kan tvinge den, saa maa Elskov være stærkere hos hende end Egens Kierlighed.

181.

Mange Fruentimmere ligue en Magnetsteen, der paa den ene Side trækker til sig, og paa den anden støder fra sig.

182.

Mange Fruentimmere lege Heltinder, og holde Elskov for Smaaating og Svaghed; men alt dette er Biigleverk af Dyd, og ofte ere de ved første Leilighed svagere end enhver anden; jo længer de udtrække deres Hengivenhed, desto nødvendiger vorder Elskov dem.

183.

Fruentimmerne aflaae med megen Larm, de Mænds Hylodning der ikke staae dem an, for i Stilhed, og uden Frygt for Dadel, at nyde deres Dffere, der smigre dem meest.

184.

Hos et Fruentimmer er det ikke nok, at hun er agtværdig, hun maa agtes; ikke nok at hun er skøn, hun

hun maa behage; ikke nok, at hun er vils, hun maa erkjendes for at være det.

Ikke hendes Opførsel, men hendes gode Navn gjør hendes Lykke; det er ikke muligt, at den hvem et vanærende Digt er ligegyldigt, nogeninde kan være retskaffen.

185.

I den Opdragelse som man giver Fruentimmerne, kuffer man sig selv og dem. Man vil indjage dem samme Frygt for Elskov, som for Spøgelse; man kildrer dem alle Mand som Uhyrer af Evlosshed, og Utroskab.

Naar en velkabt Mand, der røber fine Følelser, og antager en Mine af Beskedenhed og Hoiagtelse nærmer sig, saa troer den unge Person sikkert, at man har bedraget hende og saasnart hun seer, at man har viist hende Tingene giennem et Forstørrelsesglas, saa tabe Raadgiverne al Anseelse hos hende.

Ligeledes fører man dem bag Lyset paa en anden Kant. Man vogter sig med den strengeste Omhyggelighed for at underrette dem om, at Sandserne ere deres Fiender, og at de farligste Angreb ville skee fra denne Side; man taler med dem, under den Forudsætning, at de ere blotte Aander.

Hvad

Hvad bliver Følgen heraf? da de ikke kunde forudsæe den Art af Angreb som de vare udsatte for, saa befinde de dem uden Varn; man skulde giøre dem frygtfomme for sig selv, og ikke for Mændene; og hvad formaarde vel en Elsker, naar den Skionne, den han angriber, ikke forført af hendes egne Begierligheder? det Physiske hos Fruentimmerne er altsaa Hovedgrunden til deres Svagheder.

186.

Under de første Lidenstaber elske Fruentimmerne Elskeren, og under de følgende, elske de Elskov, eller rettere dens Glæder.

187.

Den største Hob Fruentimmere overgive sig mere af Svaghed, end af Lidenstaber; derfor lykkes Erobring i Almindelighed virksomme Mand bedre end andre, skiont endog disse ere elskværdigere end hine.

188.

Den bruger det sikkerste Middel at giøre et Fruentimmer ubestandigt, der uophørligt snakker hende for om Lidenstaber og Omhed. Man vil vorde overtydet herom, naar man blot trænger lidet ind i Naturen af Elskovs Bestandighed.

At vare bestandig i Elskov kaldes ikke andet, end den naturlige Ubestandighed, at sammenhefte vor

Ats

Attraa til en enkelt Person, der stedse kan syffelsatte vor Opmærksomhed paa en ny Maade. Tilmed maa en Eisker, der vil fængsle sin Donna, bestræbe sig for at være en sand Proteus, for stedse at giøre hende sine Fortienester giældende under en ny Skikkelse, paa det at ikke den hendes Rion egne Tilboielighed til Nyhed, behøver at smutte fra en Gienstand til andre, for at vorde tilfredsstillt.

Endog den meest ophviiede Fortieneste vil, naar den ikke forstaaer den Konst, at yttre sig paa mange Maader, vel erhverve sig varig Agtelse, men aldrig langvarig Eiskov.

Det Egne ved denne Lidenkskab er en bestandig Bevægelse, der af Mangel paa Underhold snart afverler med en søvnagtig Ueggyldighed; fornemmelig maa Kulden hos en Eisker der vil leege smeltende nødvendig være modbydelig for en af Naturen munster Person, hvis Eiskov i Almindelighed attraaer Forsnielse, og udsuger sin Naring deraf.

189.

Der udfordres hos Mændene saa lidet til at fortiene Fruentimmernes Agtelse, eller Foragt, at man ikke veed, hvilket af begge, der gjør en Mand meest Vere. De bedømme os kun efter Fordom, og
 efter

eftersom man har gjort dem mere eller mindre Osvartning.

190.

Selv forelsker man sig i en Nige paa sexten Aar; et Fruentimmer paa otte og tyve, til tredive Aar gjør os forelskede.

191.

Fruentimmere fige grabbiis fra^r Dyd til Klorsden; Uskyld har Betænklichkeiten; de første Feil gjøre os Vebreidelser, de sidste quæle disse.

192.

Et ungt Fruentimmer uden alt Koketterie, bes hager os ikke — fordi hun ikke veed at sætte nogen Værd paa sig selv, og fordi Mandkønnet's Agtelse synes at være hende aldeles ligegyldig.

193.

Der gives en tilladelig og elskværdig Art af Koketterie. Dette sætter det andet Kions Talenter og Ynder i deres skionnestes Lys; udbreder over alle quindelige Handlinger, endog over quindelige Svagheder den behageligste Grazie; bestæler ethvert Udtryk formedelst en behagelig Fyrighed, og giver enhver Tanke, enhver quindelig Handling, dens egentlige sande Sted.

Det

Det er dette Koketterie, som man ikke længere holder for Forsængelighed, skjønt det dog virkelig er det; det bærer ikke allene Præg af Klogskab og Uskyld, men er det virkelig; i dette Klædebon taber ingen Dyd, men enhver vinder, og dets Handlinger høre hverken under Satirefriverens Svøbe, eller under Moralistens Forum.

Men, dets unaturlige Søster, en Datter af Narrerie og Letsind, er en desto flauere, ubestødtere og farligere Skabning. I hendes Selskab og for medelst hendes giftige Indflydelse paa det quindelige Hjerte, borviene det smukke Kions yndigste Dyder, liig kielne Blomstre, dem en gloende Stroffe overfarer. Hun udletter hiin høie aandrige Tølelse af Wiisdom og Menneskekierlighed; slapper al Tilbøielighed for adle Handlinger, sætter Rænker og Besdrag i deres Sted, og føler aldrig hos sig det, som hun ofte paa den lumpneste Maade søger at opvække mod sig, hos andre — Elskov.

Denne sminkede Juries evige Haandverk er at opsætte Fælder for vores ofte saa blinde Kion, og at trække os omkring i frægtelige Kiæder, dem hun paa smakter os, som søde Omhedsbaand. Hun ligner de æreshge Erobrere, der kun ville eie mange Lande, uden at være betænkte paa deres Undersaatteres Hæld.

Hens

Hendes største Triumph er at seire over vort Riens indbildte Styrke, og at have Sædelighedens Grændser assikne længere ude, end Naturen vil. Hun senderriver ofte frækt, de sødeste Egteligheds Baand, marttrer ædeltfinede Egtfæller med Bielckere, eller med Børn der ligeledes ere opvoorne i Koketteriets Skole, men tilsidst vorder hun i Almindelighed skrækkeligt straffet. — Alderdommen vorder hendes blodigste Svøbe.

194.

Den latterligste, men tillige farligste Skabning, er en gammel Kokette. Hendes Pine hole om vort Riens Günst, og opoffre de sidste Levninger af hendes ungdommelige Ild derpaa, i det hendes Ansigtis Ruiner seve en særdeles retsærdig Proces mod Diets Bestikkelse.

Hendes Mund taler endnu i søde Udtrykke om Omhed og Elckov, men det er en Døendes Stemme, der endnu i de sidste Dieblikke vil overtale os til at troe, at han er fuldkommen kærsk.

Hendes Sminkle dækker ikke Ansigtets Rynker; de tale alt for lydeligt om fremfarne Tider, og selv Sminken hjælper dem at tale.

Skinsyge sidder endnu stedse i hendes Øie, og
 roger Gift i hendes Hjerte; men en Gift der for-
 tarer hende selv, fordi hun hvert Øieblik maa see at
 hun sættes tilside mod yngre Skionheder.

Denne Jølelse, at see sig foragtet, ofte naar
 hun ved Hielp af alle mulige Qvindelisters Konstgreb
 segte at vinde en Mandes Gunst, nærer en evig Glams
 me i hendes Barm, der ofte vil søge at skaffe sig Lust
 formedelst den giftigste Hevnelyst. Opflammet af
 denne, vil hun ikke seldent gjøre sig en Fornøielse af
 at hindre Elskov mellem uskyldige Siæle, at udstree
 Skinsyges og Trættekærheds Eed i de lykkeligste
 Ægteskaber; paa en listig Maade, at bestikke Fama
 for at forstørre hemmelige Nygter, og bade hendes
 Hænder i uskyldigt Blod, naar hendes fornærmede
 Stolthed byder det saa.

195.

De Ægteskaber, i hvilke Konen har fanget
 Manden formedelst Koketterie, pleie seldent at faae
 et lykkeligt Udfald. Den unge Kone vil endog i
 Ægteskanden fremdeles vedblive at drive sit Koket-
 terie, og den unge Mand vil, hvis han ellers ikke
 formedelst sin Kones List holdes i en lykkelig Uvidens-
 hed, lære at foragte sin Ægteskælle, der har — fort
 ham

ham bag Lyset, og er endnu stedse rede fremdeles at gjøre det.

Det er et yderst sjeldent Tilfælde, at en koket Pige, vorder en god Kone.

196.

Koketterie er sjelden uden en Art af stram Peenehed, skjønt den derved ofte skader sig selv i Henseende til sine Erobringer, da den gjør sig latterlig for medelst denne Peenehed.

197.

Qvindelig Artighed er blant det andet Kions elskværdigste Grazier, er ikke altid Koketterie, ligesom denne heller ikke altid ledes af Artighed.

Der gives en Art superbe Koketter, der robe den yderste Stolthed mod deres Tilbedere, omgaes dem som deres Slaver, herske med den strengeste Despotisme over alle Handlinger, Ord, og Tanker, uden at disse engang see et eneste naadigt Blik af deres Gudinde, derfor. —

Slige Fruentimmere er det kun om at gjøre Erobringer. Kun dertil troe de sig at være skabte. De ere de største Egoistinder i deres Art. De ere ikke rolige, inden de see en heel Sværm krybende Mand hinke omkring deres Altare. Vort Kion er deres første Tanke baade Nat og Dag; dog tanke de

ikke paa hvorledes de skulle elske det, men hvorledes de skulle smedde det i Lanker. Deres Gial er et evigt Pyntebord, paa hvilket de virke det fine Garn, der skal fange os. De have ikke Sands for nogen anden Livets Syffel, end — Pynt, og — List, og See den Mand, der ægter et saadant Fruentimmer!

198.

Det er intet Under, hvis en ensfoldig Mand, saa let falder i en Kokettes Garn, da det er Dums hedens Privilegium, steds forst at vorde bedragen; men merkvaerdigt er det dog virkelig, at ofte de beste Hoveder, og de fasteste Mand, lige saa let falde i Kokette Fruentimmeres Kløer.

Man seer heraf, at Forstand ikke bestiermer mod Elskovs forferisse Konfigreb; at der selv med al vor Karakters Fasthed, i det mindste i visse Dieblikke vedhænger os en stor Portion Svaghed, og at vi, i denne Henseende aldeles ikke fortjene Navn af det stærkere Kion.

Den fasteste, klogeste, og alvorligste Mand vorer blod, naar et kokett Fruentimmers Læbe smigrer ham. Han kan allerede være bleven kold mod Berømmelser af Mænd, og hans Forfængelighed vil atter begynde at blusse, naar den Kildres formedelst

et

et Fruentimmers Berømmelser; og for at vinde Lov-
taler af hende, vil han foretage sig Handlinger, til
hvilke maaskee den hele mandlige Verden forgieves
vilde have opfordret ham; paa denne Maade, vorde
i Almindelighed de fæsteste Karakterer rystede og borts-
førte som Fanger.

199.

En kokett Mand, — thi saadanne Creature
gives der desværre i Mængde, vorder i Almindeligt
hed først et Offer for et kokett Fruentimmer; — men
rigtigt nok kun en Volt for hendes Følerie, eller —
hendes Stolthed.

200.

En kokett, men tillige fælsom Pige, staaer
stedse tæt ved Randen af Forførelsens Afgrund, og
vort Kion er saa meget mindre ærligt mod hendes
Følerie, da det synes at være hendes Hensigt — at
vorde fangen.

201.

En fælsom Kokettes Hensigter, ere saare lette
at giette.

Naar Alderdommen gior Ende paa Elskovs Ko-
ketterter saa begynde Fruentimmerne gierne paa Dye-
dernes Koketterie.

202.

202.

Naar Dyden og Koketterie komme i Strid sammen i et Fruentimmers Sixel om deres første Plads, saa maa hiin næsten stedsse staae tilbage for denne.

203.

Qvindelig Ufkyld kan ret vel bestaae med Koketterie, men dog er hiin stedsse i Fare naar den ledsager denne, fordi denne let binder et Sløv for Dinene af hiin, og handler listigt og snu der hvor hiin, i Folge sin Natur, vil gaae den lige, uberygtede Vej.

204.

Elfkov maa meget ofte paa en aldeles ufkyldig Maade laane sit Navn til et kokett Fruentimmers Handlinger, hvor der ellers ikke findes den mindste Gnist af Elfkov.

205.

Et kokett Fruentimmers Die er ofte den største Løgner, og dog elsker vort Kion Løgneren, skiont det fiender ham.

206.

Koketterie behager endnu i Ufkylds Klædebon, endog hvor det vanærer denne.

207.

Naar Koketterie græder ved sin Ufkylds Grav, saa græder det vel ikke over den hensovne Dyd, men over

over det derpaa følgende Afbræk, i dets tilkommende Erobringer — og et lidet Tab af dets legemlige Ynder.

208.

Et Fruentimmer, der for at gjøre Erobringer, tilbringer sin meeste Tid ved Toilettet og Speilet, lader sig meget tydeligt forstaae med at hendes Hoved maa være meget tomt.

209.

Koketterie uden List og Forstand, ligner en forstidigt Pen, der skriver for store, og alt for meget i Pline faldende Bogstaver.

210.

Et kokett Fruentimmers stille Tungesind, varstærstedse en ny frygtelig Storm af hendes Lidenskaber.

211.

Et kokett Fruentimmer er sikkert en Fiende af enhver beskeden Mand; og den virkelig beskedne Mand foragter vist nok stedse en Kokette.

212.

En gammel Mand, der ægter et ungt kokett Fruentimmer, maae have bragt det meget vidt i Ets Høvs Blindhed — da han ikke indseer — hvorfor hun gav ham hendes Haand.

213.

213.

Det smukke Kion, er siensynligt Mandkionnet meget overlegent, i List og Snedighed, enten man saa tager Hensyn paa dets Følelzers Hurtighed, eller den fine Maade at udøve dem paa.

214.

Den snedigste Mand er imod et snedigt Fruentimmer, kun en saare ussel Stymper.

215.

Tilboielighed for List og Snedighed er saa sterk hos det andet Kion, at der gives Fruentimmere, der ikke kunne lide deres Mand, især fordi de behøve blot at anvende saa ringe List for at tage dem ved Næsen.

216.

Streng Forældres, og Paarørendes, saavelsom en mistænkkelig Egtfælles strenge Opmerksomhed paa et ungt Fruentimmer, har steds været et Lynder til tusende listige Streger, hvilke aldrig vare faldne hende ind, hvis hun ikke var bleven saa nøie paapasset.

217.

Ofte giver en fin udstrakt List Fruentimmerne en ny Vnde, og kan, uden at deres Dyd krænkes, iværksættes; men, for det mæeste er quindeligt List en reen Satire paa det quindelige Hierte.

218.

218.

Mange Fruentimmere giøre sig ret megen Umage for at synes listigere end de virkelig ere, men en saadan tvungen List behager lige saa lidet som tvungen Wittighed.

219.

Man sammenblander aabenbart to aldeles forskjellige Ting med hinanden, naar man fra et Fruentimmers Suedighed ligesvem slutter til en god Forskand hos hende; der gives Fruentimmere der have erholt inderlig lidet af den sidste, og som dog paa den anden Side forstaae at spille visse listige Roller ret mestersligt. Man sporer ofte med Forbauselse dette Talent, hvis man ellers bør kalde det saa, hos meget unge Piger, der ikke seldent paa den snueste Maade vide at reede sig ud af de meest indviklede Omstaandigheder.

220.

Et forslagent Fruentimmer vil ofte ganske yppersigt vide at betiene sig af hendes Mand, hvem hun synes inderligt at elske, til Stige ad hvilken hun beqvemt kan smutte ind i hendes Elskers Værelse.

221.

Qvindelig List er ikke altid Forstillelse, men
Sore

Forstillelse er stedse qvindelig List, eller dog dennes Giordemoder.

Jeg veed ikke om Forstillelse er en virkelig Feil hos den qvindelige Natur, eller i Opdragelsen; men vist er det, at hele Mandkionnet beherskes formedelst den — enten saa vi ville troe dette Herredamme eller ikke.

222.

Den qvindelige Staal er uendelig opfinderst, naar det kommer an paa at fange — en Mand.

Et snu Fruentimmer kan, naar hun vil, væbne enhver Tanke, ethvert Ord, til en Ildflamme, et hvert Blik til en Dolk, enhver Taare til en Trylles drik for os.

223.

List og Skionhed, forbundne med hinanden, udgiøre det andet Kiøns Almagt.

224.

Det smukke Kiøn kiender alle Folder og Kroge i det mandlige Hierte; men, vi kiende ikke det qvindelige; — eller i det mindste ikke tilfulde — og mig synes, at det forstaaer gandske mesterligt, at bruge vores Uvidenhed til sin Fordeel.

225.

225.

Et listigt Fruentimmer er i Almindelighed listigt, naar hun maa søge at skule en Vielskov for hendes snu Mand. Men ogsaa her veed en snu Kone, at giøre den meest klarseende Mand stobblind, og ofte med Grunde, der vel ikke overtude, men dog berøilige ham, at tilintetgiøre hans egne Sanderss Vidnesbyrd.

226.

De Fruentimmere der have Anseelse efter ikke at vilde føre os bag Lyset, giøre det allerførst og lets test. En Kones forstilte Ærlighed var ikke siældent en Fælde for Mandens sande Ærlighed.

227.

Skulde det vel være sandt, hvad man saa det listigt har paaستاet, at det andet Kiøns Blyhed ikke er andet end en vel overlagt List, for at giøre os desto virksommere, og gandske at sætte vort Hjerte i Brand? — Jeg troer det ikke? Blyhed er en blant det smukke Kiøns yndigste Dyder — naar den er en uskyldig Datter af Undseelse, der ikke koder Elfferen fra sig med Hænderne, for desto soieligere at indbyde ham med Daaene.

228.

228.

Erfaring lærer, at et klogt og forslagent Fruentimmer sielden faaer en klog Mand.
Hvoraf kommer dette?

Tras hun maaskee dette Valg frivilligt, for at glimre desto mere ved Siden af hendes Mand? Jeg troer nei, fordi denne Glands paa den anden Side vilde bestemme hendes Smag, i Valget af en faaeragtig Mand; —

eller, vrage listige Fruentimmere, fordi de maaskee troe at have for megen Forstand paa at bedømme en Mand, for længe, inden de bestemme Valget, saa at de siden maa tage deres Tilflugt til en ganske almindelig Skabning.

eller, skulde det mere indskrænkede Hoved maaskee blot være en død Skjerm for en Sophæ? —

229.

Man kan egentlig ikke sige, at List og Forslagenhed er en elskværdig Egenskab hos det smukke Køn, — og dog er et Fruentimmer der slet ikke røber noget Anlæg til Qvindelist, vist nok usfordragelig i de fleste Mandes Øine.

230.

Man er let tilbøielig at holde et alt for ærligt og ligefremt Fruentimmer for eenfoldig — derimod

vil

vil et listigt Fruentimmer, skönt hun besidder nok saa mange Dyder, let opvække Mistanke mod sig.

231.

Der gives sikkert mange Fruentimmere der aldrig ville troe, at deres Mænd egentlig ere skabte for dem, og som dog paa en yderst snu Maade forstaae saaledes at skjule denne Mening for deres Mænd, at det aldrig kan falde disse ind, at tvivle om deres Koners høieste Tilbøielighed for dem.

232.

Det er vanskeligt at bestemme, om et Fruentimmer der paa en eller anden Maade synes at forglemme sig selv, — virkelig gjør det; eller om hun da ikke meget mere har de tydeligste Begreber om de Hensigter, dem hun formedelt en paatagen Svaghed, søger deels at opnaae, og deels at undskyldes.

233.

Vag quindelig Svaghed lurede ofte en Kiømpere af quindelig List, mod hvilken enhver Dyd var for svag.

234.

Det andet Kiøn gaaer i Almindelighed, for at opnaae sine Hensigter, Omveie, endog hvor disse ikke ere nødvendige; men derfor bringer det ogsaa sine Planer i Stand tusende gange snarere end vort Kiøn,

der

der ofte røber en Mangel paa Verdenkundskab, der ved at det gaar altj for ligefrem til Verks.

235.

Et Tilfælde er det smukke Kion sielden sinu nok — det lader sig alt for let flusse formedest Smiger, og falsk Roes.

236.

En Mand's Forslagenhed er ofte den Grund, paa hvilken et listigt Fruentimmer just best kan anlegge de Maskiner med hvilke hun vil tage ham ved Næsen.

237.

Ofte fanges et sinu Fruentimmer, der havde anvendt alle Kofetteriets Konstgreb, for at giøre en Hærskare af Mand til hendes Slaver, — i hendes eget Garn, og seer sig tilsidst nødt at ægte en Mand, den hun hverken elsker, eller kan elske.

238.

Jo mindre Ekionhedens Under komme et Fruentimmer til Hielp i hendes Erobringer, desto mere vil hendes Forslagenhed erstatte det som hine vilde have virket.

239.

Et sinu Fruentimmer, der kender hendes Mand's Formeening om ei at staae under Tøffelen,

vil

vil søge at bestyrke ham i denne Formening, derved at hun tier stille til hans opfarende Luner, for naare de ere forbie, desto mægtigere at kunde beherske ham.

240.

Qvindelig Elskov er uendelig listig, og opfinderst; men Jeg tør næsten paastaae, at qvindeligt Had er det end mere. Et snu Fruentimmer vil sielsdent forfeile den rette Wei, at lade dem der skulle føle hendes Had, føle det paa den ømsindligste Wiis, der hvor det meest saarer, og hvor Gaarene bløde langst.

241.

Skinsyge bruger ofte List, til sin Rikkert — eller til sin Dirke.

242.

Et snu Fruentimmer, hvem det er om at giøre at besidde hendes Mand's Hierte allene, vil søge, hver Dag at giøre sig ny for ham. I denne Bestræbelse, der grunder sig paa tusende listige Wendinger i de qvindelige Handlinger, ligger unægtelig Grunden til at al Elskov uden for Ægteskab i Almindelighed varer længere end i Ægteskab, der saa let vorder koldt, fordi Mand og Kone ofte vorde eensformige for hinanden i samme.

243.

243.

Ofte skuler en snu Pige bag en paatagen Tens
følbighed, den største List; ligesom det ikke falder de
fleste vanskeligt paa den fineste Maade at konstle en
uskylbig Wine.

244.

Et listigt og dertil fornuftigt Fruentimmer er en
evig Satire over hendes — ensfoldige Mand.

245.

Et Fruentimmer der vover en listig Streg for
hendes Elsker, giver ham derved et Bink, om hvor
meget hun endnu vil gjøre for ham, hvis han kun er
lige saa modig som listig.

246.

Den quindelige Lists største Drevhjul, er —
Koketterie og dens Veie ere endog der hvor de kunde
være lige, dog — Omveie.

247.

Men i Almindelighed ere den quindelige Lists
største Omveie, de ligeste og korteste til visse Planers
Opnaaelse.

248.

Det elskværdigste Mesterstykke af Naturen ser
et skönt Fruentimmer, der tillige med hendes
Skønhed, af hvilken hun ikke maa være stolt —

bes

besidder en dannet Forstand, og et blidt, ædelt
Hierte.

249.

Skionhed allene gjør et Fruentimmer enten als
brig, eller i det høieste kun i den flauve Smaaherres
Dine, elskværdig. Hvis en betiendt engelsk Forfat-
ter har Ret i at Laster forandre Skionhed til Styg-
hed, saa kunde man lige saa fuldt sige, at Skionhed
taber alle sine Under i Forening med en indskrænket
Forstand og plumpe bondenagtige Sæder.

250.

Ligeledes behager Skionhed heller ikke i Forening
med Affectation. Denne er en virkelig Gift for
qvindelige Under, da den i Almindelighed atter ops-
hæver det behagelige Indtryk, som hiin har gjort paa
vort Hierte.

Heri ligger unægteligt Grunden, hvorfor virkes-
lige Skionheder ofte langt fra ikke gjøre saa mange
Erøbringer, som mindre indtagende Fruentimmere,
der udmerke sig saa fordeelagtigt fra hiint unaturlige
Væsen, formedelst en beskeden Lethed i Omgang, og
en naiv Naade at tænke og handle paa.

251.

Man har sagt, at en smuk Kone sielden vorder en
tro Veninde, og endnu sieldnere en tro og om Ægtefælle.

Mig synes, at dette saa ukierligt lydende Sagn, ikke er saa aldeles ugrundet. De smigrende Berømmelser som et smukt Fruentimmer uophørligt indhøster, kunne i det mindste saare let gjøre hende kold mod Venner og Veninder, der ikke føle noget Kald hos sig, til at eftersladdre hine forelskede Giækkes Smigrerier, og kold mod hendes Ægtefælle, der heller ikke længere føler noget Kald til at sige hende de smukke Ting i Anledning af hendes Ælshed, med hvilke han ellers som Elsker underholdt, og var nødt at underholde hende, hvis han ellers agtede at erobre det forsængelige Digehierte.

252.

Sindet kan være mere krænkende for et smukt Fruentimmer, end naar hendes Ynder siensynligt begynde at falme.

Tanken om, med disses Afstaaelse at see sig forladt af alle Tilbedere, og nedstunken fra almindelig Agtelse i en sorgelig Forglemmelse, har allerede styrket mangent forsængeligt Fruentimmer i en frygtelig Melancholie.

Vist er det, at hvis det smukke Kion ikke var alt for frygtomt af Naturen; saa vilde man ikke kunde forklare sig selv, at der gives saa saa Selvs-morderker i den Livets uheldige Epoke, da Naturen

paa

paa en saa ubarmhiertig Maade tilbagefordrer qvindelige Ynder, med hvilke den ellers satte Verden i Forundring.

253.

Skionhed har desværre! uendelig ofte været den Klippe paa hvilken qvindelige Hjerters Uskyld og Dyb ere strandede — eller paa hvilken man vel endog modtvillig lod dem strande. Ofte var allerede qvindelig Skionhed det sidste Offer man maatte yde, for at opnaae visse Planer, naar List og Forslagenhed ikke vilde række til, for at tage mandlige Hjerters fangne — kun med hiint Offer forfeilede et skient Fruentimmer sieldent hendes Planer, og mindst mod svage Mand.

254.

Et indtagende Fruentimmer kan gjøre Vidunder med hendes Skionhed, kan omskabe den koldeste Mand til den slyngste Gæfver, saasnart hun blot lader Tilboieligheden at lade sig erobre, giennemskimte — Jeg siger blot giennemskimte hendes Uskylds Klædes bon; thi Indtrykket af hendes legemlige Fortienester paa os, pleier stedse at være svagere, naar hine Tilboieligheder enten, formedelst Understøttelse af hendes Yndest, fremlyse alt for tydeligt, eller naar hun ligesvem giver os at forstaae, hvilke høie Ideer hun

H 2 har

har om dem. Ethvert Indtryk kan endog forandres til en Art Had, naar vi bemerke at hun troer at besidde hendes Under blot for at giøre Erobring, uden at yttre Tilbøielighed—mod Tilbøielighed.

255.

Man forudsætter stedse, at et skient qvindelig Ansigt, en ædelt dannet Figur, er Kiendetegnet paa en skion, blid og deeltagende Siel, og fortiener af denne Aarsag vor særdeles Høiagtelse: hvis vi saae os skuffede i denne Forudsætning, saa vlei'er der ogsaa at reise sig en desto større Modbydelighed for et saadant Fruentimmer, hos os; først, fordi det krænker os at see sig bedragen, og for det andet, fordi vi troe, at have forødet vor Høiagtelse, den vi stedse ved første Øieblik skianke en smuk Person, paa en uværdig Gienstand.

256.

Et skient men koldt Fruentimmer behager ikke anderledes end et Mesterstykke af en qvindelig Billedstøtte. Man kunde omsavne Billedstøtten for dens Skionhed; men i samme Øieblik falder det os ind, at den er af Steen, og vil ikke giengielde vor Tilbøielighed.

257.

257.

Man forrærmer stedse et indtagende Fruentimmer, naar man synes ikke at føle hendes Skionhed; men de Skionne ere ikke altid grusomme mod dem der foragte deres Yndigheder; tvertimod seer man at de vise hine koldere Mand Høieligheder, og forekommende Arttigheder, af hvilke Ingen blant deres smeltende Tilbedere kan rose sig.

”Der ligger en sød Vellyst i den Tanke” — hørte Jeg nylig en fornuftig Kone sige — ”at giøre en kold Mand til vor Slave. En varm Elsker tiltrækker sig ikke længer nogen synderlig Opmerksomhed fra vor Side, fordi vi nu engang have — erobret ham!” —

258.

Man vil aldrig finde, at to sinukke Fruentimmere elske hinanden af Hiertet. Historien viser os endog skrækkelige Exempler hvorledes ofte Moder og Datter have forfulgt hinanden paa det grusomste, blot for den lille Skionheds Skyld.

259.

Man vil stedse underholde et skiont Fruentimmer paa en saare ubehagelig, og efter hendes Mening uartig Maade, naar man ophoier et andet Fruentimmers Ynder. Hun vil ofte selv være beskeden nok til,
ikke

ikke at giøre Indvendinger derimod, maaskee for 'ei selv at tage noget i vore Pine; men hendes kolde tvungne Istemmelse af den andens Noes, maa snart vise os, at hun holder hien Versømmelse for noget som man paa en uretfærdig Wiis berøver hende.

260.

Et skiont Fruentimmer har i hendes legemlige Under stedse de kraftigste Talsmænd for quindelige Bildfarelser — hos Mandkiønnet; men desto større er ogsaa den quindelige Nids Triumpf, naar et skiont Fruentimmer engang har feilet.

261.

Der gives en Art quindelig Hypochondrie, der grunder sig paa Mismod over at man ikke er bleven begavet af Naturen med de 'Undigheder', formedelst hvilke Andre kaste en saa misundelsesværdig Glæds omkring sig.

Maaskee vilde mangt et Fruentimmer i lige sorgelige Timer opoffre alt, hvis hun for et saadant Offer kunde tilkiøbe sig den forønskede Skionhed! — Dog dette er et Samvittigheds Spørgsmaal.

262.

Det quindelige Nid mod skionne Fruentimmere har stiftet megen Nytte i Verden; uden det vilde der

ikke

ikke gives saa mange ædeltdannede, ypperlige, himmelske Stæle blant det andet Køn, der bleve det de ere, just fordi de engang havde foretaget sig, paa en retmessig Maade, formedelst en flittig Landsforædling, og ved Prydelsen med deres quindelige Dyder, at fravende hine skønnere Figurer den Rang og Agtelse, dem de besadde formedelst blind Lykke, uden egen Fortieneste.

263.

Sielskionhed er uendeligt mere end Ansigtsskionhed; men, der gives sikkert ikke et eneste Fruentimmer, der ikke tillige med hiin, ogsaa ønsker at besjætte denne.

264.

Den nærmende Alder lader sig ikke bestikke ved nogen Sminke; ofte vorder denne endog Alderdommens Herold, og tilintetgjør kun tidligere den Levning af ungdommelige Ynder som man vil vedligeholde ved dens Hielp.

265.

Naar et ungt Fruentimmer veed at hun er skion — og hvorledes skulde hun ikke allerede tidlig være vidende derom, da Speil og Smigrere sige hende det? — da begynder ogsaa hendes Erobringshyge. Der gives Nigler der kokettere allerede i det ottende Aar.

266.

266.

Pynt er Skionhedens Tienesteterne, og tiener i Almindelighed sin Frue saare tro; men hvis denne Terne sættes af et Fruentimmer der ingen Ynder besidder, saa gjør hun ofte denne aldeles styg. Jeg siger ofte — thi mange middelmaadige Ansigter synes virkelig at vorde skionnere formedelst Pynten, især hvis den er anbragt saa fordeelagtig at den lokker Dinene fra Ansigtet, og hen paa sig.

267.

Et skiont Fruentimmer bliver aldrig eensom, skiont hun endog var nødt at leve adskillige Aar i et eenligt Fængsel — naar blot en Lysstraale kan falde ind i Fængselet, og — vorde opfanget i et Speil.

268.

Skionhed gjør modig og kæk. Ofte udstrækker den, skiont fød i en ringe Hytte, Haanden efter en Krone, og det lykkes den, for en søie Tid at bære den paa sit Hoved.

269.

Naarj Elskov og Skionhed omsavne hinanden paa en uskyldig Piges Ansigt, saa sælger Dyden Gladestaarer, — og Avind selv synger en Lovsang over Omsavnelsen.

270.

Quindelig Skionhed stifter flere Egteskaber, end quindelig Dyd, men hine ligne ofte de alt for hurtigt opsarte Palladser, der snart igien falde ned, og efterlade kun Ruiner af deres forrige Glands.

271.

En Mand, der ægter et skiont Fruentimmer, tager en Skat i Bevaring, den tusende ønske at eie, og i hvis Besiddelse han altsaa med al sin Klogskab og Forsigtighed aldrig er aldeles sikker, naar Skatten ikke bevarer sig selv.

272.

Paa Skionhedens Grav, bygger ofte Uforskams menhed sin Volig.

273.

Naar Skionhed tigger om en hæslig — og tillige dum Mands Kierlighed, saa gior den sig i høieste Grad mistænkelig.

274.

Naar en slettankende Siel boer i et skiont quindeligt Legeme; saa ere der sikkert foregangne betydelige Feil ved hendes Dannelse.

Forældre seile i Usmindelighed mod deres Børn, formedelst alt for megen Overbærelse, og stifte derved uendelig Skade.

275.

275.

Saa længe Speilet er et skönt Ansigts Lovtaler, saa længe ville fromme Mødres Lærdomme om jordiske Ynders Forsængelighed, — intet virke.

276.

Man vil ikke skiule Skienheden med Sløret; men kun giøre den desto mere glimrende, naar det slaes i Beiret.

277.

En smuk Pige har den største Marsag til uopsørlig at vaage over sit Hierte; fordi hun aldrig vil mangle ærlige og uærlige Smigrere, og fordi Jintet i Verden er mere forførist for et ungt Fruentimmer, end — Svagbed.

278.

Den raske paatrængende Mand agtes langt høiere end den klynkende Tilbeder, der stedse beklager sig over sin Hersterindes Haardhed.

279.

Det er vanskeligt at sige, hvad Elskov er? Kun dette veed man om den, at den i Sielen er Lidenskab at herse; i Forstanden — Sympathie; i Legemet en skjult hemmelighedsfuld Trang til at besidde hvad man elsker.

280.

Sandselig og aandelig Elskov, ere Grene af en Stamme; sandselig Elskov vorder ofte aandelig, og aandelig Elskov ofte sandselig.

281.

Elskov er det eneste paa hele Jorkloben der ikke lider nogen anden Riiber end sig selv: Elskov en Pris sen paa Elskov.

282.

Saa vel Elskovs Begyndelse som Aftagelse rober sig formedelst den Forvirring, man sporer, naar man er ene med den elskende Person.

283.

En Elskendes Forvirring og Stammen under Erklæringen, er den stærkeste Veltalenhed; jo bedre han taler, jo mere han sladrer, desto mindre elsker han.

284.

En Pige foragter naar hun elsker, enhver der ikke er hendes Elsker;

Os Mænd ere andre Piger under slige Omstændigheder blot ligegyldige;

Elskende Piger vorde sorgmodige, ubekvemme, eensomme, uhaslige, læxe alle deres Konster galt, glemme deres Pligter.

Vi spille, dansse, forrette vore Syssler, ligesom før, kun med lidt mere Udspredelse.

Vi beklage al vor Kummer for den Elskede, og fortælle hende hvert et Offer som vi bringe Elskov.

Hun derimod borttørre hurtigt hendes lønlige Taarer af Piet, og viser sig med muntert Ansyn for den elskede Beskytter.

285.

Der gives Fruentimmere der saa gierne søle sig ulykkelige, syge, forrignfulde, deels for at nyde Riærtegn, vorde forkiaede, rygtede og pleiede, deels ogsaa blot formedelst den yppige Spænding i hvilken Forestillingen om deres udmærkede Lidelser sætter dem.

Saadanne Fruentimmere betænke ikke, at den sygelige, klynkende Tilstand, i hvilken de befinde sig, vorder besværlig for deres Egtesælle og Huusfolk.

De sætte Elskovs Nydelse alene i Følelsen at være meget værd i andres Øine, og Trangen hertil, er saa stærk hos dem, at de opoffre alle andre Rettigheder for at tilfredsstille denne eeneste.

Oste foretrække de endog en ulykkelig og urolig Elskovs Tilstand for den lykkelige og blide. Hiin spender dem, vækker deres Livsaander, hævder dem, i deres

deres egne Pine, og tilskaaer dem den Glæde, at see
Elskeren græde over dem, og derpaa at forsone sig
med ham.

286.

Omhed og Iver finde Hjertes, men finde dem
ældent igjen.

287.

Rigdom gjør et Fruentimmer stolt. Skionhed
fordægtig; og Styghed forhadet.

288.

Mangen en gier Lykke hos Fruentimmerne, blot
fordi det heder om ham, at han gjør megen Lykke;
og Mændene løbe efter mange Fruentimmere, blot
fordi det heder, eller fordi man seer, at Mænd gjøre
dem Opvartning.

289.

Lægger Merke til, Piger og Køner: At søge
Hønning en Tid lang, og derefter for stedse at slagre
bort, er det som vore Wellystlinge kalde
Elfkov.

290.

Naar stygge Fruentimmere engang elske, saa
elske de saare heftigt. Naaskee er Grunden hertil
at den lange forgieves nærede usmigrede Lidenksab
kaster

Kæster sig med samlet Magt paa en Gienstand, naar den endelig treffer en saadan.

291.

Fruentimmere tilgibe let, hvad de aldrig vilde have tilladt.

292.

Fruentimmerne have Hestenes Stolthed, Hundenes Bidskhed, og Viernes Huuslighed og Braad.

293.

Hvor mange Damer begiære, ikke Manden, med Egteskabets Friheder!

294.

Man kan finde Fruentimmere, der aldrig have havt Lidenskaber, men sieldent finder man nogen, der kun har havt een.

295.

Det er en Art Koketterie, at lade sig forstaae med, at man ikke koketterer.

296.

Intet hindrer et Fruentimmer mere i at være ukonstlet, end Attraa efter at synes det.

297.

Welløstige Fruentimmere kunde ikke sige, at de skienke Nydelse.

298.

Mændens Herredømme over Konen maa være som et Par lige stemte Citharer, af hvilke den eene toner med, naar den anden spilles.

299.

I følelsesfulde Piger, der endnu kiende Dyden lidt mere end af Navn, vaager aldrig opmerkommere, aldrig alvorligere over Eders bankende, for sød Hensykkelse aabnede Hierte, end i skønne Aftentimer, naar Naturen slumrer omkring Eder, naar Nattens Dække formindsker de udvortes Indtrykke, og just derfor desto sterkere opflammer Phantasiens Ild, hæver Følelserne til Begeistring, og letter dem Triumpher over de beste Grundsætninger.

300.

Et Fruentimmer lider hellere at man fraktender hende Dyd, end Skønhed, og end Mand lader sig hellere fraktende alle Fortienester, end Dristighed og Mod.

301.

Fruentimmernes Følelser ere ofte rigtigere end Mændenes Tanker.

302.

Fruentimmernes Godmodighed gaar videre end man i Almindelighed troer. En særdeles ypperlig Kone

Kone tilfod, at hun leed et aldeles ubetydeligt Mens
neske got, fordi han gierne spiste Kage, og gav hende
altsaa ofte Leilighed at forskaffe ham denne Fors
noielse.

303.

Fruentimmernes Skionhed glimrer lig en koste
bar Steen, allerbest uden Indfatning.

304.

Egtemagen kan kun smigre, men Elskerinden
kan tillige true.

305.

Er det muligt at et Fruentimmers Soedelighed
kan vorde farligere for vore Sandser, end hendes
Letfind? —

306.

Et Fruentimmer der vil være Philosoph, er lige
saa modbydelig som et Mandfolk der sminker sig.

307.

Mand og Fruentimmere stemme høist seldent
overeens i at berømme andre Fruentimmere, thi just
det der behager hiin, mishager denne, og hiin ringe
Ubetydelighed der saa ofte fangster Mandenes Hjer
ter, opvækker Fruentimmernes Modbydelighed.

308.

308.

Man finder vanstædigt en Pige, der for det tyvende Aar ønsker at have en Mand.

309.

Et Fruentimmers største legemlige Skionhed vorder almindelig, formedelst Banen at see hende. En skion Siel er stedse ny og mangfoldig. Dens Svøb kan i Begyndelsen være os ligegyldig, maaskee endog mishage os; Men vi glemme meget snart denne Mangel.

Skionhed er kun en Gave af Himmelen, naar den er Gienfkinnet af en skion Siel. Desuden er en Pige, hvis Udortes blot er taaleligt, men hvis Hierte og Mand er dannet eller ikke dannet, langs bedre faren.

Med saadanne Egenstaber, maa den stedse behage dem som den kan ønske at behage, nemlig ædle, og fornuftige Mænd, og kan uden Avind see paa at en udraabt Skionhed omsværmes af flauue Siælke, og begierlige Belystlinger, der suidkomment bederve det lidet gode som en afgudisk og forkiølet Opdragelse havde efterladt hos hende.

310.

Hos unge Piger maskerer den første Elskov

sig særdeles længe, inden man med Visshed opdager dens Tilværelse.

Sine Næder der stedske ivre imod den, fravelste sig enhver Mistanke, forsvare sig uden at man fordrer det, vorde stødte ved spøgende Beskyldninger, og søge stedske at undsiye Sandheden, ere sikkert allerede forelskede, maaskee uden selv at vide det.

311.

Meget ofte lader et Fruentimmer visse smaa Friheder af hendes Tilbeder, gaae ustraffede hen, blot for at see hvor vidt han vil drive dem.

Snart keer dette af Nyggierrighed, for at udforske en af hans Karakters Sider, snart af Forsømsgelighed, for at henlede ham paa en Punkt, hvor man formodest en bitter Trettesættelse, vil bibringe ham høiere Begreber om den Dyd, som han fuld af Attraa søger at svække.

Men, uden i Begyndelsen at tænke det mindste derpaa, beforder denne Toleranz et ellers dydigt Fruentimmers Fald: enten er Elskeren en saa øvet Bestormer, at hans Angrebsvaaben ere stærkere end Forsvarets vaabnene med hvilke Fruentimmeret tænker at faae ham tilbage, eller hun glemmer af Elskov og ophidset

Tempe

Temperament, hendes Forsæt, og indvikler sig i hendes egne Snarer.

312.

Den bedre Deel af Qvindelionnet iagttager i Elskov en langt finere Følelse, end Mandkionnet. En Pige af god Opdragelse vil omhyggeligt vogte sig for at røbe hendes Elskov tidligere end hun bør. Følelse af Ære og Anselse holde Lidenstkaben i Tøile.

Hun veed hvormeget hun skylder Belanständigheden, og søger, af Agtelse for hendes gode Rygte, at bemestre sig sin fremtrængende Elskovsfølelse saa længe, indtil hun vorder overbevist om med hvem hun har at gjøre. Hun veed at Mændene fare tilsvage, naar man falder dem om Halsen.

Overhovedet er tilbageholden Elskov tillige Forsbud om dydig Elskov. Der, hvor Kindernes Rødme taler, maa Munden tie, med mindre ellers naiv Ufskyld aabner den, og mod dens Villie aflækker den sin Tilstaaelse.

313.

Langt anderledes handle Mændene i Elskovsfager; de undsee sig ikke ved at fladdre om deres saakaldede Elskovsfølelser, da de troe sig berettigede til denne dristige Paatrængenhed.

De undsee sig ikke ved at udgive de groveste sandfælige Driivter for sand Elskov, da de sieldent fiende en bedre Art. De undsee sig ikke ved at skuffe den halve Pigeverden hermed.

Det er vidunderligt, hvorvidt Mændene have bragt det i denne skuffende Konst. De synde uophørlig fort mod det qvindelige Kortshyn og Svaghed, de paasnakke dette ukloge Kion, at blot dyrist Driivt er Elskov; de overtale det til at troe, at denne Driivts lastværdige Tilfredsstillelse fængsler snevrere; de overtale det til at troe, at Uskyld og Tilbageholdenhed ere latterligheder.

314.

Fruentimmerne bor ikke sætte for megen Tro til deres Kydsfæd, thi den er udsat for saare kritiske og farlige Fristelser. De have langt større Aarsag at flye Leiligheden, end Mændene, da de ere langt fælsommere, langt svagere. Blant ti undgaaer neppe en Fristelsens Storm, hvis de give sig til Priis for den. Mændenes stormende Paatrængenhed, ryster deres fine Nervebygning, de tabe deres Fatning, worde stumme, og i denne uvirksomme Stemning worde de overraskede.

Man finder i vore søve Tider saare faa heroiske Dydsbeltinder mere; Lasten har forstaaet at giøre dem

dem saa latterlige, at man ikke længere holder dem værdige til Esterlignelse.

I det høieste findes denne gammeldanske heroiske Rydsfthed, maaskee endnu hos en Landsbypige, eller hos en eller anden enkelt Ustyldighed, der endnu ikke er kommen i Vane med Lasternes herskende Zone.

315.

Et pflagmatisk Fruentimmers Elskov kan vel være om, men den fængsler vist nok den fyrige Mand kun for en stakket Tid; han lieder sig over dens evige Eensformighed og begynder at gispe. Den kan ikke yde hans Tid tilstrækkelig Mæring, ikke sysselsætte hans Fyrighed.

Naar, fyrige Fruentimmere giøre, skiont de ikke ere skionne, ofte hurtigere Indtryk paa det vilde Mandkøn, end kolde og skionne.

316.

Et lærd Fruentimmer maa antage en forvædt Karakter. Hun maa paa den ene Side trodse Fruentimmernid, og paa den anden Side møde Mandenes Stolthed med Foragt, eller ydmyge den med bølserke Konster, og astvinge den Hylsning for hendes aandelige Talenter; hvis hun ikke formaaer dette, saa

maa

maa hun intriguere. Derfor stuler sig ikke sielent
en Furie bag et lærd Fruentimmer.

317.

Mange Piger troe at knytte deres Elskere langt
fastere til sig, naar de tillade dem visse Friheder;
men det er just herved at saa mangen elskovsyg Ung-
ling er bleven helbredet.

318.

Fruentimmerne synde mere mod Bestandig-
hed; Mændene mere mod Troskab.

Tiden allene prøver Bestandighed; Leilig-
hed og Omstændigheder Troskab.

319.

Fruentimmere vilse at man skal troe dem uover-
vindelige, men dog ikke handle som om man troede
det. —

320.

Intet Fruentimmer elsker en Mandsperson der
seer ud som et Fruentimmer, heller ikke let en skøn
Mandsperson, thi mellem begge er der stor Forskiel.

Unge Piger kunne ikke lide Skiag, men man
kan meget nøie bestemme Tiden naar de begynde at
hnes om det.

321.

Det Dieblik i hvilket et Fruentimmer troer at gjøre meest Opsigt, er i Almindelighed det, der indtager meest imod hende.

322.

Den quindelige Grazie er en bestandig men umerkkelig Bevægelse, thi de alt for heftige Bevægelser ere uden Grazie.

I Folge denne Blidheds Lov er en Stemme der lader formode denne Karakter, en mindsigelig Ynde.

323.

Et Fruentimmer er stedse skiont, naar det Heele af hendes Træk udtrykker en aaben Siæl og reen Godhed.

324.

Den Orden man finder i et Huus, opvækker allerede ved første Dickast en fordeelagtig Tanke om Huusmoderen. Hvis denne Orden ligner et Oversmaskinerie, hvis Virkning man seer, skiont Drivesværket er skiont, saa ydes der os den meest indtagende Fornøielse.

325.

Det sikreste Merke paa den ægtestabelige Lyk salige

fallighed, er, naar ingen af Parterne fordrer sin Ret-
tighed, men begge søge at overtræffe deres Pligter.

326.
Det Ægteskab, som gjør lykkelig i den moed-
nere Alder, er det som er sluttet i Ungdommen.

327.
Det holder i enhver Livsperiode haardt at inds-
gyde sand Lidenskab. Ulige lettere er det at vække de
fleste Fruentimmere til korte, den nærværende Hen-
sigt fremmende Opvallinger.

Hertil bidrage meget en smuk Figur, visse Mer-
ker paa Kraft og Styrke, Behagelighed, Vid — i
det mindste Navnet for at besidde dette; smaa Billig-
heder, undertiden en fast, afgjærende Tone, indta-
gende Manerer, ærgjerrige Planer, egennyttige Ud-
sigter.

Med et saadant Artillerie erobrer man efter
Ønske enhver Fæstning.

328.
Formedelst en gylden Angel blev Qvinden
første Gang forført til Volerie.

329.
Fruentimmere der ville behage for mange, bes-
hage Ingen aldeles. En Kokette, der ikke sol-
ger

ger denne uden Undtagelse sande Anmerkning, er sikker
uhelbredelig.

330.
Et Fruentimmer vil aldrig vorde latterlig for-
medelst hendes sande og naturlige, men stedse formes
delst hendes paatagne og konstlede Egenstaber.

Det er ikke hendes Skyld, hvis de ikke ere
mere end det Naturen gjorde af dem; men hendes
Skyld og Skam er det, hvis de ville synes at være
det de ikke ere.

En der bedømmer Tingene billigt, skjuler og
ynker de naturlige Feil ved Legeme og Siæl, men
agter sig ingenlunde forpligtet, at forfare med den
mindste Overbærelse mod paatagne Feil og Stræs
Beligheder.

Man foragter en saadan Person ligesom i Han-
delsverdenen en Bedrager, der med Vidende
og Billie, udgiver falsk Mynt.

331.

En Ungdom fuld af Glæde, og Kort i Albe-
dommen; Ung uden Tilbeder, og gammel uden en
Ben; En Siæl hendes Ønske, og en Døsmier hendes
Lod; latterlig i Livet, og forglemte i Graven;

Denne er alle Koketter's Levnetsbeskrivelse.

332.
 Overdreven Elskovsnydelse fløver hende. Der
 paafølger Kulde, med Natfludring, og en heel Vinter
 af Ligegyldighed og Koldfind styrter sig bag efter.

Det er nu engang for alle, de af Paradiis forjagne
 Sønners og Døttres Lod, mindst at agte paa de meest
 afgjorte, almindeligste Sandheder.

333.
 Den der behandler sin Rival stolt, og søger at
 nedfætte hans Værd i den Tilbededes Pine, er ingen
 ædel Elsker.

Men, den der synes ikke at legge Merke til ham;
 der stille og volig lader sine finere Sølelser, sin større
 Dyd bedømmes af den Tilbedede; der ikke vælter hende
 med Spørgsmaale, Bebreidelser, eller Vaahang, han
 er en ædel Mand, og en sand Elsker.

Hvor faa Fruentimmere have vel skarpt Øie nok,
 for at giennemskue Mændenes intrigante Væv, og
 række den Haand, som fortjener den? —

334.
 Det er allerede slemt, at Dyden ingen Løn giver,
 uden Offer; men endnu slemmere, at den strax fordrer
 dette, og yder først sildig hiin.

Derfor falder det de Fruentimmere, der kun hænge ved det nærværende Pieblifs Nydelse, saa vanskeligt at være dydige.

335.

Hvad man fordrer af et Fruentimmer, maa man tillige kunde give hende. Den ene bør ikke blive den andens Skyldner.

336.

Til Hæd for Mændene, (for de sletne og uforderevede) er det finere Koketterie langt vanskeligere end de fleste Fruentimmere troe det.

337.

Visse Fruentimmere uddeele gierne med en ødsel Gævmildhed deres Wiisdom. Hvis det er nogen om deres Gunst at gjøre, da bør han, i Stedet for at lade sin egen Wiisdoms Batterier spille mod dem, heller spille en lærvillig, elskværdig Ignorants Rolle.

338.

Delikatesse, Fiinhed i Følelse, beskeden Sædelighed, og hiin, den jomfruelige Anstændigheds fortryllende Nødme, ere de hulde Riisdyder, der for ædle Qvinden, der vinde Krandsen endog frem for den meest blendende Skønhed, den blideste Aand, og virke med uimodstaaelig Magt paa Mændenes Hjertter! —

339.

339.
en Mandlig Skionhed, en velbannet Figur, parret med Storhed og Styrke, en ligesvem Tankemaade, Fiederkraft, Driflighed og Energie, ere Mandens Kiønsfuldkommenheder, der giøre ham elskværdig i ethvert usorvendt Fruentimmers Øine.

340.

Mange Lærde ere saa forblindebe, at de troe, at et Fruentimmer kan forelske sig i Lærdom, og at en Mand er uimodstaaelig, naar han har skrevet et par Bøger.

341.

Der gives Fruentimmere der ville indbilde os, at de kun besidde Synskraft for det Indvortes og Handelige hos Mændene; men just hos disse virker Naturen stærkest i Lærdom, og deres Affektation er den Maske bag hvilken de forgieves bestræbe sig for at skjule deres Temperament.

342.

Intet er saa skikket til at legge den sidste Haand paa Unglingens Dannelsse, som Omgang med dydige og sædelige Fruentimmere.

343.

Den Mand der taler og tænker foragteligt om hele Qvindeskiønnen, gad Jeg ikke havt til Ven.

344.

344.

Hvis Du vil indsmigre dig hos Fruentimmerne,
saa betroe dem en Hemmelighed.

345.

Fruentimmernes Forsængelighed tilgiverielden
at vi vise dem vor Overlegenhed, eller endog bestaa-
me dem, men, at overlade dem Dieblikkets Triumph
tilveiebringer os ofte en Rettighed mere til deres
Yndest.

346.

Hos de Præde, Strænge, Knipffe, og hos Bes-
desøstre, giøre tause og dristige Mænd just snærest
Lykke.

347.

Man kan bevogte et Fruentimmer, men hun
maa ikke vide det; Mistillid indbyder til Bedrag.

348.

Fruentimmere have undertiden udmerket sig paa
Tronen, fordi Hersken bestaaer mindre i den Konst
at giøre noget selv, end i at sætte andre i Virk-
somhed.

I denne Henseende have de et aldeles afgjort
Fortrin for Monarken: de forstaae sig nem-
lig ypperligt paa Mennesker.

De kunne vel foretrække en Adonis til Fornaiselse, en Dosmer til Legetoi, en Glæk til Stads; men naar de behove en Mand, da vide de sikkert at finde ham.

Heller ikke betroe de deres Magts Forvaltning til Beninder.

349.

Hvis J ville gjøre Eder farlige for Fruentimmerne, saa bør J antage en simpel Tone, og en mandig Selvfølelse, i Stedet for hine Hverdagsgrimasser, hine pyntelige Talemaader, hine slaviske Smigrerier; Afsnøder dem Hyldest formedelst Ede s Fortiænester, Agtelse formedelst Eders Forstand!

350.

Erhverv Eder Kundskaber og Siælsstorhed, uden derfor at forsømme det Yndige og Indtagende hos en elskværdig Mand!

351.

Der gives saa Ting der ere saa slaae og latterlige, som et Fruentimmers Forsvarsstand mod Angreb, af hvilke hun aldeles intet har at befrygte.

352.

De skionneste Fruentimmere ere i Almindelighed de naturligste. Den skionneste Varm er mindst

ber

bedækket, og Floret vorder efterhaanden tattere, ligesom Undighederne forsvinde.

353.

Fruentimmere! I som gjøre Regning paa Mændenes sandfælsige Ejskovs Barighed, betænk, at alle Lidenskaber under hvilke Legemet er med i Spillet, maa uudebliveligt lide en Forringelse og vorder mattede.

354.

Alt hvad Fruentimmerne ikke kunne udrette formedelst egen Kraft, og som dog er dem nødvendigt og behageligt, maa de forstaae den Konst, at legge paa Mændenes Skuldre.

Qvinden maa altsaa studere Mændens Siæl fra Grunden af, ikke formedelst Abstraktion Mændens Siæl overhovedet, men de Mænds Siæle der ere om hende, de Mænds Siæle hun er underkastet, det være saa enten i Følge Loven, eller den almindelige Mening.

Qvinden maa lære at udforske Mændenes Følelser af deres Tale, Handlinger, Blikke og Miner.

Formedelst Qvindens Tale, Handlinger, Blikke og Miner, maa de Følelser bibringes Mændene, som de ønske hos hende, og det, uden at Qvinden endog har det mindste Skin deraf.

Mæn-

Mændene philosophere bedre over det menneskelige Hierte, end Fruentimmerne; men disse læse bedre i Mændenes Hierte, end Mændene selv.

Det tilkommer Fruentimmerne at finde Experimentalisædelæren, og Mændene, at bringe den i et System.

Qvinden har mere Mand, Manden mere Genie, Qvinden iagttager, Manden raisonnerer. Af denne Samvirkning opgaaer det klareste Lys, de sikreste Indsigter i Menneskekundskabens Eencræfter.

355.

Verden er Qvindelikkensets Bog; hvis de læse get i den, saa er det deres egen, eller en blandende Lidenskabs Skyld.

356.

En Pige der giver sig, maa give Slip paa en stor Deel af Verdens Fornoielser, og trække sig tilbage inden det stillere huslige Livs snevrere Kreds.

Det er stedse bedre, naar Pigen har seet disse Fornoielser, inden hun affiger dem; et falskt Billede af dem, kunde engang forføre hendes Hierte, det kunde forstyrre hendes Noe, hendes indskrænkede Livs Hald.

Men

Men, for at see Verdens yppige, larmende og glimrende Fornoielser vel, for uden Fare at lære Kiende dem, forudsætter Sands og Kierlighed for noget bedre, for huslige Glæder og Sysser.

Hvis Pigen mangler denne Sands og Kierlighed, saa lad hende deeltage i Verdens Glæder, eller ikke; hun vil aldrig vorde nogen brav Kone eller Moder.

Forresten vil Jeg anbefale alle Mødre, Opdragerinder, og hvem det ellers er magtpaaliggende at sikke unge Fruentimere mod Verdens Forblindelser, og indgyde dem Smag for reener Glæder, hiit gyldne Regel: ved eget Exempel at vise mere Ligegyldighed, end Modbydelighed mod hine Fornoielser.

357.

Man behøver ikke meget ofte at være Tilskuer af det blandede Selskab, for at lægge Merke til, at Fruentimmerne heller kysse, og vise hinanden giensidige Kærtegn i Mandspersonernes Nærvaerelse, end uden for disses Selskab; de gibe alt for gierne ustraffede opvække vores Attraa ved et Villedede af Gunsts Beviisninger, da de vide at de oppuste vores Sandhelighed til at misunde dem sig en Nydelse.

Jeg spørger Mand, om de ikke som oftest under lignende Omstændigheder, giøre Brug af en lignende Affektation?

358.

Enhvert Fruentimmer der vil ægte en Enkemand, maa noie erkynndige sig om, og i hvilken Grad han var lykkelig under det første Egetskab?

Hvis han var det fuldkommen, paa menneskelig Wiis, saa vil hun være best faren ved at trække sig tilbage; thi hun kan, med alle hendes Indigheder, hele hendes gode Hierte og Kierlighed, kun vinde hans halve Hierte.

359.

Hele Elskovs Hemmelighed, ja, hele Skabnings gens Sammenhæng, er grundet paa en hellig Gemytternes Forvirring og Meddelelse, paa en giensidig, i den Andens Nydelse hyvsfold forstærket Nydelse.

Vi skulle leve i Andre; der leve vi luttrede, rene, mangfoldige, forniiede, udødelige.

Velvillighed, den første Grazie, boer ikke i sig selv, men i sine Søstre; Andres Siel er hendes helleglige, unedbrydelige Tempel.

360.

Elfvov finder ikke Sted mellem ligetonende (unifone) Siæle, men mellem harmoniske, (consone).

Med Velbehag erkiender Jeg mine Følelser i dit Speil, men med syrig Længsel nedsvælger Jeg de høiere, som Jeg mangler.

361.

Der gives kun en Kierlighed, ligesom en Guds hed, og en Sandhed. Hvis Du ikke elsker din Kone, saa kan du heller ikke elske din Ven, Forældre, eller Varn.

362.

Kierlighed er saa hellig, at endog dens Skuffelser beholde Værd for os.

363.

Det synes som Galanterie hos et Fruentimmer forøgede Koketteriet. En kokett Mand er derintod unaturligere end en galant. Den kokette Mand, og det galante Fruentimmer staae i temmelig lige Rang.

364.

Man er galant, naar man ved enhver Leilighed stræber at vise det andet Kion alle de fine Billigheder dem det, berettiget formedelst Natur eller Konvention, kan fordre af Mandkiønnen, og som grunde sig allene paa Kionsforskjellen.

I denne Betydning er Galanterie en blant det felfkabelige Livs Dyder, men den vorder en Feil, naar den bliver herskende Tilbaelighed i Omgangen mellem begge Kien, fordi man derved efterhaanden tilvannes at satte gienfædig Priis paa blotte Naturindtrykke, og ikke paa personlig Værd.

Koketterie derimod, bestaaer i en Bestræbelse, formedelst Kiensyndigheder at drage det andet Kien til sig, og bevæge det til sin Tieneste.

Med Galanteriet er stedse et Tilbud af vor Person forbundet; med Koketteriet derimod, en Fordring til andre, om at hylde os; Hiin er mere en lidende, denne en virksom Tilstand.

Qvinden maa altsaa ikke være galant naar hun ikke vil stille sig ved det Eiendommelige i hendes Natur, og hendes Fordeel; derimod tilgiver man hende let en vis Grad af Koketterie.

Manden maa ikke være kokett, da han derved opoffer sin Mandlighed, fornærmer den qvindelige Udsæelse, i det han fordrer af denne, hvad han burde bringe den imøde. Galant derimod, endog som Feil betragtet, kan han være, uden just ligefrem at modsigte Naturens Anordninger.

365.

Et ubestændigt Fruentimmer elsker ikke mere; et utro, elsker en anden, og erkiendes for dette; en troløs holdes for tro; en letsindig elsker snart denne, og snart hiin; en flygtig veed ikke om hun elsker, og hvad hun elsker; en ligesgyldig elsker slet ikke.

366.

En Mand der gierne ønsker at vide om han forandrer sig, om han ældes, behøver kun at raadsørge et ungt Fruentimmers Dine, og Tonen i hvilken hun tiltaler ham: og han vil strax erfare hvad han frygter for at vide.

367.

Man siger med Ret, at alting paa Fruentimmerne tales; naar det kun ikke var et tvetydigt Sprog! —

368.

Hvo har ikke seet Fruentimmere græde uden Smerte, og lee uden Aarsag?

369.

Fruentimmerne skulle yde mindre Modstand i Begyndelsen, og mere i den følgende Tid.

De vil aldrig forekomme Misnoie paa anden Maade, end ved at give Hjertet Tid.

Deres

Deres Rolles medfører, at de stedsse maae være den angrebne Deel; bestemte til at overgive sig paa Kapitulation, maa de aldrig komme Fienden imøde, med Dørtoglerne.

370.

Fruentimmere der ville regiere deres Mænd med Zaarer, have stelden en god Sag bag deres Forklade.]

371.

Fruentimmere opvække i Almindelighed heller Attraa end Elskov.

372.

Først fordrer Elskeren Lidenstabsens Tilstaaelse, siden Deviser, og derefter Offer.

Lykkelig er Qvinden, saalænge der endnu fordrer noget af hende, og saalænge hun endnu har noget tilovers at yde; thi den tilfredsillede og ubestændige Elsker, er næsten en og den samme.

373.

Der bliver intet tilovers for et overvundet Fruentimmer, end den sørgelige Anger at have gjort En Uaknemmelig.

374.

Hvis man vil være Herre over Børn og Fruentim-

time

timmere i det Store, saa maa man lade dem beholde deres Villie i det Smaa.

375.

Man maatte hverken være Egtemand eller Elsker, for at leve lykkelig med Fruentimmerne.

376.

Det er ikke Fruentimmerne saa magtpaaliggende virkelig at besidde en god, retskaffen Egtemage, som blot at andre skal troe det.

Det var fornedrende for den quindelige Forsængelighed, at tilstaae at man ikke besad Stionhed, Ynde, eller Forstand nok, for at gjøre Manden blid og høielig, og for stedse at sængse hans Hierte.

Hvis denne velgiørende Forsængelighed ikke var, da ville vi høre langt flere Klager over os, af smukke Fruentimmeres Mund.

377.

Det er let for Fruentimmerne stedse at holde Elskoven i Nande, naar de ikke soie den; men saare vanskeligt at hindre dens Udslukkelse, naar de tilfredsstille den.

Det er langt lettere bestandig strengt at nægte, end stedse at yde nye Tilløkkelser.

378.

378.

Et stolt Fruentimmer oplever heller Døden end hendes Elskers Ubestandighed.

Et sølende Fruentimmer frygter mere for Døden, end for sin Elskers Utroskab.

Et kokett Fruentimmer har lige stor Frygt, saas vel for Døden, som for hendes Elskers Utroskab.

379.

Hvis man hører et Fruentimmers Karakter eller Forstand rose, saa er Slutningen derfra og til hendes Stygghed, sielden urigtig.

380.

Et Fruentimmer der forsværer sin Opførsel med Fornuft og Grunde, er sielden uskyldigt.

381.

Hvis Du seer et Menneffe der viser sig fri, der skraaler baade paa langs og tvers, råber en flau Lystighed, bryder hvert Øieblik ud i Skoggerlatter; saa seer Du en — Yndling af Damerne.

382.

Endog de ryggesløseste Elskovsjægere agte Berødenhed og Blufærdighed hos et Fruentimmer, thi de erobre heller en forsvaret, end en aaben Fæstning.

Men,

Men, at beskædne, blufærdige Fruentimmere, i det mindste de der bestræbe sig for at synes saaledes, saa let indromme et dristigt, uforfæmnet Menneske Fortrinnet, beviser, at særdeles mange Fruentimmere ere eet i hine Mænds Hjærter.

383.

I de Lande hvor man taler mindst om Fruentimmerne, ere Sønderne renest; og om et dydigt Fruentimmer hører man stedse mindst tales.

384.

Smukke Fruentimmere rose ofte andre Skionsheder, for at give Mændene Anledning til at iagttage deres Skionhed.

385.

Et fyrrethveears gammelt Fruentimmers Toislett varer meget længe, thi Grazierne hielpe hende ikke længere.

386.

De Smaaspøg, ja endog de Kiærtegn, som adskillige Køner verke offentlig med deres Mand, beviser intet mindre end Kiærlighed; de ere snarere et snesdigt Kofetterie, for at oppække de Tilstedeværendes Attraa, og vise dem hvor elskværdige de ere.

387.

387.

Forsængelighed og Egentierlighed ere de fædse
vaagende Skildvagter ved Indgangen til Fruentim-
mernes Forstand; derudover falder det endog den
stærkeste quindelige Fornuft saa vanskeligt, at for-
domme sig selv, og at forandre sine Begreber og
Opsørsel.

388.

Fruentimmerne ville ikke fordømme deres eget
Hierte, derfor ere de de ivrigste Sagførere for de
Feil af deres eget Kion, i hvilke vort er deeltagende.

389.

En Mand der betaler Fruentimmerne, tilstaaer
derved sine ringe Fortienester, eller sin Mangel paa
Delikatesse.

For Guld vinder man let Fruentimmernes
Gunst, men aldrig deres Elskov.

Endog den allereleværdigste Mand, der betaler,
kan ikke længe vedblive at være elsket: han vil snart
betale for en anden, eller rettere, den anden vil snart
vorde betalt med hans Penge.

390.

De fleste Fruentimmere forstaae, formedelst
deres store Indskrænkning, ikke at sige noget Til-
trækkende; men enten af Forsængelighed, eller
for

for ikke at sidde gandske som Muller i Selskabet, ville de gjerne sige noget. De gribe derfor til Bagtas Ielse, som det eneste Middel de have tilovers for at forskaffe sig nogen Opmærksomhed.

391.

Mange Fruentimmere have Forstand til at tale vel, men saa til at iagttage den Tidspunkt da de skulle tie.

392.

Fruentimmere skianke kun Venskab det som de have tilovers fra Elskov.

393.

Naar Du giver dig, saa er din Kone enten skion eller styg; hvis hun er styg, saa kan du ikke elske hende, og hvis hun er skion, saa elstes hun af andre.

394.

Fruentimmernes Skionhed kan lige saa let opsække Had, som Elskov.

395.

Forfængelighed; dit Navn er Kvinde!
Egennytte; dit Navn er Mand!

396.

Fruentimmere bevæge naar de bede, seire naar de flye.

397.

397.

Man kan næsten stedse antage, at ethvert Fruentimmer der ikke taler, er dum!

398.

Fro ikke den Mand der taler foragteligt om qvindelig Dyd;

Fro end mindre det Fruentimmer, der tvivler om mandlig Dyd.

399.

Stienhed boer i den Elskendes Pie, ikke i Pigens Pie, eller paa hendes Kind.

400.

Det er efter Reglen at man paa ethvert Sted taler meest om den bedste Præst, mindst om den fortrinligste Kone, og aldrig uden Agtelse om den fortrinligste Pige.

401.

Mænd have Tilladelse at trodse.

Fruentimmere maae forestille.

Mænd kunne paa staae.

Fruentimmere holde for.

Mænd kunne beklage.

Fruentimmere maa græde.

Mænd kunne lee.

Fruentimmere smile.

402.

Et Fruentimmer tilgiver aldrig den Afholdenhed som en Mand paalægger sig selv; ikke fordi hun just selv taber noget derved, men fordi hun deri finder en Ligegyldighed mod Besiddelsen af hende.

Man maa tage den fornuftigste Kone; man maa endog lade hende være en Philosoph, og nok saa lidet sængslet til hendes Sandser; den Brode som hun mindst tilgiver en Mand, skönt han er hende nok saa ligegyldig, er, at han ikke nyder hende naar Leilighed gives.

403.

Vi sige: hun er skön, tilbedelsesværdig; Fruentimmerne sige i det høieste: hun er smuk.

404.

En quindelig Siæl fatter Elskovs Følelse mere enkelt og klarere; men i Mandens Bryst blander den sig med mangehaande, ofte hinanden modsættende Skikkelser.

405.

Skönt det endog er ædelt, ogsaa af Agtelse for Pligtens strenge Bydende, at nægte sig mangel og for sig selv tilladt, skönt mindre aandrig Fornøielse, saa er det i visse Maader høit, naar en
Kone;

Kone, udrustet med mangt et skönt Talent, med levende Drivt til hendes Kundskabers Udvidelse, dog opoffrer den fineste af alle Nydelser, Læsrning, saa ofte Egtefællens, Moderens, eller Huusværens Pligter maa lide under Tilfredsstillelsen af hendes Videlyst.

406.

En Kone, hvem hendes Pligters Opfyldelse ligger paa Hjerte, viser hendes Kierlighed for det Skønne, ikke i en kostbar Dragt, men i hendes Huusværens gode Indretning, og hun er forvissnet om, at hun ikke kan behage hendes Mand mere ved andet, end naar hun ordner, og udfører alt efter hans Ønske.

Thi Mandens Ønsker maa være den uskrevne Lov efter hvilken en velarttet Kone lever.

407.

Qvindens Værdighed beroer paa at hun gandske er hendes Mandes, saaledes som hun lever og er, og har uden Forbeholdenhed tabt sig til, og i ham.

Det ringeste som følger deraf, er at hun afstaaer ham alle hendes Midler og Rettigheder, og drager med ham.

Kun i Forening med ham, kun under hans Dine, og i hans Syner har hun endnu Liv og Virksomhed.

Hun har ophørt at føre et Individ's Levnet; hendes Tro er bleven en Deel af hans Liv; dette betegnes ypperligt derved, at hun antager Mandens Navn.

Mandens Stilling under alt dette er følgende: Han, der kan tilstaae sig selv alt hvad der er i Mennesket, og altsaa føler Menneskehedens hele Skyld i sig selv, overskuer det hele Forhold saaledes som Qvinden ikke er i Stand at overskue det.

Han seer et oprindeligt frit Væsen, ubetinget, med Frihed og ubegrenset Tillid, at underkaste sig ham; seer, at hun ikke allene gjør hendes udvortes Skiebne, men tillige hendes indvortes Siælero, og hendes sædelige Karakter, om endog just ikke dens Væsen, afhængig af ham, formedelst hendes egen Tiltro; da jo Qvindens Tro, saavel for sig selv, som med Hensyn til hendes Uskyld og Dyd, beroer paa, at hun aldrig maa ophøre at agte og elske hendes Mand frem for alle andre blant hans Kien.

408.

Ligesom det sædelige Anlæg i Qvindens Natur yttres sig formedelst Elskov, saa yttres det sædelige

Ans

Ansæg i Mandens Natur sig formedelst Høimod. Han vil først være Herre; men, for den der overgiver sig ham med Tillid, lægger han al Magt fra sig. At vise sig stærk mod den der har underkastet sig, er kun den Svækkedes Sag, der ingen Kraft besidder mod Modstanden.

I Følge dette naturlige Høimod, er Manden, formedelst hans Forhold til sin Egtefælle, nødt at være agtværdig, da hendes hele Rolighed beroer paa at hun kan agte ham frem for alt. Intet dræber Kvindens Etkoy suldkommere, end Mandens Nederdrægtighed og Troløshed.

Kvindens Rolighed beroer paa at hun er hendes Egtefælle aldeles undergivet, og ikke har nogen anden Villie end hans. Heraf følger, at han, da han veed dette, ikke, uden at fornægte sin egen Natur og Værdighed, det mandlige Høimod, kan undlade at lette hende hendes Tilstand saa meget som muligt.

Dette kan nu ikke skee derved, at han lader sig beherske af sin Egtefælle, thi hendes Etkoys Stolthed bestaaer deri, at hun er undergivet, og synes at være det, og at hun selv ikke veed andet end at hun er det.

Mand;

Mænd, der underkaste sig deres Koners Herres
 domme, gjøre sig derved foragteligere i disses Øine,
 og røve dem al ægteskabelig Lyksalighed. Det kan
 kun skee derved, at han udspeider hendes
 Ønsker, for at lade hende fuldbyrde
 som hans Villie, hvad hun, overladt
 til sig selv, helst vilde gjøre. Det er jo
 her ikke blot om hendes Luners og Indfalds Til-
 fredsstillelse at gjøre, paa det at de kun skulle vorde
 tilfredsstillede; det gielder om et langt høiere Øie-
 meed, om den Lettelse, stedsse at elske hendes Ægte-
 sælle frem for Alt, og at beholde hendes Uskyld i
 hendes egne Øine.

Det kan ikke staa Feil, at den Ægtesælle, hvis
 Hierte ikke tilfredsstilles ved en Lydighed der ikke
 koster hende nogen Opsværelse, atter igien fra sin Side
 vil søge at udspeide Mandens skjulte,
 høiere Ønsker, og tilfredsstille dem, med Ops-
 værelser.

Jo større Offeret er, desto fuldkomnere er hens-
 des Hiertes Tilfredsstillelse. Heraf reiste sig den
 ægteskabelige Æmhed.

Begge Parter ville opgive deres Personlighed,
 paa det at een kan herske allene; den Ene finder kun

sin Tilfredshed i den Andens; Hierternes og Villiens Ombytning vorder fuldkommen.

Kun i Forbindelse med en elskende Kvinde, aabner det mandlige Hierte sig for Elskov, den sig uden Mistanke hengivende, og i Gienstaanden tabte Elskov.

Kun i den ægteskabelige Forbindelse lærer Qvinden Heimod, Opoffrelse med Bevidsthed, og efter Begreber: og saaledes vorder Forbindelsen inderligere hver Dag i Ægteskabet.

Hvo seer ikke den mægtigste Driwt til Dyd at fremspire som et fuldendte Naturprodukt, under en saadan Forbindelse mellem begge Kien?

Manden er formedelst den naturlige Høimod's Driwt, nødt at være adelig og ærværdig; Qvinden er formedelst den hende medfødte Undseelse, nødt til alle hendes Pligters Sagttagelse.

Den Mand, hos hvem der endnu boer Høimod, og den Kvinde der endnu besidder Undseelse, ere stikede for enhver Forvædning; men de ere ogsaa paa den snorettre Veie til alle Laster, naar den første er nedervedrigtig, og den anden svæk.

Mænd og Qvinder! hvis Ægtebaandet skal lykkeligliggøre Eder, hvis Hæder, Nødsighed og reen Nydelse skulle udbrede sig i tusende Strømme over Eders

Div, saa søger at bringe dette skisne Forhold mellem
Eder til Virkelighed. Maaskee gives der ingen Mens-
neskedens sædelige Opdragelse, uden netop fra denne
Punkt! —

409.

De Lærde, og blant dem, frem for Andre, Pros-
fessorer og Pastorer, have for det meste bestialt onde
Kener, og staae under deres frygtelige Jern-Zepter.

410.

Fruentimmerne bekomme langt snarere en dannet
Dommekraft, moednes langt tidligere til fornufts-
tige Syner, end Mændene.

Ikke allene i Qvindens finere og subtilere Les-
gemsbygning ligger en vis Vethed, og en større Irris-
tabilitet til at opfange ny Begreber; men da de nær-
sten fra Barndommen af maa beslette sig paa Fors-
varstand, og der er betroet dem et Klenodie, som er
vanskeligt at bevogte, saa vorde de naturligviis snar-
ere bekiendte med det Gode og Onde.

411.

Det er lettere at skjule et gloende Jern i sin
Varm, end at dølge sand Kierlighed til et Fruens
timmer for hende selv.

Man kan maaskee kiule sit Hjertes Lidenskab for alle Andres Pine; men den Elskede gietter den sikkert.

Vær saa taus som du vil; hun læser den i dit Die, hun seer den i dit Bæsen.

Det er umuligt, absolut umuligt, at elske inderligt og sandt, uden at omgaaes den elskede Gienstand paa en fra anden Omgang meget forskiellig Viis.

Enhver har vist nok sin egen Maneer heri, men hvordan denne end er, saa vil den Pige der først i Gaar gik ud af Klosteret, allerede Overmorgen have lært at forstaae den.

412.

Et klogt Fruentimmer tilkommer en lige saa høi Rang, som en viis Mand.

413.

Fruentimmere iagttages altid meest, naar de selv synes at iagttage mindst.

414.

Det er bedre at have en Arvepart i, end med en Kone.

415.

Det forstaaer sig stedse af sig selv, at et Fruens
tims

rimmer tillægger sig alt det, som man ikke vil tilstaae andre af hendes Rian.

416.

Man spørge et Fruentimmer om hendes Alder, og hun vil maaskee rødme lige saa sterkt, som hvis man beskyldte hende for Uafholdenhed.

417.

Ubrødelig Trofskab, got Lune og foieligt Gemyt hos en Kone, overleve alle et skiont Ansigts Under, og giøre Skionhedens Forsald umerkelig.

418.

Alcibiades forundret over Sokrates's Taalmod, spurgte ham, hvorledes han dog kunde udholde hans Kones bestandige Skiaelden?

Ih nu, svarede denne, lige saa got som den der er vant at høre et Vandmøllehjuls Susen.

419.

Den der foragter en trættefiær Kvinde saa yderligt, at han ikke engang indlader sig i Reglerie med hende, behandler hende værre, end om han pryglede hende.

420.

Egte Elskov, der er grundet paa Dyb, kær lige saa lidet uddøe, som Dyden selv.

421.

Grazerne forestilles under quindelige Stikkesser,
men ligeledes — Furierne.

422.

Egteskab har mange Lidelser, men den ledige
Stand ingen Glæder.

423.

Enhver Rige vil heller ægte en Mand uden
Penge, end Penge, uden en Mand.

424.

Den quindelige Skionheds Regiment er kun et
kort Tyranni; Dydens Rige bestaaer hele Livet
igiennem.

425.

Naar Undseelsen engang er opfret, saa vender
den lige saa lidet tilbage som Livets Morgenrøde.

426.

Undseelse udgør et Fruentimmers høieste Sætes
vesse: den forhøier hendes Ynder, den er hendes
Skionheds yndigste Blomst, den formilder det Møds
bydelige i hendes Styghed, den fortviller hendes
Dine, fængsler Hierterne, sikker Familiernes Dyder,
Harmonie og Fred.

427.

Undseelse er paa den ene Side et Værn for Exercederne og paa den anden, en Braad med Begierlige hederne. Berøvet den, vilde Elskov være uden Hæder og Smag; de meest smigrende Erobringer skee formedelft den; den bestemmer Prisen paa enhver Gunst.

Undseelse er saa nødvendig for Nydelsen, at den end ikke forsvinder i de Momenter, der ere bestemte for dens Opoffelse.

Ligeledes leder den til hiint finere Koketterie. Jeg maatte næsten sige hiin Art af Auktion, hvor flionne Personer giøre deres Under desto mere giældende, jo mere de fiule dem. Hvad de unddrage Diet, males saa meget flionnere af den søielige Indbildningskraft.

Efter Plutarch gaves et Tempel for Venus under Elor. Man kan, siger han, ikke omgive denne Gudinde med for meget Skygge, Tusmarke, og Lonlighed.

428.

Man finder snarere Mandenes sunde Forstand hos Konerne, end Konernes indtagende Under hos Mandene.

429.

429.

Den sande Elskende attraaer meget, haaber lidet,
og fordrer intet.

430.

Naar et Fruentimmers Skianhed er forsvunden,
da har hun intet Middel mere tilovers, for at besikke
Mændene; da har hun tabt den Nøt, at have Uret.

431.

Fruentimmere kunne ogsaa endnu elske syrigt,
til den Tid, da de burde sige Elskov Farvel, men
de staae Fare for at elske allene.

432.

I Ungdommen leve vi for at elske; i den sildis
gere Alder elske vi, for at leve.

433.

Den ringeste Kunst, som et Fruentimmer an-
bringer umiddelbart paa hendes Legeme, leder fra
Naturens, til Galanteriets Dei.

434.

Naturen skriver Mandsansigter med Fraktur,
Qvindeansigter derimod med Cursivskrivt. Sminke
indsletter begge.

435.

Pynt og Negligeé!

Hvem af Eder To skal man mindst troe?

436.

436.

Manden er ikke saa aldeles slet, og ikke saa aldeles god som Qvinden.

437.

Fruentimmere ere af Naturen svage, skrantne Skabninger; derfor have de vel Mod at trodse Farer, men ingen Kraft til at holde ud under Moisommers lighedernes Byrde.

438.

Fruentimmerne ere ligesom alle skrantende Personer, smigerfulde.

Men undertiden ere de ogsaa i ondt Lune, phantastiske, og ligne ikke dem selv.

Vi behandle dem ogsaa som Skrantinger.

439.

Bed Val, Maskerade, og andre Lystigheder ere Damerne intet mindre end svage, see ikke mindre end sygelige ud, og have nok Lyst at udmatte et Dusin Dandsere.

Hvoraf kommer dette?

Sændes det ikke ogsaa, at undertiden adskillige sterke Mænd ere for svage til at holde Styr paa en i Feber og Konvulsioner liggende Patient? —

440.

Manden skal regiere formedelst Mandighed og Forstand; Konen herske formedelst hendes Talent, paa en umerkelig Viis at lede, eller formedelst smigrende Bønner.

Hvor disse Gaver mangle, der staaer ikke syns derligt vel til inden Dørre.

441.

Hvis Manden modtager Befalinger af sin Kone, saa har han vist nok i Sukkerbrødsdagene blottet sin mandlige Karakter.

Hvis han trænger til Befalinger, Oh nu, saa er det ligemeget hvem der er hans Formyndere!

442.

Der er stor Forskiel imellem om en Kone eller en Moder regierer i Huset.

Moderen er Alt, og hvor en Kone har opnaaet denne Titel i et Huus, der er hendes Herredomme grundet.

Hendes Herredomme er Mildheds, Sagtfærds og Ordens Herredomme, endog i Huusvæsenets mindste Deele.

Gaae til Moder, spørg Moder! siger Manden til Børnene.

443.

Udspreddelse forvende Stælen, saa at den kun
 har hiemme uden for, ikke i sig selv. Alt hvad der
 skal være den behageligt og gladeligt, maa tilbringes
 den uden fra.

Derudover vorder Koner der overlade sig til glims-
 rende Fornoielser, Spil, Forsængelighed, Behages-
 sige og Elskovsplaner, ligegyldige mod Mand og
 Varn.

I Huset finde de ikke engang det mindste af
 hvad de finde uden for samme! —

444.

Den der drømmer sig Egtekab. som et let Nos-
 senbaand, segner i Almindelighed under dets Kiæder.

445.

Den yderste Høflighed mod Mandfolk er en væ-
 sentlig Deel af den qvindelige Levnetsviisdom.

Men dens Uttring maa være fin og urungen,
 sellers udarter den til grove og slaae Smigrerter, der
 volbe Forlegenhed og Misnoie, endog hos dem de an-
 vendes mod.

446.

Qvinden har mindre udvortes Styrke end Mans-
 den, mindre Evne til at trodse udvortes Fare, og
 for

forsikre sig et uafhængigt Tilværl midt i Brimmelen af Tusende, der under uophørlige Kollisioner esters stræbe deres særdeles udvortes Niemeed.

Medens Unglingen sysselsætter sig med den Plan, at skabe sig en egen Sphære, bliver hun tilbage i hendes Forældres Huus, og opofrer sin Tid og Omhu for dem, hvem hun har at takke for Liv og Glæde, og føler sig lykkelig ved denne Siengield.

Hvis den Tid kommer, da hun skal herske i en egen Virtekreds, saa er det ikke hende der skaffer Materialierne til hendes Bygning, uden fra; det er ikke hende, der værner Bygningen mod udvortes Banehald.

Hun deeltager gierne i Mandens Besiddelser, og Taknemmelighed mod ham, er ikke nogen trykkende Følelse for hendes Hierte.

Hun ligner gierne Vinranken, der slynger sig omkring den sterkere Alm, og Tilstaaelsen af hendes Svaghed vanærer hende ikke.

Derimod er det hende der gjør de udvortes Goder tienlige til at nydes, eller forhøier, forfiner, forædler Nydelserne.

Liv, Ynde og Glæde vise sig med hende i den ny dannede Kreds.

Orden og Harmonie herske, hvor hun træder frem som Herskerinde.

Den raa Natur bøier sig for hendes skionnere Natur, og alle de Fordele som Manden deeler med hende, hvad ere de mod den Gave med hvilken hun lønner hans Elskov? mod de Faderglæder i hvilke hun under Bekymringer og Smerter gjør ham deels agtig?

Og saaledes forsvinder den Deel af Ulighed, der kun kunde reise sig af en kold, formedelst Egentiers lighed forfalsket Beregning: efter Naturens Plan, skal Elskovs Tryllekraft for stedse gjøre den lands flygtig.

447.

Niger have, som Enhver veed, ofte deres Luner, under hvilke de behage dem selv i lige saa høj Grad som de derved vorde Andre ubehagelige.

Vee den Elsker, der ikke strax, i de første, den kjerlige Forstaaelses Dage byder slige Luner Spidsen! —

448.

Et Fruentimmer spørger i Hjertets Anliggen der, sieldent om Raad, før hun allerede har kjøbt Løiet til Brudeklædningen.

Først naar hun selv har valgt, sender hun, for et Syns Skyld, hendes Venner en Congé d'élire.

449.

En forsættelig Pige elsker stedse kun halvt, og med en vis indvortes Modbydelighed.

En Enktes Elsker, er hende ikke nok; hun troer at hele Verden maa hylde hende.

450.

Det er en almindelig Vildfarelse, at et Fruentimmers Modbydelighed kan overvindes ved Standhaftighed. Ligegyldighed kan vel undertiden give efter for denne; men de almindelige Triumpher som en Elsker løber af med formedelst Standhaftighed, række ikke videre end over Egensind, alt for stor Forsigtighed, Forskillelse, og ofte en udsvævende Grad af Letsind, hos Fruentimmere af et ikke alt for varmt Temperament.

Indgroet Misnøie derimod, vil i Tidens Længde snarere erholde større Styrke end at det skulde vorde muligt at overvinde det.

451.

I de fleste Dammers Pine er en Tyrkes Yndling en Adonis.

452.

Hvis Fruentimmere engang have indrømmet deres Elskere den sidste Gavnst, da troe de ikke at kunde skænke dem mere. Dette første Skridt til Fornedrelse leder i Almindelighed til et andet, nemlig til — Urofskab.

453.

Hos Fruentimmerne er alting Maske: bag deres Beskedenhed skjuler sig Forsængelighed; bag ved deres Rygte, Vetsind; bag deres Storhed, Smaa-
hed; bag deres Dyd, Hylkerie; og bag deres Viis-
dom, Knipskhed.

454.

Intet ungt Fruentimmer mangler Elsker; ingen gammel Bedesøster mangler en aandelig Naadgiver.

455.

Skamsuldighed er den qvindelige Dyds troeste Vagter; saa ere dydige for selve Dydens Skyld.

456.

Fruentimmere affkye en skinsyg Mand, og taale gierne en Elskers Skinsyge.

Hvorfor?

Fordi de maaskee oftere vorde deres Mand, end deres Elskere utroe.

457.

457.

Visse Mand tale næsten aldrig om deres Kone; de frygte at tale om dem for Folk der maaskee kiende dem bedre end de selv.

458.

En Kone der ikke agter hendes Mand, lærer Fremmede at foragte ham.

459.

Qvinden gielder mere som Qvinde, mindre som Mand.

460.

Et lærd Fruentimmer mangler næsten intet andet end — Skiag.

461.

Indholdet af Fruentimmernes store Videnskab, skal være Mennesket, og blant Mennesker, Manden. Hendes Visdom skal søle, ikke gjøre Fornuftes Slutninger.

462.

Fruentimmere af det almindelige Slag, misunde hinanden alt; men den Hæd, at være elsket, er noget der endog jager den Finere og Klogere, hvis hun seer en Anden i Besiddelse deraf, en Braad i Hjertet, der forleder til uadde Følelser og Handlinger.

463.

463.

De fleste Fruentimmere udstille stedse en Side af deres moralske Karakter til Skue; de tage stedse en Dyd, det være nu enten Erbarhed, Sagtmod, Godhiertighed, eller sligt i Beslag, for ved enhver Leilighed at bepandsre sig dermed.

Paa slige Fruentimmere sidder stedse en styg Plet, den de have Aarsag at skjule.

464.

Forsængelighed er den Slakte der saa let hænger sig ved quindelig Elskværdighed. Den ligner en Orm der først indsniger sig umerkelig liden, men udbreder sig snart, og fortærer det hele Blod.

465.

Simpelhed i Levnet, rober indvortes Rigdom; Forsængelighed og Pragt, indvortes Armod; denne Sagttagelse gielder par eminence om Fruentimmerne.

466.

Konernes Opsørsel i Tilfælde af Sygdom er den huslige Eendragts og Tilfredsheds Prøvesteen, og ofte dens Klippe.

467.

Qvindetaarer, udgydede uden Aarsag, forhærde Mandens Hjerte i andre forekommende Tilfælde.

468.

Et Fruentimmer der blot kan giøre Indtryk, vil aldrig vorde elsket.

469.

Man har skrevet over Konsten at elske; men der gives kun en Kunst at vorde elsket, da Ingen er fri i sin egen Elskov, men vel i sin Stræben efter at giøre sig elskværdig.

470.

Den kvindelige Indtagenheds Kunstgreb gaae ud paa at giøre os til Slaver, at opflamme vore Begierligheder.

Den skønne Kunst at behage, handler ganske anderledes: den betiener sig af Indtagenhed, som det gamle Rom's Helte betiente sig af deres stolte og glimrende Fanger — for at pryde deres Triumph.

Det er den skønne Grazie hvem Figurens og Udtrykkets Under tiene — en Gudinde ledsaget af sine Nymppher, over hvilke hun hæver sig, og dette er hendes skielnende Merke.

471.

Fruentimmere der tage deres Tilflugt til Konsten, fordi Grazierne have nægtet dem deres Gunst, røbe sig ved det første Diekast;

I Forstningen havde de blot ikke behaget
os, nu mishage de;

Tilforn vare de blot blevne os ligegyldige, nu
ere de blevne modbydelige.

472.

Fordi den Gave at behage kaldes en Konst;
saa er den derfor ikke noget konflikt;

omvendt, just fordi den er en Konst, udfordrer
den som enhver anden Konst, et Naturanlag, der
ikke ved nogen Underviisning, og ved ingen, endog
den fineste Dannelse lader sig erstatte hos Mennekket.

473.

En Mand med uogle enkelte Feil, er en Lykke
for en Kone;

hvorledes skulde hun ellers kunde giere — Af-
regning med ham?

474.

En Kone har, i det Øieblik da hendes Mand
drager hendes Dyd i Tvivl, intet vigtigere Anliggen-
de, end — at retfærdiggjøre hans Frygt.

475.

Naar vore Alcibiader, eller saadanne Folk der
tro sig at vare det, fornægte al Qvindedyd, saa ville
de enten blot give sig en Slags Anseelse, eller de
kiende kun Skioger.

M 2

476.

476.
 Sine Fiinheder der egentlig udgiøre Livets Bes-
 hagelighed, maa man ikke søge hos unge Fruens-
 timmere.

477.

Fruentimmerne ville paa den ene Side have at
 vi skulle være Mand og Kæmper, og paa den anden
 Side gjøre de os til søde Uslinger.

478.

Ogsaa den Mand hvis Ketskaffenhed overveier
 hans Begierligheder, sukker i London over det Offer
 han bringer hiin Pligt, og det tugtigste Fruentimmer
 beklager undertiden i Stilhed, at hun — er nødt til
 at være det.

479.

Det Fruentimmer der aldrig har havt en tapper,
 fintfølende og fornuftig Mand til Elsker, kiender ins-
 tet til Elskovs store Saligheder.

480.

De almindelige Elskovsforstaaelsers Historie, la-
 der sig indbefatte under følgende Overgange:

Attraa, — —
 Opmerkksomhed, — —
 Ligt, — —
 Henrykkelse, — —

Luns

Lunkenhed, — —

Modbydelighed, — —

Riv, — —

Had, — —

Foragt, — —

Sorglemmelse, — —

481.

Vankelighed opægger Elskov, Haab vedligehold
der den; Savnet af Nydelsen nærer den; men naar
den engang har overvundet alle Hindringer, saa staaer
endnu den største blant alle tilbage at overvinde,
nemlig :
at ikke at have flere at overvinde.

482.

Hverken hos Damer af saa kaldet god Tone,
eller, hos de mere soielige Fruentimmere, lære vi hvad
Elskov egentlig er.

Hos de simple, naive, af Naturen under et
stille Livs Skygger dannede Hjerter, maa man søge
sand Elskov.

Der undslippe hine indtagende Smaating, dem
man andensteds kun søger at hylle.

Den ved Følelsen forædlede Sim-
pelhed har Under, dem al Konstens Opfindelses
kraft,

Kraft, al Behagelysts Forfinelse ikke formaae at
erstatte.

483.

Ligeledes finder man ofte hos de alvorlige, for-
nuftige, og tilsyneladende kolde Fruentimere, de fry-
rigste Sandser, den fineste Indbildningskraft, den
dybeste Følelse, og derhos det standhaftigste Møde
væрге.

Hiin uhyklede, af Omhed ledsagede Strengthed i
Grundsætninger, hiin Kamp mellem Tilbøjelighed
og Pligt, hiin Blanding af Overgivelse og Tilbage-
holdenhed, af det Naadelige og Sandfælige, alt dette
gør langt større Indtryk, end en fæielig Skionheds
Konstige Knipskhed.

Denne blander maaskee, den anden rører.

Denne henriver, den anden holder fast;

Høilagtelser for den ene holder fædesløs for Nys-
bessen hos den anden;

og Kybskhedens Lårbær sammens-
flette sig med Elskovs Blomsterkrands.

484.

Hiertets Hemmeligheder ere hos unge Fruens-
timere Venstabs Kitt.

485.

485.

Fruentimmernes Behagattraa, og! Mændenes Lidetlighed bortfierne de store Lidenskaber; Forsængelighed gjør flere Erobringender end Elskov.

486.

En Mands Skinsyge er en Fornærmelse mod hans Egtfælle; med Hensyn paa ham selv, en besæden Selvtilstaelse; og med Hensyn paa hans Rivale, den meest smigrende Kompliment.

487.

Skinsyge er mere egen for Mændene end for Fruentimmerne, de Stygge nære den mere end de Skionne, de Gamle mere end de Unge;

Især finder man den hos dem, der ofte have givet Andre Anledning til den.

488.

Fruentimmere undersøge Grunden til deres Pligter, kun naar de gierne ville være dem quit, eller naar de trænge til Retfærdiggjørelse efter deres Overtrædelse.

489.

Et Fruentimmer der agter et ungt Menneske for hans Penges Skyld, nedsætter sig selv til Konkubine.

490.

Wænd kunne, naar de ophøre at elske, gaae
over fra Omhed til Uergierighed; Fruentimmere
have ingen anden Vej fra Elskov, end til Fromhed. 11

491.

Fruentimmere lade sig overbevise mere ved Tale-
ren der sører Ordet, end ved hans Tale.

492.

Der gives Fruentimmere, dem man kan see,
uden at elske dem, men ikke besidde dem, uden at til-
bede dem.

493.

Kriller af god Herkomst, have langt fra ikke
skiftet det Onde som Kriller af ringe Stand, en Pom-
padour, du Barry, Lichtenau o. fl.

494.

Fruentimmere der ere mindst dydige, besidde
ofte den Konst, at synes det meest.

495.

Vi Wænd tage ofte Feil i vore Formodninger
og vort Raisonnement over Fruentimmerne.

Vi tillade os alt for ofte at forudsætte om den
Kone som engang faldt, at hun siden for stedse maa
falde.

End

Endog den, der i Dag seirede over et Fruens timmer, er derfor, hvor meget han end har forud, ikke vis paa, i Morgen at løbe af med Seieren over den samme.

Hvo kan forklare alle Fruentimmernes smaa Egenstidigheder?

Hvo vil efter System bedømme noget, som intet System har?

Hvor meget afgjør ikke Øieblikket hos alle Fruentimmere, netop hos dem, der ere saa aldeles afhængige af det nærværende Indtryk?

496.

De fleste Fruentimmere vide paa den Punkt, sjældent hvad de egentlig ville. Sandselighed, Forsængelighed, og frem for Alt Nysgierrighed tvinge dem til Overgivelse.

Ogsaa mange andre Betæneligheder fravaade, De ville, og ville ikke; de gaae frem, og inden man forseer sig, atter tilbage.

497.

Qvinderne ere de sande Luttrere af det mandlige Guld.

De sætte vel ingen Bægt dertil, men dog Skin og Skimmer.

498.

498.
Qvindeliønnen synes ikke bestemt til indbyrdes
Venfkab.

Fruentimmerne mangle i Almindelighed det
kolde, moedne Overlæg, der allene kan grunde fast,
uroffeligt Venfkab.

De ere i Stand til de største Dpoffvæller i El-
fkovs Ruus; i Stand til dem, af agtestabelig, af
moderlig Omhed.

Men, hvor sielden ere ikke Praverne paa kvin-
delig Venfkabsheroisme, mod Personer af deres
Kion?

I den første blomstrende Sølelles Aar, troe vist
nok mange, at finde det som deres Hierte søger, hos
en Legeføster.

Men, hvor sieldent vedbarer dette Blendverk?
Det forsvinder for det meste ved den mindste Anled-
ning til Mid.

499.

Naar en Kone forfærdes ved Navnet Elsker;
naar hun forsikkrer ham, at hun vil agte ham ret
høit, hvis han er fornustig, og vil tage til Tak-
ke med hendes Venfkab, saa maa han ikke trættes
med hende derom, thi Navnet gjør intet til Sagen.

Naar et Fruentimmer tvivler om Oprigtighed, frygter for Ubestandighed, udskielder alle Mand for falske og troløse, og vil derfor aldrig elske, saa er — Elskov ikke langt borte.

501.

Et Fruentimmer af Verden behandler aldrig hendes Elsker mere ligegyldigt, end naar hun troer ham alt for forelsket, for at kunde slippe hende af Hænderne.

502.

Tilstaaelsen: Jeg elsker Dem! er Mandens forsængeligste Fordring.

Man bør just omvendt, staa et Fruentimmers Tilbøieligheds Fremskridt for hende; hun maa elske allerede inden hun tilstaaer det for sig selv.

503.

Der er intet lettere, end at gjøre en Dame viis, at man tilbeder hende.

Et melankolsk Udtryk i Ansigt, og nogle smeltende Blikke, give den stedse vaagne Forsængelighed, der altid drømmer om Tilbedelse, den meest levende Overbeviisning herom.

Den der endog forstaaer at bringe det til, at en tredie Person, var det endog en Kammerjomsfru, siger til Damen: „Det stakkels Menneske er saa forelsket!“ Han har sikkert naaet sit Maal.

504.

Den bestemte Verdentone, der et Dieblig siger Forsængeligheden noget smigrende, og et andet Dies Huk igien viser sin Overmagt, formedesst et foragten: de Vid, opægger stedse den forsængelige Skabnings Attraa efter at vinde fuldkommen Seier over Berdenmanden, og Koketten gaaer usformet sa vidt, at hun ikke kan komme tilbage igien.

505.

Det besværligste for gamle Koketter, er en Mand, der ingen fornem Statsbetiening har; thi hun er endnu forsængelig nok til at ansee den Attention som Mændene vise hendes Stand, for hendes Persons Hyldning.

506.

Saa farlig som fortrolig Omgang med Mænd er for Fruentimmere, saa er dog den med Fruentimmere langt farligere for Mændene.

507.

507.

Den qvindelige Elskov er væmmelig og frastø-
dende, naar Bøllyst er dens Tolk.

508.

Stolte Fruentimmere elske fiendnere, men naar
de elske, saa er deres Hevn over Utroskab frygtelig.

509.

Fruentimmere der let tilgive deres Ægtefælle
eller Elsker, ere paa Veie at — følge hans Fodspor.

510.

For at elske det rolige huslige Liv, maa man
kiende det, og have følet det behagelige deri, fra
Barndommen af.

Kun i sine Forældres Huus, naar det er som
det skal være, lærer man engang at finde Smag i sit
eget, og enhver Kone, der ikke er opdragen af sin
Moder, vil heller ikke finde nogen Fornøielse i at op-
drage sine egne Børn.

511.

Naturen vilde gjøre et Messerstykke, men tog
Lønen for fiin. Saaledes blev Qvinden til.

Nei!

Naturen vilde skabe et Fruentimmer, derfor
tog den Lønen saa fiin! —

512.

512.

Man forfærdes, naar man seer hvad der ofte
kan vorde af et Fruentimmer.

513.

Fruentimmerne maae forstaae at lede Manden,
aflede, henlede, og tilbageholde ham.

Maaskee ved Magt og Frygt, ved Skickel-
den og Smelden?

Sandelig, dette vil sieldent lykkes dem! og naar
Manden, fied af den evige Fride, giver efter, saa er
det af Elskov stiftede Vgteskab brudt: han skjuler
sig, og triumpherer i London.

Hørmedelst Grunde?

Jo ugiendriveligere disse ere, desto mere vans-
arende for Manden, og desto mere oprørende for
hans Stoitthed.

Hvorved skal det da skee?

Qvinder! Eders Styrke heeder Qvindelig-
hed, Eders Wiisdom Elskov. Hvis I drage i
Kampen uden disse Waaben, saa tanker ikke paa nogen
Seier!

Hvis I have opdaget den Hemmelighed, at
naerme Eder Manden, uden at paa trønge
Eder

Eder ham, at behage ham uden at røbe nogen
Attraa efter at vinde ham.

Hvis I forstaae at behandle ham, som en Pige
hendes Eifter, den hun kunde staae Fare for at tabe,
o, da varer forfikkede om, at Triumphen stedse vil
blive paa Eders Side.

514.

Efter de udlærte Fruentimmerkienderes System,
maa man kun i seldne Tilfælde, ved Undtagelser,
vove en formelig Beleiring.

De fleste kunne erobres formedelst en coup
de main.

Med Operistinder, Dandserinder og Preclouse
af det offentlige Slag, udfordres der langt større ud-
vortes Uresbevisning i Henseende til den sidste
Gunst, end hos Damer af Stand; og det af den
Aarsag, at det Nye næsten stedse er virksomt hos
saadanne Fruentimmere.

515.

Mange Klasser af Mand ere privilegerede:
blant disse høre bly, rødmosede Unglinger, hos
Koner af en vis Alder; og Konstnere hos Damer
af Stand.

516.
For Fruentimmere er den sidste Gavn det høieste de kunne give, og noget som udbreder sig over hele deres Liv; for os er den kun et Diebligs Nydelse.

517.

Med et Fruentimmers Kydskheds Fald, tilintets gøres tillige alle hendes øvrige Dyder.

En udsvævende Kone er næsten stedse en slet Moder, en uordentlig Huustro.

518.

Lad et Fruentimmer hænge med den spændteste og romanagtigste Elskov ved en Mand, lad hende yde en anden hendes høieste Gavnberøisning; med et bristefærdigt Hierte vil hun løsrive sig fra den over Alting elskede Ven, og følge den sidste indtil Verdens Ende.

519.

Hvor lidet er ikke det Antal Fruentimmere, der förtiene at en Mand gandske hænger sig ved dem!

520.

Efter vore Alcibiaders Forsikkring, udgjör Afseksling i Gienstande, Elskovs høieste Lykke.

De bevise denne Tæning formedelt en levende Udførelse af de særegne Fornstelser, der ere forbundne med Seieren over enhver særskilt Klasse af Elionheder.

Den Uvidende og den Erfarne, den Spirituelle og den Svage, den Skionne, og den Stygge, Kokets ten og den Knipffe, den Dydige og den Andagtige — kort, enhver særegen Karakter maa syffelsætte Smagen, Indbildningen, ja endog Sandserne (thi om Hiertet spørges her ikke) paa en egen Maade, maa udfordre en anden Plan, sætte andre Vanskeligheder imod, gjøre lykkelig paa en anden Maade.

521.

For en retskaffen Mand's Siæl kan intet være mere smerteligt, end naar han nodes at foragte et elsket Fruentimmer, for hendes Skandfels Skyld.

522.

Formedelt Elskernes bestandige Emigrerier, faaer Qvinden en overdreven Idee om hendes Værd og hendes Fortrin.

Hvorledes er det muligt for den koldere Ægte-mand, at holde Skridt med sine Rivaler?

N

523.

523. Mand skulle danne Fruentimmernes Hoved, og disse igjen Mandenes Hjertter.

524.

Tungtsind og Kummer slappe efterhaanden Sjælen, gjøre den blodagtig, og mere end almindeligt oplagt til smme Indtrykke.

Denne Sætning er saa sand, at tusende Elfskovsforbindelser ikke have andet Udspring.

En Elsker mister en Gienstand, som han tilbeder; han udøser sine Klager i en Venindes Varm, for hvis Under han hidtil var aldeles ligegyldig.

Hun beklager ham; han finder sit Hjerte lettet, ved at han frit og uhindret kan klage sig.

Den Skionne fryder sig ved at hun har Leilighed at vise sit gode Hjerte. Hendes Medlidenhed rører ham, og opvækker hans Opmerksomhed.

Saa snart et Fruentimmer begynder at interessere, opdager man ny Under hos hende.

Hvor mange Omstandigheder foreene sig ikke for at forandre Venner til en Elsker, og den Fortrolige til Hovedpersonen i en ny Roman! —

De skønne Fruentimmere ere aldrig mindre forforniste, end i de Kredse, der bestaae af skønne Fruentimmere.

Og en Forsamling der bestod af lutter Bolkatker eller Crebilloner, vilde inden kort Tid ophøre at være vittig.

526.

„Seg kan slet ikke begribe hvad farligt der skulde være ved den unge N.“, sagde nylig K* K*.

Det er just dette min smukke Dame, der er ham saa nødvendig til hans Hensigtens Fremme.

Hans eneste Bestræbelse synes at gaae ud paa at skaffe hende Tidsfordriv; han underholder hende ofte hele Timer med sin Fyrighed, sine Luner, sit Vid, sit Talent til at opdage det latterlige hos alle Mennesker.

Han underholder hende med de Mangler der ere ved andre unge Fruentimmere i Byen, uden at lade et Ord falde om hendes egne Fortrin.

En anden Gang siger han hende mange smukke Ting; men dette skeer med et saa frit, saa opvakt

Væs

Basen, i en saa letsindig usvølsom Tone, at han i denne Tone kunde have gjort hende den meest brændende Elskovserklæring, uden at hun havde holdt det for nødvendigt, at see et eeneste Dieblisk alvorligt berved.

Seer de mine Damer, formedest denne Opsyrsel, erholde vore snu Lovelacer en dobbelt Fordeel:

Først vaae de Fruentimmerne til ikke at bruge Forsigtighed mod dem.

For det Andet: kunne disse Mænd, under Paaskud af at være Venner, Mænd som man daglig seer, tage sig allehaande smaa Friheder, der ikke synes at være af nogen Betydning.

Ubemerkede udvide de deres Rettigheder, men med en saa fin Gradation, at de unge Damer langt fra al Mistro mod dem selv, og mod Vennen, ikke engang blive denne Forandring, der foregaaer med dem, vaer, at de ikke see Afgrunden, inden De ere styrkede i den.

527.

Lykkelige Ægteskaber, med stor Skionhed hos Konerne, forholde sig til lykkelige Ægteskaber med mid-

middelmaadig, eller slet ingen Skionhed, som fem til hundrede.

528.

Derfor synes det, som man snarere burde sige, end søge stor Skionhed i Ægtestanden.

Først: Blendende Skionhed gjør det meest levende Indtryk paa Manden; hans Lidenskab, hans Forventning er overspændt.

I Følge Naturens uforanderlige Love, kan denne Stemning ikke være af nogen Varighed; Slapselse, maa vorde en uudeblivelig Følge; Mættelse, ja endog Væmmelse maa træde i dens Sted.

For det andet; Ligesom Solen, naar den skinner klarest, og yndigst vækker de fleste Insekter til at suge Honning af de spæde Rosenknoppe, saaledes lokker ogsaa quindelig Skionhed, jo mere indtagende og blendende den er, de fleste smigrende Forsørere, og forelskede Narre til.

Mandens Ære og Værdighed beroer paa Ægteskællens ubesmittede Rygte, og hvor snart er ikke dette frænklet!

Hans

Hans Omhed gaaer over til Skinsyge, hans
Elkov til Had, Uvillie, og Hevn;

Og bliver end den skionne Kone uskyldig under
alt dette, hvo indestaar ham da for, at Smigreriets
søde Gift ikke tilsidst trænger ind i hendes omfunds-
lige Siæl;

Hvo indestaar ham for, at ikke, efter ni og
halvfemsindstyve lykkeligt aflagne Kamp, den
hundredste vil triumphere? —

529.

Fruentimmere tale ofte i prophetisk Aand, ders
for agtede man dem saa høit hos de Gamle.

530.

De besidde ogsaa en særdeles fin Ahnelseevne,
især i Elskovs Sager.

En Mand vil sielden giøre dem et Tilbud, uden
ikke forud at have havt en Ahnelse derom.

Maaskee gav Naturen dem dette svage Foruds-
vidende, for at undsøe Snaren:

Men Nysgierrigheden: hvad vil der blive
af den?

Mine

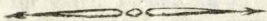
Mine Damer!

Forsmaaer ikke et Benneraad.

"Saa ofte en Mand besinder sig hos dem, maa
de sørge for at der tillige opholder sig en Pige i
Bærelset". —

Det er Dieblicket der gjør Udslaget.

Troer den største Wismand lige saa lidet
som — Dem selv!

...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

...
 ...

Fortegnelse

over

Forlags-Skrifter,

hos

Friderich Brummer,

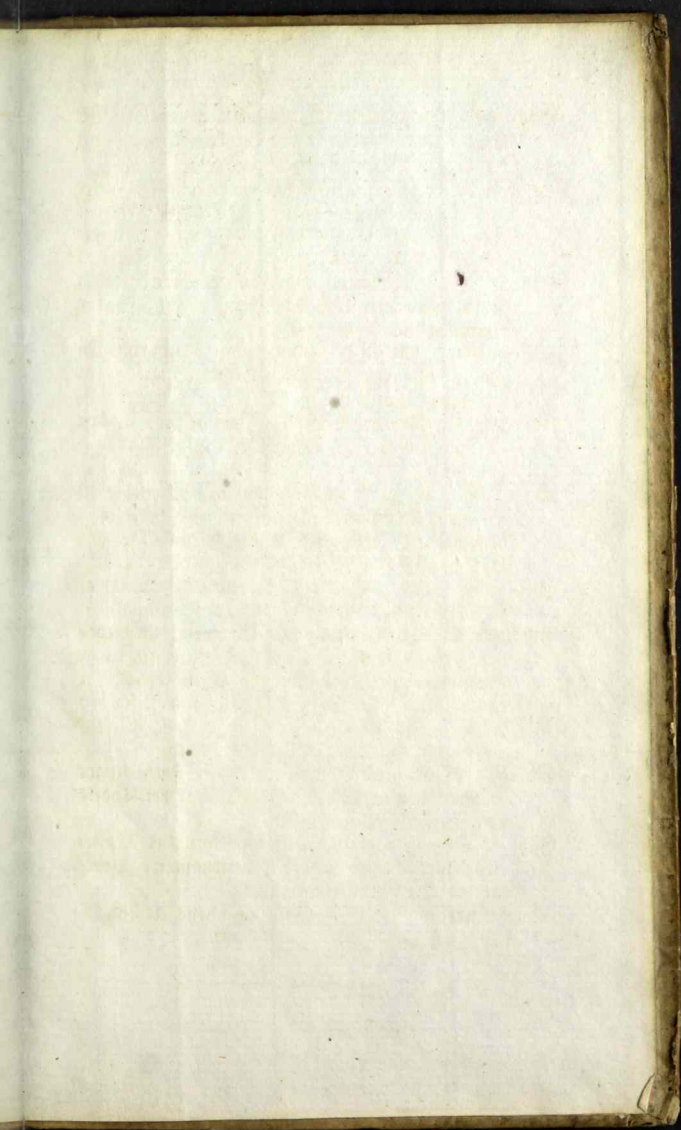
paa Nøstergade No. 34.

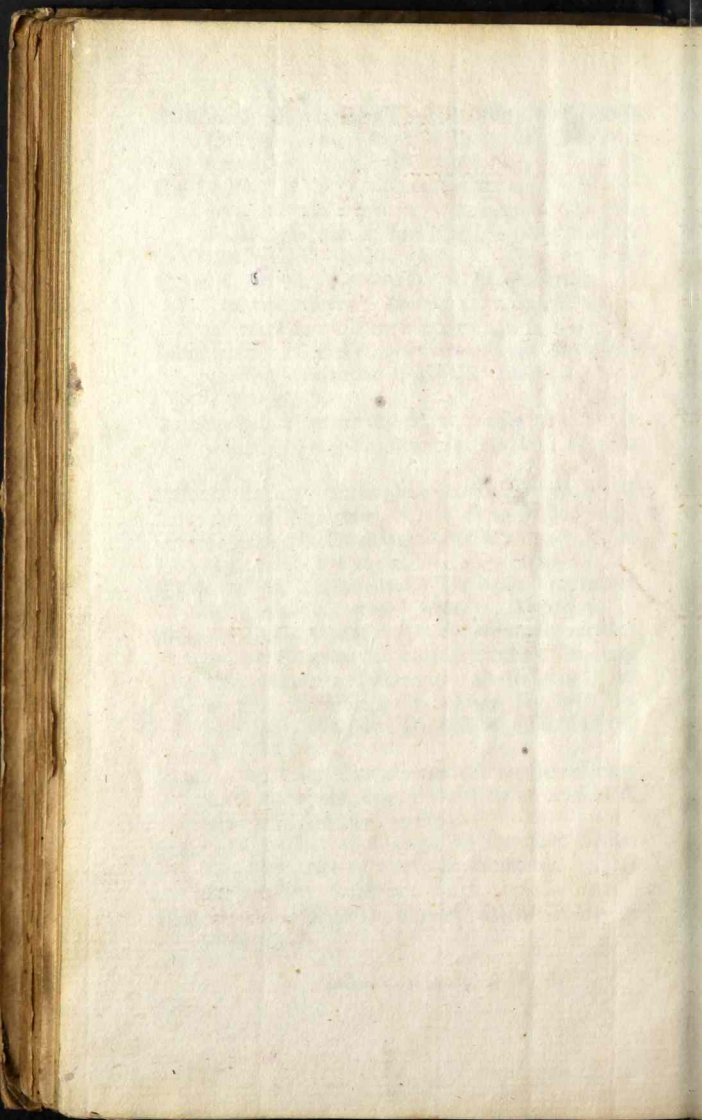
-
- Nobels, A. G. Ch., Samling af Prædikener over
Sons og Restdags Evangelierne giennem hele
Aaret, holdre for en blandet Forsamling, 2
Dele, 2 Rdlr.
- Vagaens, J., samtlige Værker, udgivne af ham
seiv, 1ste Bind, 1 Rdlr. 32 s.
- Beer, G. J., sunde og svækkede Vines Pleie, til-
ligemed et Forskrift, hvorledes man ved pludses-
lige Tilfælde paa Vinene, som ikke fordrer nogen
egentlig medicinsk-chirurgisk Kundskab, seiv kan
hjelpe sig. Med et Kobber. Til danske Læse-
res Nytte oversat og efterseet af Professor Lode,
hæfter 36 s.
- Bernstorffs Eftermæle, en Samling af A mindelses-
Skrifter over Grev A. P. Bernstorff, med Fund-
dagerne for de til hans Hæder oprettede Stift-
teller, 1ste og 2den Deel, 5 Rdlr.
- Boysen, P. O., Betragtninger over vigtige Optrin
i det huuslige Liv i nogle Taler. 8vo. 72 s.
- Brunns, E. C., engelske Grammatica, 48 s.
- Bugge's Justiterraad og Professor, Reise til Paris i
Aarene 1798 og 1799. 1ste Deel. 8vo. 56 s.
— — — 2den Deel. 1800.
- Bull, B. C., dansk Bøxelbog, indeholdende Tabeller
over den Hamborgske, Hollandske og Engelske,
samt Species Bøxelberegning, tilligemed en
General Anviisning, saavel til Bøxelberegning
især, som Bøxelbrug paa de berømteste Euro

- pairwise Handelsstæder i Forhold til hinanden.
 1 Rdlr. 64 f.
- Cheynes, M. D., Regler til at vedligeholde Sundhed,
 og Midler til at opnaae den højstmyelige Alder,
 oversat og jævnlig med Anmærkninger ledsaget
 af Professor C. Lode. 8vo. hestet 24 f.
- Curier, G., Begyndelsesgrunde i Dyrhistorien.
 Oversat af det franske ved Professor Wab. 1ste
 Bind. 1 Rdlr. 64 f.
- Elfskovs Fæst eller Bryllups Skikke hos forskellige æl-
 dre og nyere Nationer. Af det Tydske oversat
 ved Dr. Frankenaу. 64 f.
- Gynæcologie eller over Meedom, Samleie og Egtes-
 keds Fead. Oversat af det Tydske ved Dr. Frankes
 Frankenaу. 12 Deleold 12 1/2 Rdlr.
- Heiberg, J. P., Læsning for Publikum. No. 1:37.
 med 1 Rdlr. 52 f.
- Høst, J. K., Svensk Haandbog for Danske. 48 f.
- Horns Anvisning til ved Tabeller at finde hvad
 Kapitaler, med 4 pr. C. Renter og 4 pr. C.
 Rentes Renter, beløbe til i et Tidrum af Aar;
 samt et Par Ved om Desimaler, hestet 32 f.
- Hufeland, G. W., Gode Raad til Modrene over de vig-
 tigste Punkter af Børnenes, physiske Opdragelse
 i de første Aar. Oversat og med Anmærknin-
 ger forsynet ved J. C. Lode. 24 f.
- D'Jvernois, F., Det franske Republiks Finants-
 Forvaltning i Aaret 1796. 64 f.
- Over Konsten at opnaae den høi Alder. Et oplast
 Problem, hverledes Parringsdriivten bør be-
 handles, fra dens Opvaagnelse til dens Ophor,
 og benyttes til at forsøde og forlænge Livet,
 med Besvarelse paa de vigtigste herhen hørende
 Spørgsmaal. Oversat ved Dr. Frankenaу.
 1 Rdlr.
- Den Konst at være lykkelig med Mand efter Gdthe,
 Lafontaine, Wieland og Rousseau, fordansket
 ved Prof. Rahbek, indbunden 1 Rdlr. 32 f.

- Lafontaine, N. Udvalgte Fortællinger, 1ste og 2det B.
 Oversat ved K. L. Rahbek, 1 Bd. 48 S.
- Mansa, J. V., Udkast til Hauge-Anlæg i den engelske
 Smag, samt Anvisning til at inddele og be-
 plante smaae Partier, 1ste og 2det Hefte, med
 sorte Kobber, 6 Bd., illumineret 8 Bd.
- Meißner, N. G., Bianca Capello. Oversat efter den
 tredje forbedrede Udgave, 1 Bd.
- — Skizzer, 1ste Deel, oversat efter den tredje
 forbedrede Udgave, 1 Bd.
- Om Meningsfriheden. En Skizze paa Fødelands
 dets Alter, 10 S.
- Den franske og ukranske Mædoms Tegn og Værd.
 Efter physiologiske, moralske, og Nationalbegre-
 ber. Oversat af det Tydske ved Dr. Frankenaу,
 1 Bd.
- Münter, Dr. F., Haandbog i den ældste christelige
 Kirkes Dogmehistorie, 1ste Deel, 1 Bd. 32 S.
- Scandinavisk Museum ved et Selskab, 4 Hefter, 2
 Bde.
- Naturvennen i afveklende og interessante Foreskillel-
 ser af den skildrede Verden, for videlysne Børn.
 Oversat af det Tydske ved K. L. Rahbek, med
 9 Kobbertavler, indbunden med sorte Kobber 1
 Bd., med illumin. 1 Bd. 48 S., paa Skriov.
 med illumin. Kobber 1 Bd. 64 S.
- Plutarks Livsbetænelser; oversatte af det græske,
 og forsynede med Anmærkninger ved St. Letens,
 1ste Deel, 1 Bd. 64 S.
- Danske Reiseiagttagelser. Et Fierdingaarskrift,
 udgivet af J. Neuman; 1ste og 2den Aargang,
 2 Bde.
- Reißler, K. G., Tydske Sproglaere for Danske. Med
 et Auhang tydske Danismer, Anvisning til
 Brevstil, Synonymer, Samtaler, Fortællinger,
 Poesier, Oedsprog; m. m., 4de Udgave, 1 Bd.
- En Tanke angaaende Anonymiteten af Skribentere,
 2 S.

- Sam'eiet. Et physiologisk, historisk og filosofisk
 Skilderie. Oversat af det Tydske ved Dr. Franz
 Kenau, 3 Dele, 2 Bd. 24 f.
- De Saussure's, H. B., Haandbog for reisende Geologer,
 med Tillæg af forskjellige franske Minerale-
 loger. Oversat af det Franske, med Anmærks-
 ninger ved G. Wad, 36 f.
- Schäffer, G. W., Anviisning til Skovdyrkninger og
 Plantagevæsenet i Danmark, og andre under-
 samme Klima liggende Lande, 43 f.
- Schumacher, Ch. Fr., enumeratio plantarum in
 partibus Saelandia septentrionalis Pars, 10r,
 1 Bd. 80 f.
- Om Venskab, efter det Tydske. Oversat med Tillæg
 og Forandringer af Professor Nafbek, indbuns-
 den 64 f.
- Biborg, E., og J. Neergaard danske Benævnelser til
 Hestens Anatomie, Byning og Behandling,
 bestemte til Brug ved Underviisningen i den
 Kgl. danske Dyrelægeskole, 8vo. heftet 24 f.
- Bieth, G. U. A., fysikalske Børneven, oversat af
 J. Sartorphy., med 3 Kobber, 8vo 64 f.
- Villaume Priis, Afhandling over Opgaven: hvorledes
 bør et theoretisk og praktisk Institut for unge
 Haandværker i Kiøbenhavn være indrettet, for
 at det med mindste Bekostning kan stifte den
 meest mulige Nytte. Oversat ved J. E. Westen,
 12 f.
- Wagner, S. Ch., Epsøelserne. Korte Fortællinger
 af Sandhedens Rige. Oversatte af det Tydske
 ved J. F. Bergsøe, 1 Bd.
- Ynde og Skjønhed af Konstens og Naturens Myster-
 rier, for givte og ugivte Fruentimmer. Over-
 sat ved Dr. Frankenau. 48 f.
- Egtebaandet af Natur, og Borgerstandens Archiv. 2
 Dele 88 f.

11,812.

